

O. HANSTEIN:

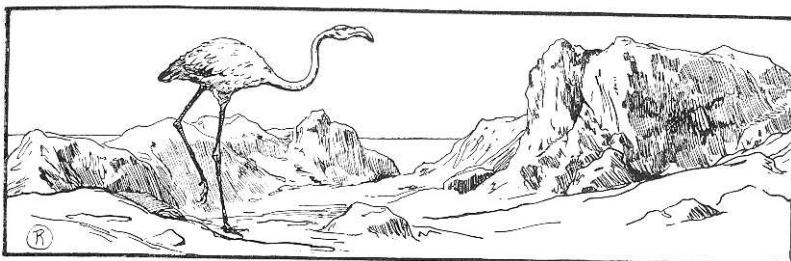
ZKÁZA LETADLA F239

(OSTROV NESLÝCHANÝCH PŘÍHOD)

ROMÁN PRO HOCHY

1 9 3 1

NAKLADATEL GUSTAV VOLESKÝ,
KNIHKUPEC PRAHA-VINOHRADY,
TŘÍDA MARŠÁLA FOCHE 15
AUTORISOVANÝ PŘEKLAD JOS. BARTOŠE
Knih tiskárna Jos. B. Zápotocného v Rokycanech 16536

Kapitola první:	Sázka a její následky.....	5
Kapitola druhá:	Bez kormidla přes poušť a moře.....	25
Kapitola třetí:	Anděl, ďábel a zázračná jeskyně Ali-Babova.....	46
Kapitola čtvrtá:	Abdul Ker.....	71
Kapitola pátá:	Stavíme turbínu a přijdou Číňané.....	84
Kapitola šestá:	Nová naděje - Noční volání o pomoc - Postižení zemětřesením.....	107
Kapitola sedmá:	Jarka, radiotelegrafista parníku Lincoln. Číňané vniknou do jeskyně.....	131
Kapitola osmá:	Don Esteban začíná jednat. Jarka Rubeš nastoupí novou cestu.....	146
Kapitola devátá:	Jarkův let kolem světa. Poslední marná naděje v jeskyni.....	160
Kapitola desátá:	Záchrana.....	172
	Lupiči přemoženi lstí.....	176
	Co se stalo v Kalkutě.....	186

Kapitola první.

Sázka a její následky.

Ani nevím proč, ale český Američan John Kovařík je mi nepříjemný. Přes to však bych mu vlastně měl býti vděčen, neboť právě zaopatřil mému bratranci Jarkovi místo v San Francisku a Jarka přece již celý rok marně u nás místo sháněl! Ovšem, pan Kovařík říká, že to je místo. Prozatím však je to jen telegram jakéhosi nám neznámého Američana a tento telegram obsahuje pouze dvě slova:

„All right.“

Tedy jen potvrzení: Vše v pořádku.

Jarka dívá se na Kovaříka trochu nerozhodně. Všichni tři sedíme v malém bytě, ve Fochově třídě v Praze. Moji bratranci Karel a Jarka Rubešové obývají tam ve čtvrtém patře dvě malé a levné místnosti. Ale byt je přece ještě dosti veliký, takže moji oba bratranci i já bydlíme společně.

Jarka kroutí hlavou.

„Co mám teď dělat?“

Kovařík se dívá na hodinky.

„Dnes večer pojedete rychlíkem do Hamburku a zítra parolodí Kolumbus do Nového Yorku. Řekl jsem panu Wellsovi, že můžete ve čtrnácti dnech býti v Americe.“

„Ovšem, ale jen s tímto telegramem? Jaké je to místo? Jakou továrnu má pan Wells? Dovedu splnit jeho požadavky? Přece mě vůbec nezná! Neviděl ani mých vysvědčení, neříká nic o platu, o době —“

Na Kovaříkově tváři již opět se ukazuje netrpělivost.

„Máte peníze na přeplavbu?“

„Tolik asi ještě mám, ale nic víc. A jestliže —“

To už Američana počíná zlobit.

„Jestli — jestli — ale — což kdyby-----Hrome, tahle česká těžkopádnost vás jednou zahubí! Povádal jsem přece, že znám pana Wellse. Doporučil jsem vás. Telegrafoval jsem mu: „Jarka Rubeš může býti za čtrnáct dní v Americe. Víc ani slovo. A když to panu

Wellsovi postačí, telegrafovatí vám: „A11 right, tedy věru nechápu, proč se zdráháte odcestovati.“

„Ale —“

„Zas nové ale! Tedy dobře. Nevím, co Mr. Wells zamýšlí. Mr. Wells je businessman. Víte, co to je? Americký obchodník. Dnes koupí a prodá několik milionů centů bavlny, zítra zakládá železnici na Kamčatku, pozítří snad koupí petrolejové studny v Afghánistánu nebo zlaté doly na Aljašce, nebo něco jiného. Hledá českého člověka, který dovede samostatně zařizovati a obsluhovati vysílací stanice radiové. Důvěřuji vám, doporučuji vás, a teď najednou váháte, jako byste chtěl, abych vám napřed vyprávěl celý svůj životopis a zasvětil vás do svých obchodních plánů, do nichž vám vůbec nic není. Služné? Kdo za něco stojí, vydělává. To je americká zásada. Kdo nestojí za nic, utone. Tak je to vždycky. Vy Češi jste řádní, jste důkladní. Příliš důkladní. Neboť nejste ‚smart‘. Víte, čemu říkáme ‚smart‘? Míti odvahu a podnikavost. Žádné váhání. Bože — je to s vámi práce!“

Pozoroval jsem Karla při těch slovech. Znám ho dobře. Je to klidný a rozvážný hoch, ale někdy se přece jen neovládne. Víím, že teď na příklad má na Američana právě takovou zlost jako já. Posadí se zpřímá a řekne dosti tvrdě: „Chcete tedy říci, že Američané jsou lepší nežli Češi, vidíte?“

Víte, co to je? Americký obchodník . . .

„Naprosto ne, jsou jen opatrnější — jenže právě, jak jsem vám už říkal, nejsou ‚smart‘.“

Karel vstane, projde několikrát pokojem a potom se zastaví: „Pane Kovaříku, vy jste přece Američan, že ano?“

Tomu zase Kovařík nerozumí.

„Ovšem.“

„Slyšel jsem, že Američané mají velmi rádi sázky.“

Kovařík rozjasnil tvář.

„Chcete mi nabídnouti sázku?“

„Smím se vás na něco otázati? Čím jste vlastně, pane Kovaříku?“

„Čím jsem?“

„Jedná se o tu sázku.“

„Nuže, teď vlastně ještě nejsem ničím. Otec mě poslal do světa, abych se v něm trochu porozhlédl, nežli vstoupím do jeho podniku.“

„A jak jste stár?“

Kovařík s úsměvem vrtí hlavou.

„Šestadvacet.“

„Výborně, jsme tedy stejně staří a můj bratr Jarka je o rok mladší. Chcete se vsadit, kdo z nás tří ode dneška za rok — dnes máme prvního května, tedy přesně do posledního dubna příštího roku — nejvíc vydělá?“

Kovařík povstane. Lhostejnost zmizí s jeho tváří.

„Tohle je správná řeč! Kdo z nás tří do roku buď položí základ ke svému jmění, nebo vzbudí rozruch ve světě velkým a dosud neslýchaným výkonem, vyhraje sázku. Ale kdo nevynikne nad průměr, prohraje.“

„Přijímám. Ale kdo o tom rozhodne?“

„Prostě skutky a čísla. Jsme přece všichni tři čestní lidé. Ale o kolik se vsadíme?“

„O půl milionu korun!“

„Máte jej?“

„Máte jej vy?“

„Já ne — ale můj otec —“

„Ten do toho nepatří. Vidíte, sázíme se o půl milionu korun a žádný z nás ho nemá. Musíme si je vydělati. Slyšíte, pane Kovaříku? Sami vydělati, za jediný rok!“

Jarky se zmocňují pochybnosti.

„Ale Karle —“

Karel uvažuje.

„Máš pravdu. Tedy, pane Kovaříku, my dva sázku uzavřeme. Vy a já. Tady je ruka. Můj bratr ještě dnes odjíždí do San Franciska a zkusí své štěstí u pana Wellse. My dva jsme stejně staří a sázíme se — jak jsem vám nabídl — o půl milionu korun.“

Kovařík uvažuje, potom mu podá ruku.

„Jste opravdu ‚smart‘. Souhlasím.“

V tom povstane Jarka: „Já se také sázím!“

„Pro mě a za mě!“

Ztrnul jsem úžasem. Jsou tohle moji bratrance? Američan se zdvihne.

„Tedy — ruku na to?“

„Tuhle můj mladý bratranec je svědkem.“

Všichni si podávají ruce a potom Kovařík uchopí klobouk.

„A kde se sejdem 30. dubna příštího roku?“

„V Grandhotelu v Praze. Zde už asi bydleti nebudeme.“

„All right, 30. dubna večer v osm hodin v Grandhotelu. Godbye!“

Američanova tvář opět zlhostejní, ještě jednou mi pokyne hlavou a zvolna vychází ze dveří.

Prohlížím si své bratrance. Jarka je rozčilen, na čele Karlově rozložila se ostrá tmavá vráska. Pravím trochu bázlivě: „Ale Karle —“

„Chci tomu! Slyšíš? Byl jsem teď asi lehkomyšlný. Ale ne, nebyl jsem lehkomyšlný. Jestliže žádný z nás nic nedocílí, také nikdo nebude platiti sázku. Ale jestli se to podaří Američanovi, tím spíše se to podaří některému z nás dvou.“

„Neměj strachu, Jarko! Pojedeš do San Franciska. Postačí přece, když jen jeden z nás —“

Díváme se na něho zkoumavě a Jarka praví: „Zdá se, že máš nějaký plán?“

„Kdybych už neměl nějaký plán, nebyl bych se býval tolik odvážil. Potěšilo by mne, kdyby právě Mr. Frank Kovařík a Mr. Wells byli těmi, kdo mi vyplatí půl milionu korun, jehož potřebuji, abych sázku vyhrál!“

Tomu už vůbec nerozumíme, avšak Karel praví dále:

„To je moje tajemství. Pojedte se mnou na letiště, myslím, že tam na mě čekají.“

Považuji Karla i Jarku za své vlastní bratry. Zvláště Karla. Je to nejlepší člověk, jehož znám. Bohužel, jsem na něho úplně odkázán. Aspoň dosud a ještě po nějaký čas to potrvá. Pomohl nám, když můj otec, venkovský lékař ve východních Čechách, přede dvěma lety náhle zemřel a zanechal moji ubohou matku zcela bez prostředků. Chtěl jsem něco ve světě dokázati! Byl jsem v Praze v pensionátu a

navštěvoval jsem gymnasium. To všechno bylo nyní ohroženo. Bratranec Karel, jenž již také ztratil oba své rodiče, však prohlásil, že si mě vezme k sobě. A učinil to.

Je leteckým cvičitelem ve Kbelích a bydlím u něho. Nejen že se o mne staral jako pravý bratr, nýbrž umožnil mi také další návštěvu gymnasia. Právě jsem maturoval a chci ve svých osmnácti letech vstoupiti do některé továrny, abych se později stal inženýrem.

I to mi Karel tedy obstaral a při tom se ještě musí starati o svého bratra Jarku. Musíme všichni hodně šetřiti, avšak rozumíme si navzájem tak dobře a jsem mu za to tolik vděčen! Jak rád bych mu odplatil jeho dobrotu!

Na letiště jsme odjeli autobusem. Cestou dopravil si Jarka zavazadla na dráhu. Také jsme byli v bance. Jarka tam vyzvedl několik posledních tisíc korun, které zdědil po rodičích, a koupil si lístek do Hamburku. Býval vždy rozvážnější než Karel, avšak přece i jeho zmocnila se teď záliba po dobrodružství.

Na letišti vyšel nám vstříc nějaký starší pán: „Čekám na vás, pane Rubeši.“

Znám jej. Je to starší šéf velké československé továrny na letadla. Karel uchopil podávanou ruku: „To je dobře, jinak bych k vám byl zítra přijel.“

„Tedy víte?“

„Ovšem, četl jsem o tom.“

„A chcete se zúčastniti?“

„Ráno jsem nebyl ještě rozhodnut, teď však již chci.“

„Promluvíme si tedy o všem. Zajedeme autem do hotelu. Bydlím v Excelsioru. Máte čas?“

„Dvě hodiny. V deset hodin musím svého bratra Jarku doprovoditi na dráhu.“

„Odjíždíte?“

„Dostal místo u pana Wellse v San Francisku. Je to právě on, který se také zúčastnil na vypsání závodů.“

„Doufejme, že váš pan bratr nestane se tedy vaším konkurentem?“

„To by neškodilo. Zůstalo by to v rodině.“

Za jízdy do hotelu lámeme si oba hlavu — Jarka a já — co to vše má znamenat. Ale oba naši společníci mlčí. Zaměstnávají se každý svými myšlenkami.

Jsmo v hotelovém pokoji starého pána.

„Tedy k věci! Četl jste, milý Rubeši, že Američané. to jest výbor, který zastupují Frank Kovařík a Joe Wells, vypsali cenu padesáti tisíc dolarů pro toho, kdo do roka dosáhne nového nebo nejlepšího rekordu v letu kolem světa. Nezáleží na tom, s kterého místa počne, avšak smí v době letu pouze osmkrát přistáti.“

Karel kývá souhlasně hlavou.

„Zcela správně. Proto jsem vás chtěl navštívit. Vyzkoušel jsem váš nový typ letadla a chtěl bych se na něm cesty odvážit. Zavedu se přece můžeme také zúčastnit?“

„Ano, všechny státy. Máte již nějaký plán?“

„Souhlasíte-li, chtěl bych odletět za čtyři neděle.“

„Výborně! Podle podmínek nemohl byste ani dříve odletět.“

„Cesta je předepsána. Nový York—Praha—Kahýra—Maskat v Arábii—Bombay—Kalkuta—Formosa—Honolulu—San Francisco—Nový York. Jest to okrouhle asi třiatřicet tisíc kilometrů. Pokud znám vaše nové letadlo, lze s ním docílit i při nepříznivém směru větru průměrně stopadesát kilometrů za hodinu. Let by tedy trval dvěstědvacet hodin nebo asi deset dní.“

„K tomu přistupuje v každé z osmi stanic čtyřadvacet hodin odpočinku. V nejpříznivějším případě by tedy cesta kolem světa trvala osmnáct dní, ovšem předpokládáme-li, že ve všech stanicích bude připraven benzin a všechny náhradní součástky. Výbor, který závod vypisuje, to všechno již obstaral. Přesto však vámi stanovený čas není možný. Nemůžete přece řídit letadlo čtyřadvacet hodin nebo i déle, vždyť některé oddíly jsou ještě delší.“

„Smím přece vzít společujícího!“

„Chcete se toho odvážit?“

„Oznamte do Nového Yorku panu Kováříkovi telegraficky, že ode dneška za čtyři týdny nastoupím z Prahy let kolem světa.“

„Zvítězíte-li, obdržíte ovšem celý obnos.“

„Znamenitě! Smím si sám zvolit svého společujícího?“

„Ovšem.“

„Kdy mi bude letadlo přiděleno?“

„Zítř ráno v mé továrně.“

„Děkuji. Zítř jsem u vás. Ted' mne, prosím, omluvte; musím doprovodit svého bratra na nádraží.“

„Ponechám vám své auto k dispozici. Kdy chcete zítř z Prahy vyjetí?“

„Nejlépe asi v osm hodin.“

Jedeme na nádraží. Je už hodně pozdě a tak nemáme již času, abychom si o všem promluvili. Musíme se starati o Jarku a přijdeme ještě právě v poslední chvíli, abychom jej usadili do vlaku. Loučíme se v nejvyšší rychlosti a za chvílku stojíme sami.

Jsme opět ve svém bytě. Tentokrát jen Karel a já. Moje nálada je zmatená a skleslá.

„Karle, opravdu poletíš?“

„Ovšem. Za všech okolností! Musíme přece těm Američanům dokázati, že jsme aspoň stejně ‚smart‘ jako oni, jenže při tom nezapomínáme na svoji opovrhovanou českou důkladnost. Znáám to nové letadlo. Žádný americký výrobek se mu nevyrovná.“

„Ale za osmadvacet dní?“

„Toho není třeba. Může to docela dobře trvati déle. a přece rekordu dosáhneme. Musíme si vybrati nejvyšší cíl.“

Karel je už zas docela klidný a rozevře atlas. Zatím připravím naši skrovnou večeři jako vždycky. Ale s těžkým srdcem! Můj Karel, můj milý Karel odejde.

Vydá se do takového nebezpečí! Mrzí mě to. Ale jsem při tom také sobcem. Co se stane se mnou?

Cítím, jak se červenám. Karel mě pozoruje a jak se zdá, čte mi myšlenky s čela. Potom usednu a počnu jísti. Konečně praví znenadání: „Bude nám v Kalkutě také tak chutnat?“

„Karle?“

„Nebo snad se mnou nepoletíš?“

„Karle — já —“

„Letadlo dovedeš výborně řídit. Jsi příliš mlád, než abys se takové soutěže směl sám zúčastniti, ačkoliv Američané stáří nepředpisují. Myslím, že již mě dovedeš zastupovat, jestliže tě na

letišti ty čtyři týdny budu cvičit, a na tebe se aspoň mohu spolehnout.“

Vyskočím a padnu mu kolem krku.

„Karle — ty opravdu chceš?“

„Myslíš, že bych tě tu nechal samotného? Nebo snad máš strach?“

„S tebou? Jistě ne!“

„Je tedy vše v pořádku. A je přece jen dobře, že jsi se jako můj žák vycvičil v letectví jaksi přímo u pramene.“

Byla to první noc v mém životě, o které jsem určitě věděl, že nebudu spát.

Opět nastalo jítro. Procitnu. Rozhlížím se a údiv mě jímá. Zdálo se mi to všechno? Ta podivná sázka? Vidím, že třetí postel v našem pokoji, v níž spával Jarka, je prázdná, je ustlána. Vyskočím z peřin. Také Karel už vstal, ačkoliv je sotva šest hodin a dosud tma. Rychle se obléknu a nahlédnu do vedlejšího pokoje, dříve než přejdu do kuchyňky, která patří k našemu bytu, abych připravil snídani, jak je mým úkolem, poněvadž jsem nejmladší.

Máme jen posluhovačku, která dopoledne, když nejsme doma, uklízí byt.

Karel vytáhl ze skříně vak a balí. Je to tedy pravda. Vstoupím do pokoje.

„Dobré jítro, Karle! — Je to tedy pravda?“

„Že za dvě hodiny jedeme na letiště? — Ale máš ty, chlapče, dobré nervy, že jsi mohl tak tvrdě spát!“

Tot' se ví, že jsem vůbec nespál, o tom jsem přesvědčen. Jdu mlít kávu.

„Teď ještě abys napsal honem mamince!“

Na to jsem v rozechvění vůbec nepomyslel. Co řekne maminka zprávě o našem šíleném podniku? A šílený podnik to přece je!

Snídáme. Dopis jsem napsal. Karel k němu připojil několik rádek a zanechal také lístek pro posluhovačku. V tom již přijelo auto a odjíždíme.

Jsem poprvé na velkém letišti. Jsem hrdý na Karla. Vždyť vidím, s jakou úctou s ním jednají! Poblíže v dílnách staví se nová

letadla. Zde venku stojí z brusu nový stroj, který nás má nésti do světa. Je to malý sportovní typ, stříbrné šedý a bez kabin. Ale je tak zařízen, že dvě osoby, letec a jeho společník, mohou vedle sebe seděti a oba obsluhovati páky.

Naše letadlo nemá zvukného jména. Nejmenuje se Excelsior ani Vítěz ani Triumf, nýbrž zcela jednoduše je na něm napsáno černým písmem označení „F 239“.

Zatím co stojíme před strojem a pozorujeme jej, přichází majitel továrny.

„Dobré jitro! Dobře, že jste zde, pane Rubeši.“

Podává mu ruku.

„Jednal jsem už také s pražským letištěm. Dali vám samozřejmě dovolenou na dobu letu. Jeden z našich pánů bude vás zastupovati. Co tomu stroji říkáte?“

„Hned na něm vzlétnu.“

Přistoupím blíže:

„Smím letět s tebou?“

„Teď ještě ne. Poprvé letím raději sám.“

Vrtule zahučí, štíhlý pták letí k nebesům. V rychlých kruzích dosáhne Karel výšky tisíce metrů, potom zkouší, co letadlo dovede. To není podívaná pro citlivá srdce. Hned se řítí dolů, hned opět stoupá, hned se přímo převaluje ve vzduchu. Ale kovový pták vždy znovu najde rovnováhu. — Za hodinu je opět Karel u nás.

„Znameníť stroj, pane továrníku! Poslouchá bezvadně!“

Továrník se usmívá.

„Má asi radost z mistra, který jím vládne.“

Mě ovšem sotva pozoroval. Stiskl mi ruku, pokynul hlavou, jako se jednává s mladíkem, jenž doprovází svého slavného bratrance.

„Studoval jste dosud na gymnasiu? Chcete se také státi leteckým inženýrem?“

Několik zdvořilých otázek, na něž vůbec nečeká odpovědi. Teď se táže Karla: „Uvážil jste již, koho vezmete s sebou? Všichni naši pánové po tom touží. Ale snad byste chtěl některého kolegu z Prahy?“

„Už jsem si vybral, pane továrníku, nemáte-li ovšem nic proti tomu.“

„Smím věděti, koho jste zvolil? Znáám přece téměř všechny pány.“

„Přál bych si, aby mne doprovázel tuhle můj bratranec Rudolf.“

Teprve teď na mě továrník vážně pohlédl. Prohlíží si mne udiveně a v pochybách od hlavy až k patě.

„Tenhle mladý pán?“

„Je mu ovšem teprve osmnáct let, pane továrníku. Ale když jsem byl tak stár, jako on, byl jsem již velitelem letky v posledním roce války a přemohl jsem již osm nepřátelských letadel. Ovšem bylo to v době, kdy již bylo mladých lidí se zdravými údy namále. Myslím, že můj bratranec je ze stejného těsta.“

„Ale přesto —“

„Sám jsem ho naučil létat. Svěříte-li mu některý stroj — na moji zodpovědnost —“

„S radostí!“

Červenám se rozpaky, jsem šťasten, nejraději bych dobrého Karla objal, a přece mi srdce silně tluče, když vytáhnou na továrníkův pokyn z velikého hangáru druhé letadlo a zároveň se objeví několik úředníků, kteří již slyšeli, co říkal můj bratranec.

„Leť klidně, nedělej hloupostí; teď vůbec na tom nezáleží, chlubití se uměleckými kousky. Se mnou tomu bylo jinak, musil jsem poznati spolehlivost nového letadla. Ty však máš pouze dokázati, že jsi spolehlivý a obratný.“

Vsednu do letadla. Mrzím se na sebe, neboť ruce se mi třesou rozčilením. V tom se již vrtule roztočí — a jsem kliden. Zapomenu na vše kolem sebe. Letadlo se odlepí od země, nařídím výškové kormidlo a stoupám ve velkých kruzích.

Je to něco jiného než při cvičebných letech. Jsem si vědom jisté zodpovědnosti. Mám pocit jistoty, nemyslím na pochybovačné pohledy továrníkovy, myslím jen na Karlova slova. Několikrát oblétnu letiště, potom se opět spustím dolů a zcela lehce přistanu na témž místě, s něhož jsem odlétl.

Továrník mi podává ruku.

„Výborně, mladý příteli!“

Karel mě asi zatím vychvaloval, neboť nyní se chová továrník zcela jinak.

„Nemám tedy samozřejmě nic proti vašemu přání. Zůstanete také hned zde?“

„Smím-li?“

Tváře mě pálí. Pozoruji, že mnohý z úředníků továrny pohlíží na mě se závistí. Za to opět musím poděkovati dobrému Karlovi.

Nastanou nádherné dny. Jsme stále ve vzduchu. Podnikáme daleké lety s největší rychlostí. Karel provádí se strojem krkolomné obraty, zkouší jeho sílu v každém směru, já za jeho vedení kormidluji i řídím. Učí mě čísti v mapách, používati výškového měřidla a všech pomocných přístrojů. Musím se ještě mnohému naučiti.

Člověk nikdy neví, může se přece něco stát. Proto odletíme teprve tehdy, až se dokonale vyznám v samostatném řízení letadla.

Létáme i za prudkého větru a v divokých bouřích vznášíme se nad zemí. Seznám, co to je vzduchoprázdna prostora, která vzniká mezi dvěma vzduchovými víry a do níž se zcela neočekávaně propadáme. Nejsou to dny lehké práce. Téměř po každém takovém letu přicházejí opět mechanikové, provádějící změny a opravy. I při takové práci jsme přítomni. Karel nám nedopřeje odpočinku. Musím vždy pomáhati, musím poznati každý šroub letadla.

Jindy zase jsme několik dní doma, zatím co nepřetržitě hučí motor a jeho chod je stále hlídán. Karel chce vždy znovu a znovu zjistiti, jak dlouho může běžeti bez poruch. Vždyť se snad stane, že po čtyřicet osm hodin nebo i déle budeme ve vzduchu, nemajíce možnosti, abychom přistáli.

Maminka za mnou přijela. To je snad nejtěžší chvíle. Má velkou starost. Ještě mě neviděla, jak létám. Přijela právě ve chvíli, když mi Karel poprvé docela samostatně svěřil nový stroj. Po přistání spatřím maminku, spatřím její oči plné slzí a jak se chvěje.

Padli jsme si do náruče.

„Poletíš opravdu?“

„Maminko, doprovázím přece Karla!“

Oni však již spolu mluvili. Moje maminka je energická žena.

„Máš pravdu. Musí z tebe být muž. Také nesmíš Karla v poslední chvíli opustit. Ale — jsi přece můj jediný syn!“

Přivine mne k sobě, vzlykne. Ale opanuje se.

„Už jsem rozumná, už jsem klidná. Bůh tě ochrání. Ale v letadle hned kolem celého světa —“

I já jsem pohnut. Dobře, že přichází továrník a svým humorem přivede maminku na jiné myšlenky.

Uplynuly čtyři týdny a letadlo je připraveno. Vybrali jsme si velmi pečlivě, čeho na cestu potřebujeme. Nesmí toho býti mnoho, neboť hlavní zatížení tvoří benzin. Maminka již odcestovala. Nechtěla býti při našem odletu a je tomu tak lépe.

Přece však to byla slavnostní chvíle. Náš podnik nezůstal utajen a přišli fotografové a reportéři. Jsem také trochu hrdý. Máme oba kožené obleky a dáváme se přivázati. Kdosi provolává našemu podniku zdar. Vrtule se počne točiti a podvozek klouzá po písku. Vzlétáme přesně o půlnoci.

Krátce před jedenáctou hodinou objeví se pod námi nebo ještě lépe řečeno před námi světelné moře Kahýry. Jsem k smrti unaven, neboť jsem celý den nespál a toť se ví, že i teď bdím. Ten den uběhl jako sen. Když se blížilo ráno, první ráno mého života, které jsem zažil v letadle, byla Vídeň pod námi. V noci vzhlíželi k nám alpští velikáni jako temné stíny. Když jsme letěli nad uherskou rovinou podél Dunaje, řídil jsem poprvé. Neviděl jsem nic z té nádhery, která byla pod námi, a přece jsem měl nevýslovně šťastný pocit. Znělo mi jako nádherná hudba to klidné oddychování Karlovo, jenž seděl vedle mne a tak své tělo ovládal, že dovedl spáti. Byl to důkaz jeho plné důvěry.

Řídil jsem letadlo, to letadlo, jež mělo docílit světového rekordu. A přece jsem ještě před několika týdny seděl ve školní lavici!

Světlá zář nad pouští nabývá poznenáhlu podoby města. Co se to ve mně probouzí? Jaké vzpomínky? Stín Tutanchamona, starého egyptského krále, vyvstává mi před očima, a před necelou hodinou jsme přelétli maják v přístavu alexandrijském.

Karel se snáší klouzavým letem k zemi. Opodál tyčí se k noční obloze obrovské pyramidy. Kolem nás plno křiku. Postavy ve vlajících bílých hávech, s rudými turbany na hlavách, sjíždějí se k

nám na velbloudech a oslech. Jsou to Felahové, kteří čekají, aby nám pomohli.

Také nějaký Angličan tu je. Je oděn ve žlutém khaki a tropické helmě a radostně nás zdraví. Je zástupcem amerických podnikatelů letu kolem světa a potřásá nám oběma ruce.

„Very good, very good. How do you do?“

Vlastně jsem trochu smuten. Je jedenáct hodin. Ve dvanáct hodin jsme odletěli z Prahy — opozdili jsme se hned první den o jednu hodinu?

Letadlo je zataženo do hangáru, před ním stojí stráž anglicko-egyptské policie. Vstoupíme do připraveného auta.

Jedeme noční tmou, přes Nil — můj zrak je zamlžen. Přemáhám ospalost. V jakémsi polosnu vidím skvělé ulice — velkou terasu nádherného hotelu. Je to Stephardův hotel, přepychová stavba, kterému ještě dnes Angličané dávají přednost přede všemi ostatními a kde pánové Wells a Kovařík zajistili pokoje letcům, zúčastněným na letu kolem světa. Už ani nevím, co dělám. Sedím u stolu, mechanicky jím, potom ležím na lůžku. S Karlem jsem téměř ani nepromluvil. Také on beze slova ulehá. Tu si uvědomím, co mě tíží.

„Karle, zkoušeli jsme přece důkladně kilometrové počítadlo. Čím to, že jsme přilétli o hodinu později?“

Karel se směje.

„Neměli jsme zpoždění! Letěli jsme přesně dvaadvacet hodin. Mohli jsme dokázati více, avšak záleželo mi na tom, abych první den uletěl přesně tolik kilometrů, kolik jsem stanovil.“

„Ale — měli jsme tady býti již v deset hodin —“

„V Praze by to také bylo v deset hodin. Ale víš přece, že letíme na východ. Když je v Praze deset hodin, mají v Kahýře již jedenáct.“

Poznamenávám žalostně: „Proč jsme tedy neletěli na západ? Takto ztrácíme denně čas!“

Směje se mi: „Měl bys pravdu, kdybychom letěli jen do východní Asie. Avšak letíme kolem celého světa. A nakonec se nám stane totéž, co se stalo Juliu Verneovi na jeho cestě kolem světa za stoosmdesát dní: Získáme jeden den.“

„To je dobře.“

Slyším, jak Karel ještě něco odpovídá, ale už mu nerozumím.

Oči se mi zavírají — podivně zní jeho hlas — je téměř zpěvavý: Alláh in Alláh —

Je to muezin, který s věže blízké mešity prozpěvuje noční modlitbu. Jsem již ve světě snů — jedu pouští na rychlém velbloudu.

Nastalo nové ráno. Jen kdybych se dovedl hned orientovati. Ráno přede dvěma dny seděla maminka u mé postele a teď sedím na terase Shephardova hotelu. Horké slunce vysílá na nás své žhavé paprsky a přede mnou je mříž, uzavírající krásný park, v němž se vypínají mocné palmy; a zdá se mi, že jejich kmeny nejsou kmeny stromů, nýbrž že jsou ulity z hladkého hnědého betonu. Po ulicích jdou lidé, Evropané, v bílých oděvech, mezi nimi Felahové v burnusech, ženy s mosazným kotoučkem nad nosem a v černých závojích, zakrývajících polovinu obličeje. Jinak je to však ulice některého z evropských velkoměst. Ale co se to děje? Ulicí utíká černý chlapík v bílém plášti; v ruce má dlouhou hůl, kterou mává ve vzduchu. Za ním v poklusu nesou muži sněhobílou malou rakev na ramenou, která je pokryta nádhernými růžemi. A za nimi opět klusají noví lidé. Je to pohřeb mladé dívky.

Naše auto je připraveno. Nemáme času, abychom si prohlédli Kahýru. Musíme na letiště, jež se nachází u pyramid. Pozoruji, že Karel je už rozčilen. Letadlo je naše budoucnost. Dosud to byla hračka, teď nastávají vážné chvíle. Dnešní noci čeká na nás snad nejtěžší oddíl naší cesty: Let přes arabskou poušť.

Naše auto opět ujíždí městem. S touhou rychle si prohlížím tajuplné úzké ulice, v nichž sedí hoši a muži v arabském kroji, s turbanem na svých černých hlavách, a opravují staré koberce. Jiní stojí před stánky, v nichž se prodávají neznámé a podivné věci. Jsou to úzké křivolaké uličky, se zajímavými mřížemi v oknech, mešity, před nimiž jsou studny, kde sedí zbožní mohamedáni a umývají si ruce, prsa, obličej a nohy, dříve než vstoupí do nádherných a prostorně klenutých místností mešit, aby se tam pomodlili.

Jsme za městem. Opodál vypínají se mohutné pyramidy s vysokými schody, po nichž namáhavě a s nebezpečím vystupují cestující, kterým pomáhají Felahové. Kolem dokola jsou drobné

polní dráhy. Prosévají tam lopatami písek nabíraný při zvuku podivných dumavých písní, pátrající po drahocenných nálezech. Zde se učenci snaží úplně odhalit úctyhodnou sfingu, jejíž mohutná hlava bohužel za dřívějších válek byla rozstřílena.

Nemáme času nazbyt. Stojíme před hangárem, kde je ukryto naše věrné letadlo. Dáme je vytáhnouti a Karel zkouší každý jeho kovový nerv, každý šroub, každou součástku drahého motoru, jemuž svěrujeme svůj život.

Angličan je s námi.

„Tento muž vám pomůže, pane!“

Jak je to tu všechno jiné! Doma na letišti byl celý zástup českých školených dělníků, zde se kolem nás povaluje smečka černohnědých špinavých chlapů. Jejich dlouhá, pláštěm se podobající roucha jsou sice hedvábná, avšak špinavá a plná skvrn. Obouvají sandály na boso a jejich ruka je stále natažena, aby žádala bakšiš, kdykoliv něco mají vykonati.

Obzvláštní protivou je právě ten, jehož Angličan označil za vůdce mužů a „mechanika“.

Už před tím nám byl nápadný. Předjel nás ve svém autu. Hnal se největší rychlostí a zcela bezohledně ulicemi. Ale zdálo se, že zcela ovládá svůj stroj.

Angličan jej nazýval Abdul Ker.

Karel rozdělal motor — Abdul Ker pomáhá mu jej opět skládati. Je velmi obratný. Divím se, proč zkoušíme řízení. Stroj přece pracoval včera znamenitě.

„Není něco v pořádku?“

„Po prvním letu musíme všechno obzvlášť dobře prohlédnouti, zvláště když zítra v Maskatu je pouze benzinová stanice. Na možnou opravu lze pomysleti teprve v Bombayi. Napřed však musíme přeletět poušť, kde jest přistání vyloučeno, arabskou poušť, kterou dosud prošlo jen málo Evropanů a která je sídlem nepřátel všech bělochů, loupeživých Vahabitů.“

Na tváři Abdul Keřově se objeví výraz poloposměšný, polourazený, když vidí, že Karel si dává téměř stále jen mnou pomoci, že jsme oba zamazáni a v potu tváře pracujeme, ležíce pod letadlem.

„Sidi wahid i timad.“

Při těch slovech uraženě pokrčuje rameny. Rozumí jen arabsky a jeden z policistů nám to překládá: „Stěžuje si, že k němu nemáte důvěry.“

Karel se na něho podívá a sám pokrčí rameny.

„Tady se jedná o náš život. Spoléhám pouze na své vlastní oči.“

Zkusili jsme motor, ovšem bez připojení na vrtuli. Chceme vyzkoušeti jeho chod. Karel stane opodál a sleduje silné bušení srdce našeho letadla. Stojím trochu stranou. Jsem vyčerpán prací v tropickém žáru slunečním.

Také Abdul Ker trochu poodstoupil. Hovoří s několika Felahy a kouří cigaretu. Karel se ulekne. Hned vedle Abdula Kera je velký sud s benzinem. Právě jsme totiž doplňovali své zásoby.

„Nekuřte tady!“

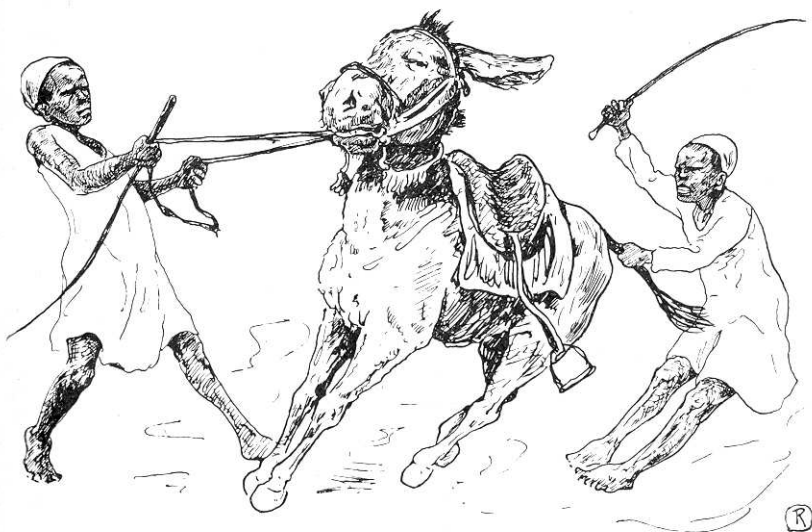
Ve svém strachu křičí na toho muže. Ten mu ovšem nerozumí. Karel mu tedy vytrhne cigaretu z ruky, ukáže na sud s benzinem a hodí ji na zem, aby ji zašlápl. Abdul Ker stále ještě nerozumí a zlostně se na něho podívá. Jde o kousek dál a vine si novou cigaretu. Karel mu v tom nebrání. Teď je nebezpečí menší.

Zabýváme se opět motorem, když zaslechnu hlasitý křik. Spatřím oslíka. Jednoho z těch dobrých, chytrých, ochotných ušáček, kteří tu po boku velkých, vždy důstojně vyhlízejících velbloudů dopravují cestující od konce automobilové cesty a elektrické dráhy k pyramidám. Kolem oslíka stojí několik polodospělých kluků a bijí zvíře bičí z hroší kůže, jakých užívají také policisté. Bijí pořád a bez přičiny.

„Karle, podívej se, jak týrají to ubohé zvíře!“

Tuhle poznámku jsem si později častěji vyčítal. Ale zvířete bylo mi tak líto a kluci jsou tak suroví! Znáám Karla: Je tak nekonečně dobromyslný, ale snadno se také rozzlobí jako všichni dobří lidé.

„Dejte pokoj tomu zvířeti!“

... a chce se utrhnouti.

Kluci samozřejmě nerozumějí, ale hlasitě se smějí bělochovi, který tak křičí. Na Felaha působí jen klid a jsou zvyklí, že Angličan se nestará o to, co dělají se svými zvířaty. Také osel, jak se zdá, ulekl se náhlého zakročení Karlova. Zahýká, odskočí stranou a chce se utrhnouti. Ale kterýsi kluk chytne jej za ocas, vychrlí spoustu arabských nadávek a tluče zvíře přes hlavu, dokud neklesne k zemi. Karel se rozlíti, vytrhne klukovi bič z ruky, rozpřáhne se a chce jím na posilu svých nesrozumitelných slov zamávat ve vzduchu. Tu přiskočí Abdul Ker a proti vůli Karlově dopadne bič na jeho záda.

Abdul Ker se vzpřímí a v jeho tváři je výraz divokého záští. Ale v tom už přicházejí anglicko-egyptští policisté, křičí, rozdávají svými biči rány na všechny strany, bez rozdílu zasahující Abdula Kera i kluky, kteří se i s oslem dají na útěk. Táží se nás, co se vlastně stalo, a krčí rameny.

„Jsou to Felahové. Těch nepředěláte.“

„Lituji, že jsem toho muže udeřil. Chcete mu to říci?“

„Nesmysl, co na tom? Takový Felah vždycky zasluhuje výprask.“

Angličan něco říká Kerovi, čemu opět nerozumíme. Nevíme, zda to bylo vysvětlení. Ale Felah je již opět klidný a zdá se, že na případ úplně zapomněl. Směje se zase uprostřed svých přátel a kouří.

Dokončili jsme přezkoušení letadla.

„Všechno je v pořádku. Stroj je skvělý. Vrátime se do hotelu.“

Karel dotáhl ještě jednou všechny šrouby a letadlo je opět zataženo do hangáru. Abdul Ker ochotně pomáhá a je zcela klidný. Ale Karel nezapomněl svého činu, ačkoliv to byl pouhý omyl. Vtiskne Felahovi zlaťák do ruky. Je to mnohem víc, než by bylo třeba za tak malou pomoc. Má to být zároveň bolestné. Potom vstoupíme oba do připraveného auta.

Je veliké horko. Slunce rozpaluje písek a vzduch se chvěje nad pyramidami. Jsme úplně vyčerpaní. Šofér roztáčí motor, zatím co klesáme na sedadla. Hangár je uzavřen, Angličan má klíč. Když odjždíme, zahlédnu opět Abdula Kera. Sedí na kameni a dívá se za námi. Zdá se mi, že jeho oči planou nenávistí. Potom něco uchopí. Asi zlaťák, který mu dal Karel, naplije naň a hodí jej do písku.

Chci to říci Karlovi, avšak v tu chvíli je moje pozornost upoutána jinou věcí.

Kolem nás táhne celá karavana. Skutečná karavana, která opouští Kahýru, aby se dala na pochod pouští, který bude trvat týdny nebo snad i měsíce. Opět kus jiného světa. Karavana má asi sto velbloudů. Krácejí jeden za druhým tak, že ocas předcházejícího velblouda je spojen provazem s kroužkem, jenž je zasazen v chřípí velblouda následujícího. Mnozí z nich nesou těžký náklad. Na jiných sedí důstojně vyhlížející postavy ostrých rysů, zahalené v bílé pláště a mající k turbanům připevněny pestré šátky. Hledíce lhostejně před sebe pokuřují z vodní dýmky, která je uložena v tašce velkého polštářového sedla.

Na jiných velbloudech jsou úzká nosítka, v nichž sedí v závojích zahalené ženy. A na šíji každého velblouda vyzvání dvojité zvonek, jehož srdce je tvořeno taktéž zvonkem.

Rychle projždíme kolem karavany a žádný z Arabů ani hlavy nepozdvihne. Ocítáme se opět za mostem přes Nil a obklopí nás nejkrásnější vily tohoto velkoměsta, zbudovaného na kraji pouště.

Vykoupáme se a potom jíme. „Kdy si prohlédneme Kahýru?“ „Až se vyspíme.“

Karel má pravdu. V pokoji panuje příjemný chlad. Klesáme na lůžka a ihned usínáme. Musíme se přece do zásoby vyspati pro nastávající let. Necestujeme pro zábavu. Teď ani se mi nic nezdá.

Kdosi klepá na dveře. Pokojská. Ale pokojská v Kahýře není děvče, nýbrž arabský sluha v bílém plášti a fezu. Vstupuje do pokoje. Pozorujeme, že se už setmělo.

Je to nepříjemné, že se musíme podrobiti hotelovému řádu. Mnohem raději byli bychom povečeřeli ve svém pokoji. Ale nic plátno. Musíme obléci černý oděv, smoking, jenž v takovém vedru je málo příjemný.

„Musíme se do syta najísti. V letadle nemáme mnoho zásob, neboť zavazadla v malém sportovním letadle je třeba co nejvíce omeziti, avšak černý oblek patří bohužel k nutnostem.

Jídlo je dobré. Ale ruší nás, že se na nás všichni dívají. Každý host ovšem ví, kdo jsme, — let bez přestávky z Prahy do Kahýry za dvacet hodin vzbuzuje zájem každého Angličana.

Jsme opět ve svém pokoji. Je už devět hodin a nemělo by smyslu, abychom vycházeli ven. Čeká nás nové překvapení:

„Dopis od Jarky.“

„Odkud?“

„Ze San Franciska.“

Karel čte nahlas. Dopis je psán ve chvatu a není dlouhý.

„Milý bratře! Před hodinou jsem přijel. Musím ihned dále. Pan Wells je pravý Američan. Dobře, že umím anglicky. Dnes večer odjízďím jako první radiotelegrafista na parníku, který pan Wells najal a jehož také použije. Nevím, kam jedeme. Je to malý parník, vlastně jen nákladní loď a má prý na palubě neobyčejně cenný náklad. Jsem jediný Čech na lodi. Nikdo nezná cíle cesty.

Ze San Franciska nic neuvidím, neboť musím ihned na palubu, kde se má radiová stanice teprve zařídit. Všechno se děje s neuvěřitelným kvapem. Rozhodně se však jedná o dobrodružství. Měl jsem nádhernou cestu. Doufám, že i ty jsi se šťastně dostal do Kahýry. Tvůj dopis jsem obdržel. Přeji ti štěstí a pozdravuji našeho malého bratrance.“

Ten „malý bratranec“ jsem já. V posledních dnech se mi opravdu zdálo, že je ze mne dospělý muž. Až se vrátíme, budu jím zcela jistě.

Karel je velmi vesel; na dobrodružství s Felahem jsme již zapomněli. Také já se směji:

„Jarka vidí ze San Franciska tolik, jako my z Kahýry.“

„To máš jedno. Až jindy. Myslím, že bys mohl napsati několik řádek mamince. Já zatím napíši továrně.“

Karel má pravdu. Musíme mysliti na jiné věci nežli na Kahýru.

Napíši dlouhý dopis a když jsme hotovi, zaklepá opět sluha na dveře.

„Auto je připraveno.“

Karel vstane.

„Tedy pojď, hochu! Dá-li Bůh, jsme zítra v téhle době již v Bombayi. V Maskatu jsme zítra ráno a doplníme tam jen zásoby benzínu.“

Zástupce Američanů zaplatil zatím již náš účet. Je nám to milé, když si vzpomeneme na ceny Shephardova hotelu. Sejdeme se schodů a vstoupíme do vozu.

Kapitola druhá.

Bez kormidla přes poušť a moře.

Noc v poušti!

Auto ujíždí šílenou rychlostí. Jaký to rozdíl: Ještě před několika málo minutami velkoměstský život v ulicích evropské Kahýry, elegantní společnost na terase Shephardova hotelu, potom rychlá jízda mosty přes Nil s oběma strážnými kamennými lvy. — A teď?

Zanikl hluk města, tohoto města rozdílů, tohoto města nejstrašnější chudoby a nejrozmařilejšího bohatství, města, které své přepychové budovy posunuje téměř na okraj pouště. Kolem nás je ticho. Na noční obloze, ozářené tisíci hvězd, odrážejí se s podivuhodnou důstojností obrovské siluety egyptských pyramid.

Auto nás unáší dále. Teď jsme v úplné pustině. Žlutavý písek slabě září v mlhavém světle hvězd a uprostřed na tomto písku vyvstávají obrysy našeho letouna, jenž se podobá jakémusi předpotopnímu tvorů a má v sobě cosi živoucího, protože se trochu kývá se strany na stranu, jak se v jeho mohutných křídlech zachycuje probouzející se teplý noční vítr.

Z temnoty prosvítá několik pochodní. Jsou to malebné beduinské postavy, Felahové, kteří nás nyní s pokřikem zdraví, když přijíždíme.

Za jízdy jsme spolu téměř ani nepromluvili. Jsme v myšlenkách jednak ve vlasti, jednak již opět na cestě. Nemáme s hovorem naspěch, vždyť teď po několik týdnů budeme moci hovořit jen spolu.

Karel již zasedl na místo pro pilota a dal se přivázati. Prohlédl ještě jednou celé letadlo. Máme zásoby benzinu na šedesát hodin a potraviny na tři dny. Když chci vstoupiti za Karlem, pozoruji pohled dvou fanatických divokých očí. Nehledí na mne, avšak zavrtávají se jako by v divokém záští do postavy mého bratrance Karla Rubeše.

Je to mladý Felah Abdul Ker, jehož Karel dnes ráno udeřil bičem. Nemám rád, když někdo tluče člověka bičem, avšak tihle Felahové, taková banda!

Když vykročím, abych zaujal své místo po boku Karlově, stane Felah vedle mne a jako by se něčeho bál, pozdvihne ruku.

„Betí mil é?“

Nerozumím mu a vyšplhám se do letadla. Teď vidím, jak se na mě udiveně dívá. V těch jeho černých očích je zvláštní výrazová schopnost. Už nejsou divoké; mám dojem, že je v nich soucit a bolest.

„Alláh jekun mi' ák.“

Motor zahučí, Karel pohne pákami a náš letoun oživne. Podvozek klouže v písku — jen několik metrů, a již se zdvihneme se země a v ostrých závitech stoupáme do výše.

Dole křičí Felahové, běží kus podle nás, jejich pochodně jako by tančily. Teď teprve bych nemohl s Karlem mluvit, když hluk stroje každé slovo přehluší. Nemohu se zbavit myšlenky, proč na mě Felah křičel: „Co to děláš?“ a „Allah buď s tebou!“

Mé myšlenky jsou upoutány jinam. Obletěli jsme jednou pyramidy, tyto obrovité odznaky zašlé slávy. Teď letíme přes Kahýru, město bez noci. Je právě ramazán, svatý měsíc.

Kolem štíhlých, vysoko do noci se týčících sloupů arabských minaretů táhnou se věnce elektrických žárovek. Zdá se mi, že slyším hlasy modlících se muezinů a v podivné směsici hluk moderního města a v úzké, temné uličky ztlačeného mraveniště orientální Kahýry.

Poušť kolem nás a nad námi. Mlčící, mrtvá poušť. Doplálo za námi světelné moře světového města. Vítr zesílil a je horký. Neosvěžuje. Přichází z poušti a jde do poušti.

Letíme dosti nízko nad zemí. Nevidíme nic než kopce žlutého písku.

Když jsme opouštěli Kahýru, byla půlnoc. Teď ponenáhlu nastává den. Podíval jsem se na zářící ciferník hodinek. Jsme na cestě pět hodin. Každá hodina znamená dvě stě kilometrů. Přeletěli jsme Červené moře.

Také poměrně nízko, takže jsme viděli světla některých velkých parníků. Teď už zase dlouho letíme nad pouští. Ale již jsme

překročili práh, který odděluje dva světadíly. Pod námi je asijská půda — Arabská poušť.

Svítá. Krvavě rudá sluneční koule kouzlí nádhernou barevnou hru nad žlutým pískem. Před námi leží město. Letíme zcela nízko. V prsou mám slavnostní pocit. Dole pod námi leží Mekka, svaté město Mohamedovo a velké náměstí u našich nohou je svatá Kába. Náš letoun letí bez přestávky dále. Je svatý měsíc a musíme se vzdátí přistání. Ještě čtyři hodiny a budeme u cíle dnešního letu. Arábie bude za námi. Sestoupíme v malém pobřežním městě Maskatu v Perském zálivu a doplníme tam své zásoby.

V noci opět odletíme do Bombaye.

Letíme další dvě hodiny. Před sedmi hodinami jsme opustili Kahýru. Kraj pod námi je ještě pořád pustý a holý, avšak místo afrického písku máme pod sebou divokou kamenitou a skalnatou půdu. Pod námi leží říše Vahabitů, nejsilnějšího a nejnebezpečnějšího arabského kmene. Běda tomu, kdo jim padne do rukou! Od té doby, kdy se světová válka nezastavila ani před jejich osamělostí, nenávidějí Evropany snad ještě fanatičtěji nežli dříve.

Vítr zesílil. Karel již nějakou dobu jej pozoroval. Náš letoun nepohybuje se již tak klidně jako dosud.

Něco jistě není v pořádku. Nakloním se ke Karlovi. Když máme hlavy těsně u sebe, můžeme si rozuměti.

„Co je?“

Cítím mimoděk, že je rozčilen.

„Řízení není zcela v pořádku.“

Letadlo již neudrží rovny směr k východu, nýbrž letí klikatě.

Pojednou pocítíme strašný náraz větru, který nás téměř položí na bok. Dobře, že jsme přivázáni. Je podivno, že náraz přišel od severu.

Opět se narovnáme. Letadlo se otočilo, letí k jihu, zatím co Karel křečovitě ohledává řízení, jehož kormidlo se mu v ruce snadno otáčí a nenaráží na odpor. Pohled na Karla mne poučí, že se stalo něco velmi zlého. Nežli se mohu otázati, je letadlo znovu vrženo na bok; jako by jej zdvihla neviditelná ruka, vyskočí volant letadla do výše, je vytržen Karlovi z rukou, prolétne těsně kolem jeho hlavy, zasáhne ho do levé paže a padne dolů.

Je už jasný den. Také vítr se utišíl. Motor pracuje naprosto pravidelně, — ale neletíme již na východ, nýbrž na jih. Karel je velmi bledý a ruka ho jistě bolí. Nahnu se k němu. „Jak se to stalo?“

Trpce se směje.

„Vlastně to nebylo vůbec možné. Vždyť jsem přece všechno znovu prohlédl. Šrouby se tak lehce neutrhnou. Volant byl jistě velmi slabě připevněn. Nerozumím tomu, zdá se skoro, jako by někdo —“

Již vím. Teď náhle chápu divoký pohled Felahův i jeho slova a způsob, jakým se na mě díval.

Byl to obratný člověk. Za Karlova vedení prohlédl všechny součástky našeho stroje a namazal je. Karel jej uhodil — to byla pomsta.

Neříkám nic, vždyť je to přece lhostejno. Ale volám na Karla: „Co teď?“

Opět se zlostně zasměje.

„Co se zlíbí Alláhovi a našemu letadlu.“

„Nebylo by lépe zastaviti motor a klouzavým letem se snést dolů?“

„Mezi Vahabity?“

„Snad to není tak zlé. Ovšem do Maskatu se nedostaneme. Vydrží-li to motor, — jestliže ho nikdo nepokazil, — podle kompasu letíme přímo směrem k malému přístavu Makala v jižní Arábii. Snad se nám podaří tam doletěti.“

„Ale naše skladiště je v Maskatu.“

„Na tom nezáleží. Cesta je u konce. U konce dříve, nežli vlastně začala. Kde bych sehnal nový volant? Ďas aby vzal toho Beduina — ne, avšak mě, jenž jsem byl tak lehkomyšlný, že jsem lépe letadlo neprohlédl.“

Sedíme opět mlčky. Chtěli jsme obletěti celý svět a zatím jsme ztroskotali již v Arábii.

Za dvě hodiny museli jsme býti na pobřeží. Potom byl konec. Jen na to myslíme, neboť motor jde klidně.

Další dvě hodiny. Je dusno. Vystoupili jsme výše. Země je opět pokryta pískem, a nad tímto pískem se žene bouře a strhuje jej do výše. Běda karavaně, která právě tudy kráčí!

Karel se rozhlíží. Dole není vůbec nic viděti.

„Nemůžeme již býti daleko od pobřeží.“

Zdá se nám, jako by ze zdola k nám doléhal zvuk, podobný hukotu narážejících mořských vln.

„Musíme se snést.“

„Do té písečné bouře?“

„Na tom nezáleží. Musíme klouzavým letem dolů, jak nejrychleji dovedeme. Moře je blízko — budeme-li zaneseni nad ně —“

„Tedy obrátíme?“

Karel se mi plným právem směje.

„Bez kormidla?“

Mráz mně běží po zádech. Máme dosti benzínu a mohli bychom v nouzi snad bez přistání doletěti do Bombaye. Ale nemáme kormidla.

Karel vypnul motor. Sjíždíme klouzavým letem dolů. Motor jde tiše, ale kolem nás je tisíc strašných zvuků. Ted' slyšíme docela zřetelně a blízko řev moře, narážejícího na skály, letadlo je uchváčeno větrem, poskakuje jako divoká šelma, chce se překotiti a opět se vyrovná. Zvláštní náhodou lze ještě použití výškového kormidla. Písek, vyneseny vysoko do vzduchu, bije nás do tváří, dopadá jako krupobití na nosné plochy křídel. Kolem nás je úplná temnota. Klesáme, ale bouře nás stále více unáší k jihu.

Jsme ztraceni. Nemáme ani tušení, jak jsme vysoko, nevíme, co je pod námi, zda písečnatá půda nebo kamení a skály, zda spadneme uprostřed nějakého města.

Na chvílku se závoj pod námi roztrhl. Vzkřikneme oba. Karel otočí výškové kormidlo. Pod našima nohama řve moře, divoce vzduté vlny zasypávají nás svou pěnou, ještě minutu a byly by nás tyto vlny rozbily.

Karel zapnul opět motor a letoun se vznáší. Stoupáme a jsme na okamžik zachráněni. Rozhlížíme se. Nad mořem je jasněji. Za námi leží tmavožlutá stěna. Je to písečná bouře, která zuří nad pobřežím. Také nad námi se ženou tmavá mračna — motor pracuje. Vypadá to, jako by se nic nestalo. Letíme rovnoměrně a rychle vpřed a přece se stalo to nejhorší a to nejstrašnější, co se stát: mohlo: Letíme bez kormidla nad oceánem. Neženeme-se k východu, ani k indickému

pobřeží, nýbrž na jih, skoro přesně na jih, přímo ven do mocného nekonečného oceánu.

Pohlížíme na sebe. Nemusíme ani mluvit. Chápeme, co se stalo. Jsme dva zdraví a silní lidé. Sedíme v pohodlných sedadlech letadla a přece víme, že jsme propadli jisté smrti. Máme benzinu na šedesát hodin. Dvanáct hodin jsme na cestě. Jestliže se už dříve něco nepříhoda, po čtyřicetiosmi hodinách zcela jistě ochabne srdce našeho letouna a letadlo s námi utone v moři. Jistá smrt.

A přece naše vůle žít chápe se šílené naděje.

„Snad nějaký ostrov?“

„Vyloučeno — neobráti-li se vítr, neotočí-li nějaká náhoda naše letadlo — africký břeh je poměrně blízko.“

Pocitujeme náhle silnou únavu. Není divu. Jsme již dvanáct hodin na cestě a také před tím jsme nespali. Naše nervy byly vybičovány. Teď víme, že již nemůžeme nic podniknouti, že musíme prostě čekat, až co se s námi stane. Po největším vypětí energie následuje nyní ochabnutí. Jakási lhostejnost.

Spal jsem a nevím jak dlouho. Ale spal jsem opravdu. A teď jsem vzhůru. Musí být asi poledne. Rozhlížím se, kde je Karel. Také on spí.

Uvázal pevně výškové kormidlo a spí.

„Karle, Karle!“

Probudí se.

Na právo od nás v nepatrné dálce je země, plochá země. Pravděpodobně africké pobřeží. Letěli jsme tudy? Byla snad tam možnost záchrany?

Způsobily snad naše zhroucené nervy, které nás donutily ke spánku, že jsme propásli vhodný okamžik? Teď je předeek našeho letadla opět nařízen k moři. Směřuje k nekonečnému moři, jež se mohutně vlní, ačkoliv ve výši již žádné bouře nepozorujeme.

Nenaříkáme, ani si nic nevyčítáme, ačkoliv jsme toho oba vinni. Karel praví chraptivě: „Od této chvíle musí jeden z nás stále bdít.“

Ačkoliv jsme právě pozbyli snad jediné naděje na záchranu, jsme důvěřivější než před tím. Proč by se neměla země ještě jednou ukázat? Nebo nějaký ostrov, nebo loď? Poletíme-li dále k jihu — ovšem nemáme zcela přesný směr, nýbrž letíme hned sem, hned tam,

jak nás zatáhne vítr — musíme křižovati dráhu lodních společností. Kdyby nám náhoda přivedla v cestu nějaký parník?

Karel opět usilovně pracuje. Mění postavení výškového kormidla, takže hned stoupáme a hned zase klesáme. Snad v některé vrstvě nad námi nebo pod námi panuje východní vítr, který by nás zahnal do Afriky. Ted' každá země pro nás znamená vysvobození. Ted' si vyčítáme, že jsme nesestoupili uprostřed země Vahabitů.-----

Znenadání se na východě zatmělo. Blíží se k nám černá stěna, zasazená v rámci žlutých, sírově zbarvených mračen. Vítr úplně přestal. Neznepokojovalo nárazy větru, naše letadlo letí přímo proti této hrozně stěně jako zvíře, které se žene přímo do ohně. Nemá účelu, abychom vystoupili výše nebo šli níže, neboť ta hrozná černá stěna, která se na nás žene, mizí v nekonečných výškách a dole bouří moře.

Srdce nám přestává tlouci. Nemluvíme. Víme, že ted' nastal konec. Držíme se sedadel přímo rukama.

Je to směšné. Čím rychleji budeme strženi, tím lépe pro nás. Karel zkusí ještě jednou výstup prudce do výše. Zdá se, že nahoře je jasněji. Trhne výškovým kormidlem. V témž okamžiku zachytí nás náraz větru, položíme se na bok a provádíme pravé salto mortale. Zdá se mi, že slyším Karlův výkřik. Zavřu oči. Dusím se. Děšť — kroupy — divoký víchř mě srazí. Omdlím.

Moje poslední myšlenka: Nastal konec!

Probudím se. Kolem mne je úplně temná noc.

Je ticho jako v hrobě-----

Vítr přestal a mohu klidně dýchat. Ale moje myšlenky jsou zmateny. Kde jsem? Jak je to možné, že jsem ještě na živu? Necítím bolesti. Jsem zcela zdrav a přece je mi tak podivně a hrozně, a nemohu se zbavit myšlenky, že jsem mrtev, že už vůbec nejsem živým člověkem. Nedovedu ani rozeznati, na čem to vlastně sedím. Přejíždím si rukama po těle.

Neuvěřitelně! Sedím stále ještě v letadle. Nohy mám ještě přivázány. Zmocní se mne šílený strach. Je to myslitelné? Sedím v

letadle, kolem mne je tma a motor nepracuje. Kdybychom byli narazili na zem, jistě bychom se byli roztříštili. Ale nejsme ani nad mořem, neboť neslyším šumění vln. Tu a tam letadlo zcela lehce kolísá, ač-li to ovšem je vůbec ještě letadlo. Nepochopitelnost tohoto zjevu vzbuzuje ve mně hrůzu. Jsem sám? Je Karel ještě u mne? Byl snad stržen s letadla? Je mrtev?

„Karle!“

Žádná odpověď.

„Karle, Karle!“

Křičím a ozvěna opakuje můj hlas, jako by se mi sta malých d'áblů vysmívala.

„Ano, kdo mě volá?“

Zdá se, že se probouzí z hlubokého spánku, asi z bezvědomí.

„Karle, slyšíš?“

„Ale, nech mě spát! Zítra ráno musíme zase vstávat.“

Potom slyším několik nesrozumitelných zvuků, několik výkřiků bolesti, sténání. Konečně praví Karel slabým hlasem:

„Co se s námi stalo?“

„Nevím. Jsme ještě v letadle, ale motor nepracuje.“

Karel se rychle vzpamatoval:

„Velmi prosté: Letadlo je pravděpodobně z velké části zničeno. Motor zcela jistě. Bouře nás strhla s sebou. Nalézáme se v jejím středu a proto necítíme větru, ačkoliv se jistě pohybujeme úžasnou rychlostí. Vždyť obyčejný balon také je úplně klidný, když je unášen bouří.“

„A co se nám může stát?“

„Jsme ovšem ztraceni.“

Sotva Karel domluvil, počne se letadlo otáčeti, vždy rychleji a rychleji, nemůžeme dýchat, držíme se pevně a cítíme, že padáme. Schoulíme se k sobě, takže hlavy nám již nepřečnívají z letadla. Opět se nám zatají dech, narazíme na vodu, která vysoko vystříkne. Vlny se ženou přes nás, narážejí na nás. Počínáme tonouti ----- v nejbližším okamžiku nás opět jakási strašná síla vyzdvihne do výše.

Procitneme z bezvědomí. Přímo zázrakem jsme se ani tentokráte neudusili. Kolem už není tak temno. Letadlo kolísá. Máme ještě zbytky nosných ploch. Výškové kormidlo také už zmizelo.

Díváme se dolů. Nejsme právě tak vysoko nad mořem. Náš zrak je jako očarován. Ztratili jsme úplně vědomí skutečnosti. Nemyslíme už na sebe. Nemůžeme už vůbec mysliti. Hledíme dolů. Zdá se nám, že sedíme v biografu a hledíme na fantastický mořský film. Film, jenž je předváděn s neuvěřitelnou rychlostí.

Podle toho můžeme usouditi, jak rychle letíme. Pod námi zuří bouře. Vidíme blesky, slyšíme hrom.

Vidíme divoce rozbouřené moře — nikoliv je tu ostrov — docela malý, kokosovými palmami porostlý ostrov. Blesk jej osvítl, takže rozeznáme dokonce i malé stavení. Ha, jaký to pohled: Zatím co se ženeme šílenou rychlostí nad ostrovem, zlomí se najednou všechny stromy, jako by je nečekaně obrovská pěst z půdy vyrvala, a stavení jsou vyzdvížena vysoko do povětří. Jsme opět nad mořem, ostrov zmizel. Držím si čelo oběma rukama, jsem strašně rozčilen. Ale už nejsem smuten. Zmocňuje se mne zcela nepravděpodobný pocit: Zdá se mi, že jsem bytost nadzemská, že jsem sám bůh moře a že moje ruce vytrhly ony stromy z půdy. Vím, že jsem blízek šílenství.

Zírám ztrnule dolů. Je tam loď, která se divoce zmítá na rozbouřené hladině. Loď, jejíž přída ční vysoko do vzduchu, jež se točí do kruhu a s hučením mizí. Teď i my se počínáme točiti, nová bouře žene se proti nám, jsme zmítáni sem a tam, opět se nám zatají dech a zase upadáme v bezvědomí udušení.

Probudím se. Cítím bolesti v údech, chci povstati, chci otevřítí oči, rukou přejíždím si po čele. Všechno mě bolí. Oči jsou jako slepeny. Jsem slepý?

Zvlhčím prsty slinami a přejíždím oční víčka. Mohu je otevřítí. Bohudíky, neztratil jsem zrak.

Kde jsem? Nejsem již ve vzduchu, jsem ještě přivázán, avšak nikoliv v letadle, nýbrž k nějakým troskám. Rozhodně jsem na pevnině. Můj duch je ještě příliš zastrašen, než aby mohl správně chápati. Jsem zachráněn — snad — ale ani se z toho neraduji. Všechno moje počínání je automatické. Uvolním bolavými prsty řemínky na nohou a pokusím se povstati. Mohu státi, mohu používat

rukou i nohou. Ale mám pocit, jako by všechny mé údy byly rozlámány na malé kousky.

Rozhlížím se. Zbytky letadla vězí hluboko v močálu. Náhoda nebo prozřetelnost to zařídila tak, že letadlo zapadlo zády do země, takže sedadla vyčnívají z bahna. Hledám Karla. Není vedle mne a celá pravá polovina, kde seděl, schází. Ani to mne v této chvíli nedojme. Vystoupím namáhavě a stanu vedle trosek.

Rozhlížím se. Je to docela smutná krajina. Prohlubeň s trochou trávy, bažina.

A jak pomalu zdvím hlavu, spatřím podivný obraz. Na kusu skály sedí Karel. Je rozedrán, šat visí mu v cárech s těla, obličej i ruce jsou krvavé a rozedřené. Ale v jedné ruce drží velký kus slaniny a ve druhé krajíc chleba a zatím co hloupě a nechápavě hledí před sebe, ukusuje z obojího a polyká. Před ním stojí bez bázně a jen jaksi zvědavě na jedné noze velký, pestře se lesknoucí plameňák a dívá se na něho.

. . . Na kusu skály sedí Karel. . . .

Ani v této chvíli se netěším, že opět vidím Karla. Ale pozoruji také strašný hlad a žízeň. Jdu pomalu k němu a spatřím na zemi vedle něho roztržený pytel. Je to jeden z našich pytlů se zásobami.

Chléb a slanina válejí se v blátě. Vedle nich natlučená čutora. Je otevřena, Karel z ní asi pil.

Vznesl jsem ji k ústům a piji také. Je to egyptské víno. Posadím se vedle Karla a mám také v rukou slaninu a chléb. Blátivou slaninu a blátivý chléb ve zkrvavených rukou. Ale to nevadí: Zakousnu se do nich a jím. Ne, požívám je jako vyhladovělé zvíře.

Potom vzhlednu a pravím: „Dobré jitro, Karle.“

„Dobré jitro, hochu.“

I to je směšné. Sedíme vedle sebe, polykáme, neřekneme si nic než dobré jitro, ačkoliv se zdá, že spíše nastává večer. Nemáme vůbec smyslu pro to, že jsme zázrakem unikli jisté smrti. Nezajímáme se o místo svého pobytu. Jsme pouhá zvířata, nemyslíme a chápeme se ve svém živočišném pudu jen pokrmu a nápoje.

Plamenák stále ještě před námi nehybně stojí a přihlíží. Snad je v té chvíli mnohem chytřejší než my a přemýšlí o nás, kdežto my považujeme jeho přítomnost za něco samozřejmého a lhostejného.

Karel vzhledne, je nasycen a otírá si ruce o cáry svých šatů.

„Dobrou noc!“

„Dobrou noc, Karle!“

Převrátíme se oba na bok. Na témž místě, kde jsme seděli, usneme a svěříme plamenákovi stráž.

Je pravděpodobně pozdní noční doba. Usedám a rozhlížím se. Rád bych povstal. Ale mám pocit, jako by všechny mé údy byly desetkrát těžší než jindy. Ale kupodivu: v hlavě mám zcela jasno. Měsíc září. Plamenák zmizel. Karel leží vedle mne. Zmocní se mne strašný úděs. Je mrtev? Nikoliv, dýchá zcela klidně, nechci ho ve spánku rušit. S napětím všech sil vstanu a naleznu opodál nějakou lat', které použiji jako hole. Kráčím jen s námahou a pomalu. Tělo mám asi oteklé, ale zlomeno není nic. Jdu co noha nohu mine. Musím jen malý kousek vystoupiti k okraji bažinaté prohlubně, ale zdá se mi, že to trvá celé hodiny.

Stojím nahoře. Je tam kamenitá plocha, která ještě dále stoupá. Vše je pusté. Nikde ani stromečku. Kdybychom byli spadli na tuto skálu, byli bychom se roztržili. Zjišťuji to ve svých myšlenkách s úplným klidem a ani teď ještě nejsem schopen se radovati.

Stoupám stále výše po kamenité stráni. Měsíc jasně svítí a již slyším zřetelně hluk příboje.

Jsem nahoře. Vidím před sebou pobřežní skály, snižující se v několika odstavcích, a dole, ve vzdálenosti snad několika set metrů, šplýchají vlny již opět uklidněného moře, narážejíce na skalnatý břeh. Ale ani tam není stromu, ani keře, ani života.

Otočím se. Chci-li viděti na druhou stranu, musím opět o kus vystoupiti. Studený noční větřík mi velmi prospěl, také spánek mě osvěžil. Pocit tíže mě opouští, mohu jíti rychleji a konečně jsem nahoře. Dívám se na druhou stranu, měsíc osvětluje hrůznou krajinu. Spousta ostrých, z moře vyčnívajících skalisek vytváří celou soustavu úzkých zálivů.

Moře tvoří na těchto skaliskách vysoký příboj a vidím před sebou lodi. Mnoho lodí, celou malou flotilu. Ale jsou to podivné lodi: Malé plachetnice, dva nákladní parníky, džunky. Ale všechny ztroskotaly, leží na boku nebo vyčnívají z vody jen svými stěžni, jako by zdvihaly ruce k prosbě.

Mrtvé, rozbité lodi, lodi roztrštěné vichry a skalisky, mrtvé lodi. Ani stopy po lidské bytosti, ani jediný stinný strom. Ale přece, několik jich tam musilo býti. Ted' však leží vyvráceny na zemi, orkán, který nás přinesl, je zničil. Ostrov je malý, velmi malý. Vidím kolem dokola moře a moje oči s hrůzou utkvěly na tomto strašném ostrově, na těch rozbitých lodích, na té bezútěšné pustině.

Nedaleko něco bublá. Mezi kamením vine se potůček a ubíhá k moři. Pokleknu a piji.

Je jasné jitro. Spal jsem pevně a když se ted' probudím, ležím těsně vedle Karla. Mnu si oči a rozhlížím se. Svůj noční výzvědný výlet po ostrově mám jasně před očima. Ale nevím, zda se mi to zdálo nebo zda to je skutečnost. Také Karel se probudil, usedl a hledí trochu tupě před sebe. Napadá mi, že jsme od chvíle, kdy jsme se zde opět našli, ani slova spolu nepromluvili, a jeho chování i výraz jeho očí mě děsí.

Což snad ztratil rozum?

„Karle, na co myslíš?“

Pohlédne zvolna na mě. Ted' teprve si uvědomil, že jsme oba ještě pořád tak špinaví a zkrvavělí jako včera večer. Naše živočišné

pudy měly totiž prozatím zájem pouze o dvě nejdůležitější podmínky životní: Jídlo a spánek.

Karel praví zvolna: „Přemýšlím od chvíle, kdy jsem se probudil, jak je to možné, že jsme se sem dostali živi. Musila to být celá série podivuhodných náhod. Konečně se také někdy stane, že orkán přenese přes moře na vzdálené ostrovy celé stromy a nepoškodí jich. Již se dokonce stalo, že zvířata, prodělala podobnou cestu vzduchem na takových kmenech a že se takto dostaly cizí druhy zvířat na opuštěné ostrovy.

Je to opravdu velmi podivné, že nejsme ani roztříštěni, ani udušeni. Dovedu si to jen tím vysvětlit, že jsme v bezvědomí spadli do vnitřku letadla, které nás chránilo před vzduchovým proudem. Rozhodně však trvaly strašné víry, do nichž jsme občas byli strženi, vždy jen krátkou dobu, takže jsme se nezadusili. Jistě však bude zajímavým úkolem vědecky prozkoumatí možnost našeho letu, a čím více o tom přemýšlím, tím více poznávám, že jsme neměli neštěstí, nýbrž naopak přímo pohádkové štěstí. Cestu přes oceán v letadle už konečně mnohý podnikl. Ale cesty v rozbitém, řízení zbaveném letadle, které je unášeno pouze orkámem, jistě kromě nás ještě žádný člověk neprodělal. Prosím tě však, abys co nejdříve přesně zaznamenal svá pozorování z cesty, jichž můžeme později použítí v díle, které samozřejmě o své cestě společně napíšeme.“

Musím se bezděčně smáti, ačkoliv okolnosti byly tak vážné.

To je můj dobrý Karel, jenž se vždy zablouká do svých problémů.

„Myslím, že prozatím více záleží na tom, abychom zjistili, kde vlastně jsme, zda máme nějakou naději na záchranu, a především, abychom se umyli.“

Karel ihned se vrátil do skutečnosti.

„To máš zase jednu pravdu.“

„Můžeš vstát?“

Pozdvihne se, ale hned opět klesne.

„Zdá se, že mám nohy zdravé, ale teprve teď pozoruji, že nemohu pohybovatí levou rukou.“

Přistoupím k němu. Snadno strhnu s něho zbytky kabátu a košile. Na rameni má krvavou ránu a silný otok.

„To mě asi uhodil utržený volant.“

„Musíme se napřed pokusit o sestup k moři, abychom mohli ránu vymýti.“

Pohlédne na mě.

„Což vůbec víš, že tu je nějaké moře? Vždyť můžeme být také uprostřed pevniny.“

Jsem si svým nočním zážitkem tak málo jist, že neodporuji. Ze zbytku košile mu udělám pásku, do které zavěsím ruku, a pomalu vystupujeme, při čemž se Karel těžce o mě opírá.

Pořád ještě nevím, zdali jsem snil. Stojíme na vyvýšenině, kterou poznávám. Ale spád k moři není tak hluboký. Teď také vím, jak vznikla bažina, do níž jsme spadli. Prohlubeň, v níž jsme leželi, je jistě pod hladinou moře a prosakující voda vytvořila v ní bažinu.

Přece však není možno sestoupit po příkrém břehu. Moře je klidné a čisté. Stoupáme výše. Jsme na návrší.

Tam přece byly zálivy se ztroskotanými loděmi. Teď je tam pouze vodní hladina, z níž vyčnívá několik málo skal. Nevím, zda tyčím podobné předměty, které tam spatřuji, jsou opravdu stěžně potopených lodí nebo pouhé zbytky stromů. Vyprávím Karlovi svůj sen.

„Mohl by zde být obzvlášť silný příliv.“

Rozhlíží se.

„Rozhodně je jisto, že se nalézáme na docela malém ostrově.“

„Na docela pustém ostrově.“

Sestupujeme v dosti stísněné náladě na plochý břeh. Ačkoliv je časně ráno, počíná být nesnesitelné horko.

Voda je jasná a u břehu nehluboká. Vhodíme do ní několik kamenů. Zdá se, že tu nejsou žraloci. Odložíme šaty a vstoupíme do vody. Teprve při mytí pozorujeme, jak strašné jsme zřízení. Karel usedá ve vodě do měkkého písku a já mu umývám ránu. Na štěstí nic není zlomeno. Je to vlastně jen silné uhození. Maso je odraženo. To musí silně bolet, neboť Karel tiskne zuby, když jej obvazuji a vkládám mu ruku do pásky. Nemáme chuti obléci opět špinavé hadry, ale jiného nezbyvá. Koupel nás osvěžila a opět jsme stanuli na nejvyšším bodě ostrova.

„Kdybych jen věděl, kde jsme. Bohužel nemáme mnoho hvězdářských znalostí a naše přístroje jsou samozřejmě všechny ztraceny. Jestliže tvůj noční výlet odpovídá skutečnosti, mohli bychom snad podle druhu ztroskotaných lodí něco poznati.“

„Byly to evropské nákladní parníky a plachetnice, myslím, že jsem zahlédl také čínskou džunku. Jistě však také několik lodic afrických domorodců.“

„Tedy žádný podklad. Obyčejně zasahují tato tornáda až na jih do sousedství ostrova Mauricia. To by tedy bylo na východ od Madagaskaru. Ale kdo ví? Jak se dostane čínská džunka na Mauricius?“

„Jak se dostane africký člun do čínského moře?“

„Vyčkáme noci a pokusíme se o přesnou prohlídku ztroskotaných lodí, jestliže vůbec existují.“

Vidím, jak se Karel počíná potáceti.

Také sám pociťuji skleslost. Je to přirozené. Tropický žár sluneční dopadá na naše nekryté hlavy. Také jsme kromě trochy chleba a slaniny včera nic nejedli. Na celém ostrově není jediného stinného místa a kromě vyvrácených palem, které již úplně zvadly, není tam ani rostlinstva.

Hledám pramének, z něhož jsem v noci pil. Naleznu jej a vím, že to určitě nebyl sen.

Zavedu tam Karla a pijeme. Než i pramenitá voda je horká. Také bych si nejraději lehl. Ale mám dojem, že bychom jistě byli stíženi úžehem v tomto slunečním žáru, který je skalnatou půdou, jež sama je téměř žhavá, zpět odrážen.

Zatím co Karel upadne v lehký polospánek, seberu všechny síly a slezu po všelijakých předmětech až k vyvráceným stromům. Je to několik kokosových palem, avšak vypadají uboze. Nablízku leží tři nebo čtyři zralé ořechy. Je to celá úroda palem, vydaných věčným bouřím.

Přece však nalézám, co hledám. Jednomu ze stromů byla utržena celá koruna. Jeho listy jsou zvadlé, avšak mohou ještě poskytnouti stín. S vynaložením všech sil a utápěje se v potu dovleku tuto střechu z listů až k potůčku, kde leží Karel. Podaří se mi korunu postavit i a kamením zajistiti. Vadnoucí listy poskytují opravdu stín. Vyjdu ještě

jednou, přinesu také ony čtyři ořechy. Potom jsem sám napolo upečen a zalezu pod listí. Ačkoliv voda v prameni je teplá, je také vlhká a vypařováním vyvolává trochu chladu.

Zdá se mi, že Karel má horečku. Přehazuje se neklidně s boku na bok. Kladu mu mokré hadry na čelo. Cítím velký hlad. Toho rána jsme ani nepomyslili na slanineu a chléb, a nevíme, zdali z nich ještě něco zbylo. Ale nemám teď vůbec síly, abych si pro ně došel. Cítím, že bych se cestou zhroutil a právě teď, když Karel, jak se zdá, onemocněl, je dvojnásob třeba, abych zůstal zdrav.

Počnu prohledávat kapsy. V takových chvílích mají i nejnepatrnější věci nekonečnou cenu.

Snad věci, které jsem bezmyšlenkovitě zastrčil do kapes, poněvadž jsem je zapomněl uložit do zavazadel, mají se teď stát naší záchranou.

Tady je malá krabička chininu a několik jiných léčiv — tady je moje pouzdro, ovšem s úplně rozmačkanými doutníky — dýmka — krabička zápalek — hurá, teď mám, co jsem hledal: velký kapesní nůž s mnoha nástroji, malými nůžkami, pilkou a vrtáčkem. Ten nůž mi přinesl přítel v poslední chvíli. Nechtěl jsem jej vzít s sebou, poněvadž jsme v letadle měli všechno možné náradí. Teď je to pravý poklad. Teď mi umožňuje otevření kokosové ořechy. Navrtám jeden z nich a vyteče trochu mléka. Je krásně chladné. Přidržím ořech Karlovi k ústům. Pije hltavě, zatím co pro sebe navrtávám druhý. Potom pilkou rozříznu tvrdou skořápku a vyříznu měkkou dužinu, kterou hladově spolýkáme.

Nemyslíme na budoucnost. Sníme i ostatní dva ořechy, Karel požije chininu, potom usneme oba pod únavně horkou, avšak přece trochu chránící střechou z listí.

Je opět noc. Jsme oba vzhůru, chinin Karlovi pomohl. Ještě něco jsme objevili. Karel má hodinky. Jdou dvaasedmdesát hodin, tedy tři dny. Víme oba docela přesně, že hodinky natáhl krátce před odletem z Kahýry. Teď se zastavily. Ale nejsou polámaný, nýbrž došly. Víme tedy, že jsme na cestě plné tři dny. Nevíme ovšem, jak dlouho jsme letěli a jak dlouho jsme snad již v bezvědomí leželi na ostrově. Máme veliký hlad, ořechy nás přirozeně málo nasýtily. Teď je chladněji, od moře vane čerstvý vítr.

Vzchopíme se. Musíme ostrov důkladně prozkoumati, musíme se poohlédnouti po lodích, musíme zjistiti, zda naše zásoby jsou ještě požitelné.

Nejdříve si prohlížíme zálivy. Měsíc opět osvětluje krajinu jasným svitem. Je odliv a mezi skalisky se houpají lodní trupy stejně jako minulé noci.

Až k vrakům je však několik set metrů a dnes jsme příliš slabí, abychom tam doplávali, i kdyby v moři nebylo žraloků.

Karel se mi směje: „Myslím, že tvoje čínské džunky byly drobné plachetky evropského původu. Ale je to přece jenom velmi zvláštní, že právě zde ztroskotalo tolik lodí. Z toho bychom mohli souditi, že přece jen častěji těmito vodami křižují. To by znamenalo naději.“

„Budeme-li ovšem moci zde žít.“

Přejdeme na druhou stranu. V bažinaté kotlině stojí opět plamenák. Je snad jediným spoluobyvatelem ostrova? I teď je sám a hledá v bahně potravu. Je úplně krotký a nedá se námi rušiti. A hledáme také potravu. Avšak nikoliv, jsou tu ještě jiná zvířata. Zbytky slaniny a chleba, které jsme včera v polospánku upustili, hemží se hmyzem a nelze je požívat. Za jasného měsíčního svitu prohledávám křečovitě bažinu. Zahlédnu kovový lesk a najdu polou ve vodě dvě velké konzervové krabice, jež vypadly z pytle se zásobami. To je ovšem všechno.

Vracíme se zkormoucení, avšak plní touhy po jídle. Rozděláme si oheň a sníme obsah jedné konzervy.

Sedíme u ohničku, který jsem rozdělal pomocí svých sirek z palmových listů, a vaříme obsah konzervy přímo v její krabici na malém kamenném ohništi, které jsme si postavili. Nemůžeme se ani dočkat, až bude uvařena. Budeme potom také mít nádobu k pití.

Potrava?

Karel praví zcela klidně: „Zítra bude druhá konzerva, potom musí plamenák stačiti na tři dny.“

Oba jsme již rozhodli o smrti krotkého zvířete. Jsme silnější, jsme dvě šelmy. Utlučeme jej kamením. Nemaže nám přece utéci, je pravděpodobně posledním, jenž přežil rod bouřemi ničený. A když ho sníme?

Snad připluje nějaká loď.

Najedli jsme se. Nepamatuji se, že by mi někdy skopové maso s lusky tak báječně bylo chutnalo jako tenkrát. Cítíme v sobě novou sílu. Karlova horečka se po chininu zlepšila a obklady namáčené v pramenité vodě, která teď v noci je studená, dělají mu dobře.

Jsme zase na cestě. Měsíc brzy zajde. Musíme tedy využití času, neboť ve dne lze jen spát. Stojíme na břehu a hledáme mušle nebo ryby. Ačkoliv ostrovy jsou asi korálového původu, není v jasné vodě ani stopy po životě. Ba ani po písku, nyní zatopeném vodou. Pojednou Karel přidušeně vykřikne. Pohlédl na vrcholek skály. Sleduji směr jeho ruky a mráz mi běží po zádech. Na nejvyšším bodu ostrova stojí — lidská postava — žena nebo děvče v dlouhém, vlajícím bílém rouše. Její obnažené rámě je vztaženo k moři a její dlouhý vlas vlaje v nočním větru.

Oba staneme napřed jak zkamenělí, potom hlasitě zavolám. Postava se obrátí. Právě chceme rychle vystoupiti nahoru, dáváme znamení — avšak postava se rozběhne. Běžím za ní a celý udýchán dorazím na vrchol skály, kde před tím stála. Ani stopy po ní. Zmizela

...

Karel je u mne. Nemluvíme. Jen naše zraky prohlízejí ostrov a každý jeho kámen. Zmizela. Nemohla ani skočiti do vody — tak rychle by nebyla dosáhla břehu. „Zůstaň zde a dívej se. Já budu hledati.“ Horečně prohledávám ostrov, dívám se za každý kámen, do každého otvoru — ostrov je přece tak malý. Za dvě hodiny se vracím úplně vyčerpán a vidím, že mě Karel očekává s horečně planoucíma očima.

„Také já jsem nic nespátřil.“

Sestoupíme společně. Měsíc zajde, zůstane jen slabý přísvit hvězd a moře tiše šumí. Usedáme vedle sebe na břehu. Naše zraky vždy znovu zabloudí vzhůru ke skále, vždy znovu vyskočím a běžím nahoru, abych se právě tak zneklidněn vrátil.

„Viděl jsi to přece také?“

„Zcela zřetelně.“

„Mohou dva lidé současně mítí tutéž halucinaci?“

„Asi ne.“

„Nuže? Byla to mladá dívka s černým vlajícím vlasem.“

„Jak by na tomto ostrově mohla býti mladá dívka? Jak by se sem dostala? Kde by žila? Kde by se skrývala?“

Také Karel opět oživnul. Hledáme znovu. Nenalezneme ani štěrbinu, natož jeskyni.

Karel nejistě na mě pohlédne.

„Strašidlo!“

Pokusím se o smích, ale nedaří se mi.

„Fata morgana?“

„Proti obloze, ozářené měsícem? A — proč utekla, když jsme volali a ona nás spatřila? Je fáta morgana tak blízko? Stojí na skále? Křičí a utíká?“

S úděsem slyším, že Karel pozoroval zcela totéž, co já. I výkřik slyšel, a já jsem věřil, že jsem si jej pouze vymyslel.

Pohlédl jsem opět vzhůru.

„Pohled' tamhle!“

Opět se tam něco hýbe. Velká ošklivá hlava se dívá dolů přes skálu. Má velké vážné oči, které se zdají svítiti přes přibývajících temnotu.

„Co je to?“

„Nějaká šelma.“

Oddychnu si. Cítím, že bych nebyl odporoval, ale byl bych se zhroutil, kdyby Karel byl řekl: „Je to sám ďábel.“

Chopím se latě, která mi sloužila za hůl, a stoupám vzhůru. Víím, že je to šílenství. Jedná-li se o nějakou šelmu, jsem ztracen. Pravděpodobně je připravena ke skoku a ihned na mě podnikne útok. Avšak ty zářící zelené oči, které na mě tak klidně a skoro povýšeně pohlížejí, ty mě poutají a přitahují. Neohlížím se, přece však cítím, že Karel jde za mnou, i když neslyším jeho kroků.

Teď jsme už blízko. Zvíře se ani nehýbá. Vidím však, jak za jeho hlavou se klene dlouhé, šedavě zelené tělo, chráněné velkými ostny nebo zuby. Zvíře má asi dva metry délky a jeho kůže se kovově leskne. Sedí klidně, jen velkou hlavu za námi obrací a pozorně se na nás dívá. Pozdvihnu výhružně hůl. Zvíře se nepohne.

„Ještěrka!“

„Leguán obrovský. Drak!“

Křičíme takto na sebe, mnohem hlasitěji, než by bylo bývalo třeba. Máme pocit, že jen proto křičíme tak hlasitě, abychom sami sebe uklidnili. Uklouznou a padám. Karel mi pomáhá, vyskočím opět a zatím zvíře zmizí. Zmizí právě tak beze stopy jako před tím ona postava. Opět bezvýsledně hledáme. — Slunce pomalu vychází, rychle se rozednívá. I to je opět důkazem, že se nacházíme v tropech, i kdyby tomu nenasvědčovalo horko, které ve dne panuje.

Hledáme v tom vedru znovu — zase marně. Žádná jeskyně, nic, nic kromě nás a plameňáka, který klidně číhá na nějaká zvířata z bažiny.

„Vezmeme si oba trochu chininu.“

Přikývnu. Ulehne pod střechou z palmového listí, abychom přespali denní vedro. Ležíme zcela tiše a víme, že na sebe navzájem s úzkostí pohlížíme, a v takovém polobdělém klímání ve žhavém vedru máme oba stejné myšlenky.

Byl to sen? Viděli jsme to opravdu oba? Nejsou to první známky probouzejícího se šílenství, které se zmocňuje našich duší?

Konečně opět nastává noc. Přichází právě tak znenadání jako den. Jsme čilí a stojíme na břehu. Koupáme se, otevřeme konzervu — poslední, která nám zbývá — a jíme. Hovoříme o lhostejných věcech, avšak vyhýbáme se zmínce o zázracích minulé noci, ačkoliv náš zrak vždy znovu zabloudí ke skalám a vždy znovu ulehčené si oddychneme, když zjistíme, že tam nahoře je prázdno. Také podnikneme novou cestu po ostrově, klepáme na kdekterý kámen, hledáme v pobřežním písku stopy nohou. Nikde nic — jsme sami. Jen plameňák stojí v bažině a spí.

Je to jeho poslední noc. Našli jsme si již několik kamenů a pomocí zbytků košile sestrojili jsme z nich jakési laso Indiánů z Gran Chaco.

Nic. Po celou noc. Oddychli jsme si. Byla to přece jen fáta morgana. Také leguán? Snad žije ve vodě.

Jsou věci, o kterých se spolu neodvážíme hovořiti, protože nevíme, máme-li se sobě navzájem vysmáti nebo —

Máme štěstí. Na měkkém písku, jenž se vynořil při odlivu, nalezneme velikou langustu. Ulomíme jí klepeta a dotáhneme ji na

břeh. Darujeme tedy plameňákovi ještě jeden den života. Zdá se nám býti méně ukrutným, zabijeme-li langustu, než odpravíme-li plameňáka. Spatřujeme v něm téměř již jakéhosi přítele. Rozřezáme langustu. Tentokrát máme dokonce k snídani polévku. Zbytek masa zabalíme do košile a uschováme v díře, kterou jsme vyhrabali v zemi. Potom to místo přikryjeme kameny. Doufáme, že takto svoji potravu ochráníme před hmyzem a rozkladem. Za svítání opět ulehne, abychom se vyspali.

Kapitola třetí.

Anděl, ďábel a zázračná jeskyně Ali-Babova.

Opět uplynuly tři dny. Poznali jsme to, poněvadž se dnes večer Karlovy hodinky zase zastavily. Nemáme co dělat. Jen ty hodinky máme natahovat, a přece na to zapomínáme. Karel je poprvé natáhl onoho jitra, kdy jsme procitli k vědomí, a potom ještě jednou.

Ted' stály jen krátkou dobu. Také nevíme, zdali šly dobře. Nařídili jsme je v době, kdy jsme se domnívali, že musí býti asi osm hodin večer. Co nám záleží na nějaké hodině více či méně! Víme rozhodně, že jsme na ostrově už šest dní. Zatím co Karel hodinky natahuje, máme oba tutěž myšlenku.

„Je to naposledy?“

Jsmo velmi zesláblí. Každou noc prohlížíme břeh, avšak naši jsme jen několik mušlí. Nedostává se nám odvahy zabít plameňáka. Plahočíme se sice každou noc na vrcholek skály, avšak vyhýbáme se bažině, kde plameňák stojí na jedné noze a spí.

Zabítí jej bylo by pouhou hračkou. Ale nemáme k tomu odvahy. Také jsme již nespatriili ani bílé postavy, ani velké ještěrky. Pijeme už jen vodu a pojídáme několik soust chleba. Nikdy nemluvíme o těch dvou zjeveních. Říkáme si v duchu, že jich vůbec nebylo. Avšak přece víme, že byly skutečností.

V našem mozku, předrážděném samotou, pomalu vzrůstajícím vysílením a denním tropickým žářem, jeví se obě ty postavy jako anděl a ďábel.

Opět se brodíme ve vlhkém písku, který se objevil při odlivu. Také lodní trosky stále ještě se kolébají venku mezi skalisky. Ale neplavali jsme k nim. Karel nebyl by toho dokázal se svýma bolavýma rukama a když jsem to jednou sám chtěl zkusit, zadržel mě. Chápal jsem ho.

Kdyby se mi něco stalo, kdybych se už nevrátil, byl by zcela sám na tomto strašném ostrově. Lépe bylo zemřít společně.

Brodíme se vlhkým pískem a zmocní se nás příjemný úděs. Spatříme velkou zmítající se rybu. Je to podivná ryba, má neforemnou velkou hlavu a dlouhé vyvalené oči. Ohavná ryba. Za

jiných okolností nikdy bychom nepomyslili na to, abychom ji snědli. Ted' však vidíme na ní jen maso. Potravu. Opět jednou nasycení.

Ubijeme ji a dovlečeme na břeh. Rozkrájíme a poprvé zase po třech dnech rozděláme oheň. Snesli jsme na své tábořiště všechny větve a kmeny palem, jež jsme našli. V obou velkých konzervových krabicích můžeme ovšem vařit jen část ryby. Krabice jsme postavili nad oheň. svého malého ohniště. Karel povstane.

„Snad jsou ještě nějaké ryby v písku. Nemí pravděpodobno, že by byla připlula jen jedna. Než bude ryba uvařena, znovu se tam podíváme.“

Obava, že by příští příliv zase mohl odplovit něco jedlého, zbavuje nás klidu. Sestupujeme znovu. Z měsíce zbývá zcela úzký srpek. Ted' bude několik temných nocí a proto musíme tím usilovněji hledat. Ještě dnes.

Vstupujeme vždy dále do moře a voda nám sahá již po kolena. Avšak již jsme nic nenalezli.

Vrátíme se, abychom pojedli. Ryba už bude uvařena.

Vzkřiknu hlasitě. Nemohu mluvit. Jen rukou ukazuji.

Tam, kde na břehu je naše tábořiště, plápolá vysoký plamen; silný praskot doléhá až k nám. Jsme ztrnulí úděsem. Nehlídaný oheň se rozšířil a vzrůstá každou vteřinou. Malá bouda, kterou jsme si zřídili z palmových listů, je v jediném plameni. Také palmové kmeny, vysušené slunečním žářem, hoří jako svíčka.

Jsme ochromeni zděšením.

Naše krásná snídaně je tatam, naše ochranná střecha hoří. Ted' je všemu konec! Musíme hladověti, ráno již nebudeme mít stinné střechy a nemůžeme si rozdělávat oheň, protože veškerá naše zásoba dřeva je v plamenech. Dokonce i plameňáka musíme sníst syrového, až ho zabijeme.

Ale vždyť bychom nepřežili ani jediného dne v úpalu slunečním! Temný náraz. Palmové kmeny se zřítily a na chvíli jsou plameny tím utlumeny. Honem běžíme, vytahujeme dřevo a snažíme se je zachránit, válíme hořící kmeny ve vlhkém písku, pracujeme horečně, po dlouhé hodiny. Konečně je požár uhašen. Nakládáme se nad místem neštěstí. Obě konzervové krabice jsou roztaveny. Ale

nedovařené kusy ryby upekly se v žáru. Jsou polospáleny, přece však je hltavě pojídáme.

Co nám to prospěje? Také můj nůž leží asi někde spálen pod troskami a zachráněné dříví nemá pro nás ceny. Shořela nám totiž také krabička se sirkami.

Vstal jsem a mimovolně hledím na skalní stěnu, před níž jsme si postavili chýši. Největší kmen, jediný, jenž asi ještě byl příliš šťavnatý, než aby rychle shořel, zřítíl se na ni a teď vidím, že ve výši nad mou hlavou je ve stěně otvor. Zdá se, jako by tam bylo něco povolilo, jako by tato stěna — snad jediná, kterou jsme tak přesně neprohlíželi, poněvadž před ní byla naše chýše — nebyla vlastně ve skutečnosti skálou, nýbrž jen velkou kamennou deskou.

„Karle, Karle, pohled', tady vznikl otvor! Myslím, že to je jeskyně, uzavřená kamennou deskou.“

Karel přistoupil blíže.

Zatím jsem založil do otvoru polospáleny a ještě doutnající zbytek kmene a chci ho použít jako páky.

„Pro boha, dej pozor! Vždyť je to opravdu deska. Spadne-li, jsme oba zabiti!“

Poodstoupíme. Ted' opravdu vznikla dlouhá štěrbina od shora až dolů, úplně rovná, avšak —

„Karle, to není obyčejná deska! Spíše jsou to kamenné dveře, pohybující se ve veřejích.“

Postavíme se oba stranou, aby nás deska nezasáhla, kdyby snad spadla. Opět založíme větev do štěrbině a páčíme. Není třeba velké námahy. Se skřípotem se deska otáčí. Ted' vidíme, že to jsou železobetonové dveře, otáčející se v závěsech.

Pravděpodobně jsou dveře zvenčí úmyslně tak přizpůsobeny, aby vypadaly jako skála, a pravděpodobně byly i skuliny kolem nich pečlivě zalepeny.

Ostatně nic jsme neočekávali méně, než nález betonových dveří na tomto zcela pustém ostrově.

Zmocní se nás nesmírný údiv. Karel se směje trochu nuceně.

„Zdá se mi, že jsme objevili nové Monte Christo jako nějaký hrdinové z Dumasova románu!“

V té chvíli se setmí a s pískotem narazí na nás strašlivý orkán, přicházející od moře.

Bezděčně uskočíme do vnitřku objevené jeskyně, která však se zdá býti zcela malá, a úzkostlivě čekáme.

„Blíží se nová bouře.“

„To nám tedy nebesa v poslední chvíli darovala tuto jeskyni.“

Trvá to jen několik minut a opět nastane jasné a klidné počasí.

„Tento větrný poryv v byl asi předzvěstí nastávající bouře.“

Kamenné dveře jsou nyní úplně otevřeny a osvětlení se stále mění, poněvadž po nebi se honí mraky. Krátký okamžik jasna nám ukáže, že se nalézáme v malé předsíni, jejíž pozadí tvoří stěna ze silných dřevěných fošen a v této stěně nalézají se dveře, opatřené silnou závorou.

Odsuneme závoru, neboť na štěstí není opatřena zámkem. Dveře povolí a vstoupíme do temného a jak se zdá velmi rozsáhlého prostoru. Soudíme tak podle toho, že se naše hlasy silně rozléhají.

Opět vyběhnu ven. Na ostrově to vypadá hrozně. Po nebi šíleně letí roztrhané mraky. V horních vrstvách vzduchových už řádí orkán, kolem však není ani větěrku. Avšak větrný poryv, který se přehnal před tím přes ostrov, silně rozbouřil moře a mraky tančí mezi skalisky.

O to všechno se nestarám. Horečně prohledávám zuhelnatělé zbytky, všechno přehazuji, až konečně nahmatám nůž. Jeho střenka je spálena. Přece však jej seberu a hledám dále. Radostí div nevykřiknu:

Nalezl jsem krabičku se sirkami. Náhoda, opět jedna z oněch nádherných, nezapomenutelných náhod, které ovládají lidský život, způsobila, že krabička sirek, ležící mezi několika kameny, nebyla ještě zachvácená požárem.

Opět strašlivý náraz větru, potom úplná tma. Vyskočím, slyším Karlův křik, tápám k otvoru naší jeskyně, něco obrovského na mě narazí. Je to mohutná vlna, která s hukotem se valí na břeh a úplně mě promočí.

Zatím, co se potácím pod jejím nárazem, uchopil mě Karel a vtáhl mě do jeskyně.

Nalézáme se ve vnitřní jeskyni. Silné dřevěné dveře jsme za sebou zavřeli a opřeli se o ně zády. Venku zuří a řve probuzený orkán. Moje ruka stále ještě svírá kovovou krabičku se sirkami. Opatrně jednu vyjmu. Zápalná plocha asi zvlhla, sirka nechytá. Pečlivě ji osuším a vezmu druhou sirku. Ta hoří.

Zdá se, že jsme opravdu zapadli do světa divů. Přímo přede mnou visí na zdi svícen se svíčkou. Rozsvítím ji. Ale když jsem odstoupil ode dveří, přihnal se nový náraz větru, jenž Karla téměř porazil. Musím přiskočiti, abych držel dveře. Pozorujeme, že jsou chráněny i zevnitř silnými závorami, kterých použijeme.

Teprve teď se rozhlížíme. Jsme přesvědčeni, že se nalézáme v novém světě zázraků z tisíce a jedné noci.

Jeskyně je velká, avšak nepřilíš vysoká. Podlaha, stěny i strop jsou úplně pokryty vysokými, měkkými a drahocennými koberci. V pozadí je velký a široký divan, pokrytý krásnou kelímovou ozdobou, před ním několik drobných orientálských stolků, zdobených tepanou mosazí. Na nich jsou vodní dýmky. Se stropu visí velká a také velmi krásně pracovaná lampa, v níž se nachází zcela moderní lihový hořák. Podél stěn stojí uměle vyřezávané skříně a vedle nich visí zbraně nejrůznějších druhů, od čínských halaparten a afrických kopí až k nejmodernějším evropským revolverům.

Rozhlížím se. Tu na skříně stojí nádoba. Je v ní líh. Stejně jako svíčka byla hned u dveří, je i tato nádoba připravena na dosah ruky. Vyznám se v zařízení lampy. Teď je jasno, zatím co venku zuří a řve bouře.

Karel stojí uprostřed jeskyně a dívá se.

„Opravdu, je to Ali-Babova zázračná jeskyně z pohádky!“

„Jenže je v ní více prosy a pravděpodobně byla zařízena z méně šlechetných důvodů. Toť se ví, že se nalézáme v doupěti mořských lupičů!“

Karel kývá hlavou.

„Proto ale nemusíme se nikterak ostýchat, jestliže použijeme toho, co nám nabízí pohostinnost nepřítomných lupičů.“

Zamyslíl jsem se.

„Potom však přece nejsme na ostrově sami — a onen zjev —“

Je to poprvé, co se zmiňuji o zážitku oné noci. Ale než Karel může odpovědět, ozve se přímo strašlivá rána, která způsobí, že lampa vysoko vzplane, skříně se kymácejí a my téměř klesneme k zemi.

Vypadá to, jako by tato strašlivá rána, která rozhodně neměla s hromem nic společného, byla odpovědí na moji otázku.

Zamrazí nás oba.

„Co to bylo?“

Musíme se podívatí ven. Neslyším již bouře. Ačkoliv je pravděpodobno, snad to bylo zemětřesení v hlubinách mořských, které vrhlo na ostrov kus utrženého skaliska. Otevřeme dřevěné dveře do předsíně, která je plna louží, a nalezneme přirozené vysvětlení toho divu: Bouře přirazila těžké betonové dveře.

Ulekne se. Vždyť jsme je úmyslně nechali otevřeny, poněvadž nevíme, zda je dovedeme z vnitřku otevřít. Přece však slyšíme, jak venku zuří divá bouře. Vrátime se do zadní jeskyně a zavřeme dřevěné dveře. Teď praví Karel: „V této jeskyni nebyli lidé jistě již několik měsíců. Vidíš silnou vrstvu prachu na skříních i na podlaze, pokud není pokryta koberci. Lupiči jistě vědí, že v této době roční zde řádí smršti a proto se ostrovu vyhýbají. To je dobře, neboť jsme aspoň jisti, že nás nepřekvapí.“

Prozkoumali jsme jeskyni velmi důkladně.

Na obou stranách jsme objevili vedlejší jeskyně. V jedné z nich je zřízena malá kuchyňka, úplná lodní kuchyň se všemi potřebami, jen na porculánovém nádobí jsou jména nejružnějších lodí všech národů.

Zdá se, že to je schválně tak zařízeno, aby nádobí skýtalo přehled vyloupených lodí. Také všechny skříně jsou jistě ukradeny z elegantních lodních kajut. Ve výklenku kuchyně nalezneme velmi značné množství vybraných konserv.

Také ohniště je zařízeno na líh, jehož jsou tu velké zásoby.

Lupiči se tu jistě zajistili pro možnost delšího pobytu a sice pobytu v největším přepychu. Bočná jeskyně na druhé straně je velmi prostorná, mnohem větší než jeskyně obytná, a v ní jsou nashromážděny téměř neuvěřitelné zásoby uloupených předmětů. Toto skladiště musí mít neobyčejně vysokou cenu.

Objevili jsme skříň s otevřenými dveřmi, obsahující evropské obleky a prádlo. Potom jsme však zjistili, že kromě těchto tří prostor není dalších jeskyň. Jsme tedy sami.

Musíme si dát pozor, abychom opět nepřišli o rozum. Rozdíl je příliš veliký. Ještě před několika hodinami jsme se považovali za beznadějně ztracené, byli jsme bez pomoci na pustém ostrově, vyčerpání hladem a žízní a bez přístřeší. Teď jsme si v kuchyni připravili z konzerv přímo skvělou hostinu: Želví polévku — bažantí pečení s hříbký — švestkový nákyp, nádherné zavažené ovoce a k tomu znamenité rýnské víno.

Nemáme vůbec důvodů, proč bychom měli kořist lupičů šetřit. A kdyby se nám podařilo — je to myšlenka, která nás už teď zaměstnává — vyrvati lupičům jejich kořist a vrátiti ji zákonným majitelům, jistě nám tito nebudou vytýkati, že jsme si vzali, čeho jsme potřebovali.

Naše vzezření se změnilo. Teď vím, proč pramének, který jsem objevil, náhle se ztrácí a neteče až do moře. Je sveden do jeskyně, protéká rourou, opatřenou kohoutkem, do kuchyně a mizí ve skalnaté podlaze; tudy je asi veden do moře. Umyli jsme se, vybrali ze zásob čisté prádlo a několik párů dobrých turistických oděvů, potom jsme se důkladně najedli a sedíme teď příjemně unaveni na měkkém divanu, pokuřujícíe znamenité havanské doutníky, jichž tu je také pořádná zásoba.

V oněch hodinách, kdy jsme tak pilně byli zaměstnání péčí o svůj zevnějšek i nitro, neměli jsme ani času, abychom hovořili a i teď zmocnila se nás tak příjemná únava, že sedíme mlčky vedle sebe a oddáváme se požitku z dobrého doutníku, jehož jsme dlouho postrádali.

Karel vrtí hlavou a praví znenadání: „Je to vlastně zázrak, docela nečekaný zázrak, ačkoliv jsme vlastně museli býti připraveni na podobný objev, když jsme viděli tak nápadné množství vraků na skaliskách. Tím však se vyhlídka na záchranu nikterak nezlepšila. Dříve nebo později se lupiči asi vrátí a sotva nás přátelsky přivítají.“

Před šesti hodinami jsme měli jistotu, že bídne zahyneme, a kdyby nebylo došlo k požáru, byl by nás příboj už teď neodvratně utloukl. Jsem tedy prozatím spokojen.

Odložím zbytek doutníku, ulehnu na divan, pohodlně se rozložím na měkkých poduškách a ihned usnu.

Karel asi se řídil mým příkladem. Nečekal jsem však na něho.

Jsme opět čilí. Spali jsme jistě velmi dobře, neboť líh v lampě téměř vyhořel a na Karlových hodinkách je devět hodin. Nevíme ovšem, zda to je devět hodin ráno nebo večer. Jeskyně má jistě nějakou neviditelnou ventilaci, neboť vzduch je nezkažený a také kouř z doutníků zmizel.

Uvařili jsme si výbornou silnou kávu a pojedli k ní lodní suchary s marmeládou a studené maso.

Žijeme a užíváme.

Pozorujeme jeden na druhém, že máme něco na srdci; rádi bychom se podívali ven, zda bouře ještě zuří. Ale bojíme se. Nevíme přece, zda dovedeme kamenné dveře opět otevřít.

Jistě byly přiraženy velkou silou, neboť v předsíni leží úlomky kamení.

Opřeme se o desku a ta povolí. Je ráno, horké ráno. Prospali jsme tedy celý den a noc.

Orkán se utišil. Na ostrově nic není zpustošeno. Co by mohlo býti také zničeno na tomto již úplně holém území, kde nebylo ani jednoho stromu?

„Podívej se!“

Přímo před námi na břehu moře sedí velký leguán. Rozhodně to tedy není leguán, nýbrž obrovská vodní ještěrka. Zdá se, že zvíře právě vyskočilo z moře, je mokré, tmavé a dívá se na nás lhostejně svýma velkýma očima.

To je tedy ten d'ábel, který se nám oné noci zjevil.

Zvíře, jehož čtyři silné nohy jsou vyzbrojeny vždy pěti mocnými drápy, je asi neškodné, nevšímá si nás, vystupuje zvolna a důstojně na skálu, posadí se tam téměř přesně na totéž místo jako tenkrát a shlíží na nás dolů.

Karel sledoval přesně jeho pohyby. Ted' praví trochu nejistým hlasem: „To byl tedy d'ábel; a kde je anděl?“

Také mi to napadlo. Zvykli jsme si již oba považovati onen zážitek za halucinaci. Ted' však tu ještěrka opravdu byla.

Vzpomínám si, že na Galopagách, ostrovech při západním pobřeží Ameriky, byly takové obrovské vodní ještěrky spatřeny. Proč by neměly být i zde?

Pokyvují hlavou.

„Možné je všechno. Což jestli ona postava byla skutečná žena?“

Karel na mě tázavě pohlédne.

„Kde by mohla vězeti?“

„Nevím. Má-li však ostrov jednu jeskyni, proč by nemohl mítí dvě?“

„Myslíš?“

„Možná, že lupiči také zajímají lidi.“

„Proč by tedy před námi utíkala?“

„Protože nás asi také považovala za lupiče.“

Stojíme mlčky a přemýšlíme.

„To všechno je nesrozumitelné a málo pravděpodobné. Chtěl bych teď ovšem přísahati, že jsem ji opravdu viděl.“

„Já též.“

„Musíme ostrov ještě jednou prohledati.“ Stane se. Nevšímáme si vedra, které nás obklopuje. Dnes jím tolik netrpíme, odložili jsme kazajky a na hlavách máme široké panamské klobouky. Vždyť je všeho dost. Prohledáváme celý ostrov, tentokrát ještě důkladněji, poněvadž všude tušíme nějakou jeskyni. Opět nic nenajdeme. Jen plamenák stále ještě stojí v bažině, která je teď téměř zcela naplněna vodou. „Jak to, že přežije takové smršti?“

„Toho také nechápu.“

Opět sedíme v jeskyni. Vyměnili jsme propocené šaty a připravili jsme si dobrý oběd.

„Bylo by strašné, kdyby tu nějaký člověk, nebo snad dokonce žena, bez pomoci hynul, zatím co zde hodujeme.“

„Nikoho tu není.“

„A což kdyby přece?“

„Napadá mi, že snad ta bytost — jestliže opravdu existuje — před námi prchá, poněvadž se nás bojí. Ale uvidíme. Dnes je bezvětrí. Což kdybychom na témž místě, kde se nám tehdy zjevila, upevnili hůl s písemným sdělením a nějaké věci?“

„Ve všech jazycích, které známe.“

Mezi zásobami nalezneme pevný pergamenový papír i tužky: „Nejsme lupiči. Jsme trosečníci letadla, které sem bylo zaneseno. Objevili jsme jeskyni lupičů. Důvěřujte nám. Rádi bychom vám pomohli.“

Tuto větu napíšeme česky, německy, francouzsky, anglicky, italsky a arabsky. Potom přiřízneme několik tyčí, sestrojíme jakousi vlajku a na její úpatí položíme několik konzerv, láhev lihu a krabičku sirek. To vše uděláme ještě za dne. Ale navečer se vrátíme do svého obydlí v jeskyni.

Máme tisíc chutí podívat se ven, ale přemůžeme se a zůstaneme dokonce přes noc v jeskyni.

Teprve ráno se jdeme podívat. Vše je nezměněno.

„Tedy přece nikdo.“

„Nebo zahynula při poslední zátopě.“

I dnes je bezvětrí. Ponecháme všechno na místě a jen konzervy, které snadno podléhají zkáze, vyměníme za balíčky sucharů.

Nastalo opět jítro. U vlajky se nic nezměnilo.

Odklidíme to, je to bezúčelné. Buďto byla opravdu jen přeludem, nebo zahynula při poslední bouři.

Oba teď máme pocit, že jsme vinni smrti této ženy, a přece ani nevíme, zda vůbec existovala. Rozhodně však se nemůžeme už na vlajku dívat a vypravíme se, abychom ji odstranili.

„Co to?“

Karel, jehož ruka se zatím již zcela zahojila, stanul u vlajky. Dohonil jsem ho.

„Kde jsou konzervy? Kde je líh?“

Ulekli jsme se a hledáme.

„Snad tu zase byla ještěrka.“

Karel potřásá mohutně hlavou.

„Od kdy žerou ještěrky konzervy a pijí líh?“

„Snad to shodila dolů.“

Hledáme — avšak kde nic, tu nic! Láhev by se byla rozbila při pádu se skály, ale neviděli jsme střepin.

„To je podivné!“

Vrazíme do jeskyně, přineseme nové konzervy a přivážeme je k holi. Také jsem přinesl několik pestrých stuh a navěsil je na vlajku.

„Aby viděla, že jsme tu byli.“

Opět strávíme noc, tentokrát ovšem v největším rozčilení.

„Máme ji špehovati? Máme se schovati a překvapí ti ji?“

Potřásl jsem hlavou.

„Musí nabýti důvěry v nás.“

Nazítří opět konzervy zmizely. Namalujeme tedy novou a mnohem větší vlajku, na níž v těchže řečích napíšeme jen tato slova: Důvěřujte nám.

Tentokrát nepřidáme konserv. Chceme ji donutiti, aby k nám přišla.

Je opět noc. Zmocnila se nás netrpělivost, jsme mrzuti a přece rozčileni.

Tohoto dne jsem poprvé, ovšem ve veliké dáli, spatřil loď. Pro všechny případy jsme nabili pušky a revolvery. Kdyby snad se lupiči vrátili, dobrovolně se nevzdáme.

Jakmile zapadlo slunce, otevřeme betonové dveře, které vždy ve dne zavíráme, abychom se jako každodenně vykoupli v moři. Karel mě chopí za ruku.

Uprostřed srázu, jenž vede se skalnatého vrcholku ostrova, stojí postava ženy. Zdá se, že je ustrašena. Jakmile nás spatří, chce uniknouti. Staneme, zveme ji posuňky blíže a zdravíme ji. Váhá, trochu se přiblíží a opět stane.

Slyšíme, jak hovoří, a já porozumím hádance.

„Buenas noches, Señorita!“

Pohlédne na mne, úsměv přelétne jí tváří, potom přistoupí blíže a praví: „Buenas noches, Señor!“

Zasměji se, vyjdu jí vstříc a podávám jí ruku, které se váhavě uchopí. Potom pravím napolo jí, napolo Karlovi: „Na všechny řeči jsem myslel, jen ne na španělskou, kterou na štěstí také ovládám.“

Obrátím se k ní a pravím španělsky: „Proboha, slečno, jak jste se octla na tomto ostrově? Kde jste se ukrývala?“

Je stále ještě plna bázně.

„Prosím, vstupte! Nevím, zda vůbec víte o jeskyni lupičů?“

Karel otevřel dveře a z vnitřku jasně zazářilo světlo. Ona však váhá, vidím její rozpaky. A praví: „Caballeros, jsem señorita!“

Rozumím jí, kdežto Karel se na ni dívá s podivem. Je to mladá Španělka a nikde nejsou mladé dívky vychovávány tak přísně jako ve Španělsku.

Tot' se ví, že ji nechci urazit.

„Samozřejmě, dáváme vám samotné jeskyni k dispozici. Neřeknete nám, kde jste se skrývala? Je tu ještě druhá jeskyně? Zajali vás lupiči?“

Zaštká hlasitě, zakryje si obličej a praví s pláčem:

„Strávily jsme čtrnáct strašných dní v podzemní jeskyni!“

„Strávily jste? Což nejste sama?“

„Moje těžce nemocná matka a já.“

„Kde je nemocná? Doved'te nás k ní. Pomůžeme jí. Ale vždyť jsme na celém ostrově žádné jeskyně nespatriili!“

Usmála se trochu smutně.

„Také bychom jí nebyly nalezly — náš jediný přítel, s kterým se o ni dělíme, nám ji ukázal.“

Nevycházíme z údivu.

„Jaký přítel?“

„Dobrý, krotký plameňák, který přes den si hledá potravu v močálu.“

„Dobrý plameňák, a my bychom ho byli málem zabili! Teď však nás ved'te, nechceme ztratit ani okamžik, abychom mohli vaší matce pomoci.“

Vystoupí na návrší a slézá opět po druhé straně. Je právě teď v místech, kde břeh tak prudce se sklání k moři, že jsme ani dále nehledali. Ukazuje rukou dolů:

„Tam dole je vstup do jeskyně.“

Postoupím až na okraj kolmé skály a vidím, že je tam připevněn jakýsi provaz, složený, jak se zdá, z částí roztrhaného oděvu.

„Tam jste sestoupily?“

„Viděla jsem, jak plameňák tam slétal a mizel pod skalou. Bylo to velmi obtížné, zvláště pro moji nemocnou matku.“

„Sestoupím dolů.“

„Dovolte, abych šla napřed. Musím ji připravit. Příliš by se ulekla.“

Vidíme, jak váhá, a odstoupíme. Snad stále ještě se bojí vyzraditi nám své útočiště. Pak chvíli slyšíme její hlas. Zdá se, že její hlava přímo se dívá ze skal tam dole. Spustím se po provaze. Několik vyčnívajících kamenů poskytuje nohám oporu. Dole je zcela úzký břeh, omývaný přílivem, po němž je možno kráčet. Konečně spatřím vchod do jeskyně, jenž ovšem shora není viditelný.

Hluboko do skály vede chodba a stoupá do výše.

V této jeskyni bydlilo asi mnoho ptactva, jehož posledním zbytkem je osamělý plameňák.

Mívám teď vždycky s sebou svíčku a sirky, abych si v naší jeskyni ihned mohl posvítiti.

Rozsvítím tedy a slabé světlo rozlije se prostorem.

Tápeme kamením do výše. Tam je větší prostor. Spatřím strhaný obličej staré dámy, zahalené do roztrhaných šatů.

„Madre de Dios, Señora!“

Sotva znatelný odlesk radosti objeví se na tváři horečkou rozpálené.

„Tady jste bydlily čtrnáct dní?“

„Snad i déle. Samy nevíme. Zvláště v bouřlivých dnech to bylo strašné. Celá jeskyně až skoro sem nahoru byla pod vodou.“

Braním ji v reci:

„Nemluvte, Señora, nemluvte. Musíme vás přenést do velké jeskyně.“

„Do jeskyně lupičů?“

„Teď jsme v jeskyni my a lupičů tu není.“

„Ale přijdou.“

„To je napřed uvidíme, důvěřujte nám. Svěřte se naší ochraně.“

Stará dáma hluboce vzdychne.

„Nechť se se mnou stane cokoliv! Chraňte moji dceru.“

„Jsme Cabarellós, přísahám vám.“

Ještě jednou vzdychne a potom již neodporuje.

Vyneseme ji z jeskyně. Dá nám to velmi mnoho práce, dopraviti ji nahoru. Omdlela a její dcera zatím zůstala v jeskyni. Slyšíme, jak se modlí.

Neseme omdlelou opatrně přes ostrov do naší jeskyně, kde stále ještě lampa jasně svítí. Ale na nebi jsou opět černé mraky, počíná

pršeti a vítr zase oživuje. Dnes se z toho radujeme a přejeme si, aby bouře trvaly ještě několik týdnů. Stará dáma musí se napřed uzdravit a my musíme vymyslet plán na svou záchranu. A před návštěvou lupičů jsme jisti jen potud, pokud trvá období smrti.

Nalézáme se teď všichni čtyři ve velké obývací jeskyni. Prohlédl jsem starou Donnu Isabellu, pokud mi to dovolovaly mé skromné vědomosti lékařské, jichž jsem nabyl v době studií v sanitním kursu. Není nemocna, nýbrž jen vysílena. Osvědčuje se však opět rozdíl mezi teorií a praxí. Zatím co ji prohlížím, abych zjistil její nemoc, uvařil praktičtější Karel silnou kávu a dobré jídlo. Máme velkou radost, jak rychle se stará dáma zotavuje.

Opět nastává noc, to jest nastalo jítro, tedy pro nás čas k spánku. Dobře, že jsou noci tak světlé. Rozdělili jsme se o jeskyni. Chtěli jsme dámám přenechat jeskyni obytnou. Nechtěly však a mají pravdu. Obytná jeskyně vede přímo ven. Při nečekaném návratu lupičů je nejdříve ohrožena. Velká zásobárna, kterou jsme nazvali skladištěm, je lépe chráněna. Dokonce je oddělena od obytné jeskyně dřevěnou příčkou a dveřmi, takže dámy zde bydlí zcela samy a mohou se v jeskyni zamknouti. Snadno jsme z pokrývek, kožišin a polštářů zrobili pohodlná lůžka a seňorita Elvíra — teď víme, že obě dámy jsou žena a dcera španělského majitele rtuťových dolů Donna Estebana Almira — je, jak se zdá, velmi energická a odvážná žena, která si ví rady.

Jsme s Karlem opět sami. Znamená to pro nás zisk nebo je naše situace ztížena tím, že jsme se s dámami setkali? Především je tu zisk, neboť aspoň přibližně víme, kde se nalézáme. Jsme na některém zcela nepatrném ostrově jihočínského moře, asi severovýchodně od ostrovu Natuna.

Usuzujeme tak, poněvadž holandský parník, který vezl dámy, ostatně žádný velký oceánský parník, nýbrž menší loď, jezdící mezi Singaporem a Saigonem, nalézal se asi uprostřed mezi oběma přístavy, když došlo ke katastrofě. Ostatně to byla velmi obratná léčka. Loď zachytí v noci bezdrátové volání o pomoc. V jižním směru asi — ovšem správné udání zeměpisné šířky a délky seňorita Elvíra zapomněla — pluje prý hořící holandský parník. Kapitán tam

ovšem zamíří. Po dvou hodinách spatří velkou čínskou džunku. Zavolá ji. Pluje rychle k severu.

„Viděli jste hořící loď?“

„Tam — na jihu.“

Zanedlouho se objeví — prozatím jen se stěžně pozorovatelné — zelené světlo na obloze. Kapitán je vlastně pevně přesvědčen, že se potkal s džunkou mořských lupičů, pravděpodobně touž, která vyloupila a zapálila Holand'ana.

Prozatím však více záleží na záchraně než na pronásledování. Pluje plnou parou dále a zanedlouho již je viděti jasnou záři ohně. Podle jeho soudu musí to býti velká loď.

Zatím se již rozednilo. Hořící loď, zahalená plameny, je už zcela blízko. Signály jsou čím dál tím naléhavější. V tom se ozve strašný praskot.

To není hořící loď. Je to prostě velký oheň, který plane na našem ostrově jen za tím účelem, aby záchrannou loď vlákal na skaliska.

I v jihočínském moři dějí se stálé změny podmořským zemětřesením, které nejsou na mapách vyznačeny.

Sotva loď najede na skálu, již jsou tu lupiči. Malé, děly přeplněné džunky pošlou proraženému parníku několik granátů pod vodu do lodního trupu a zatím co se loď potápí, strhne se na palubě děsná řež. Za půl hodiny je po všem. Moře zčervená krví, nesčetní žraloci mají slavnostní hostinu, všichni Evropané jsou pobiti, domorodci naházeni do vody a přenecháni žralokům. Ale lupiči měli asi dobré zprávy, neboť na lodi byl velmi cenný náklad.

Víme tedy jen, kde asi jsme. V Jihočínském moři. Orkán nás tedy zanesl nejméně asi šest tisíc kilometrů daleko. Snad ještě více. Smršť asi opsala křivku od jihu k východu, zanesla nás napřed k ostrovu Mauritiu a odtud východoseverně přes Sumatru a Malabu do Jihočínského moře.

Území, jehož zničení jsme pozorovali, byla snad úžina na Sumatře.

Pořádný kus cesty, avšak pro smršť nic podivného. Podivné je pouze, že jsme zůstali na živu. Jsme tedy ve výhodě, poněvadž víme,

kde se asi nalézáme. Ovšem jsme teď také zodpovědní za obě dámy. Jedině jejich životů bylo ušetřeno.

Snad lupiči dobře vědí, že Don Esteban Almiro je nesmírně bohat, a chtějí na něm vynutiti výkupné.

Teď ovšem budou se domnívati, že obě ženy jsou mrtvy ...

Ačkoliv jsme v poslední noci prodělali tolik vzrušení, nemůžeme usnouti.

Jak strašlivé dny prožily obě ženy!

Señorita Elvíra vylíčila nám to, chvějíc se hrůzou při pouhé vzpomínce. Jak je Číňané — lupiči byli, toť se ví, čínské národnosti — dopravili na břeh a dovedli napřed do jeskyně. Ovšem s pokryteckými slovy, že je chtějí zachrániti a opatrovati. A jak se potom staly s břehu svědky strašného krveprolití. Jak musely vyhlížeti, kterak loď, ztroskotavší na skaliskách, byla vyplněna.

Potom se jim podařilo utéci z jeskyně. Běžely přes ostrov, pozorovaly ve svém zoufalství, jak je malý, viděly, že nikde není útočiště, a chtěly se právě vrhnouti do moře a najíti tak raději dobrovolnou smrt, než aby padly do rukou těch strašných Číňanů.

A potom spatřily, držíce se za ruce a připraveny ke skoku se skály, jak dole vyletěl plameňák z jeskyně. Señorita Elvíra rychle roztrhala plášť, upletla z něho provaz, upevnila jej na skále a odvážila se se svojí matkou strašného sestupu.

Jak hrůzné hodiny musely obě ženy ztráviti v jeskyni, slyšíce nad sebou hlasy hledajících Číňanů a připraveny raději skočiti do vody nežli jim padnouti do rukou! -----

Señorita Elvíra je opravdu statečné děvče. Příštího dne panoval na ostrově úplný klid. Lupiči asi v době slunečního žáru odpočívali po svém úspěchu.

Señorita Elvíra odvážila se nového výstupu. Jak asi jí bylo v duši, když chvějíc se bázní pozdvihla hlavu nad břeh! Ostrov byl zcela prázdný, moře klidné a tiché, příliv odnesl všechny stopy zápasu, lupiči spali ve chladné jeskyni. Ale na břehu ještě ležela v divokém nepořádku celá kořist.

Elvíra odvážila se až k jeskyni a podařilo se jí uchvátiti několik konserv a pytel chleba s velké hromady. Nebyla to krádež, nýbrž vzala prostě lupičům, co si proti právu přivlastnili. Ještě dvakrát

podnikla tuto cestu. Její slabé ruce unesly tak málo! Ted' měly aspoň několik pokrývek a konzerv, neměly však, na čem je ohřátí.

Při pokusu příštího dne byli by ji málem chytili. Slyší dva Číňany a tak tak že má čas vrhnouti se na zem. Na štěstí jí nepozorovali. Vyslechne jejich rozmluvu: „Musíme odjetí. Nastává doba smrtí. K d'asu, že nám ty dvě ženy unikly!“

Projdou mimo a Elvíra strachem se třesouc a polomrtvá hrůzou utíká a představuje si, jak snadno mohly býti ztraceny.

Příštího dne sotva má odvahu vystoupiti nahoru, avšak ostrov je prázdný. Osmělí se, hledá vchod do jeskyně, nenalezne ho, spatří v dálce obláček páry, jachtu, která se rychle vzdaluje. Jsou to lupiči.

Je šťastná i zoufalá zároveň. Unikly lupičům. Avšak zbývá jim jen několik dnů života, mají jen skalní dutinu nad vodou a blíží se doba smrtí.

Strašné dny.

Moře stoupá, jeho vlny dorážejí až do jeskyně, o kterou se s nimi dělí plameník. Zdá se jim skoro, jako by toto zvíře cítilo, že jsou ještě ubožejší než ono samo. Pozorují, že pták mizí v nitru jeskyně. Přemohou svůj odpor a plazí se nahoru do skalního temna. Jejich oči zvykají si zvolna na temnotu. Stráví strašné dny, zatím co moře řve v přední jeskyni.

Co hodinu očekávají svou smrt, kolem nich jsou hnusní červi a hmyzové, a když je počne trápit hlad, rozbije Elvíra kamenem jednu z konzerv a obě hltavě spolykají studené maso, vybírajíce je prsty. Jaký div, že stará paní se zhroutí. Divem však je, že Elvíra z toho neonemocní.

Bouře skončí. Elvíra se opět odváží ven, spatří nás a myslí, že se lupiči vrátili. Potom počne pochybovati a konečně ...

Nemáme opravdu času na spaní. Musíme horečně přemýšleti a sestaviti plán. Poněvadž víme, kde se asi nalézáme, je vlastně jisto, že nemůžeme počítati s nějakou lodí, která by plula kolem. Nejvýš tedy můžeme očekávati návrat lupičů.

Nesmíme nečinně čekat, až přijdou, nesmíme lenošiti, nýbrž musíme naléztí příležitost, abychom vešli ve styk s ostatním světem. Musíme dbáti, abychom jim jen tak nepadli do rukou. Kromě toho jsme povinni chrániti obě ženy.

Karel na mě pohlédne. Vidím, že má nějakou myšlenku.

„Musíme především prohledati jeskyni, v níž byly obě ženy. Lupiči jí asi neznají.“

Myslím, že mu rozumím:

„Zřídíme tam jakési skladiště, kam přeneseme pokud možno nejvíce zásob potravin i ostatních potřeb, abychom se tam mohli skrýti, až lupiči přijdou.“

„To také.“

Pozoruji, že má ještě jiné záměry. Ale znám ho a vím, že nerad mluví o věcech, jichž ve svých myšlenkách ještě zcela nezpracoval.

„Byli jsme lehkomyšní. Nejen v noci, nýbrž i ve dne musíme aspoň vždy po dvou hodinách vyhlížeti, zda se neblíží nějaká loď.“

Vyskočím: „Jak mohli vlastně lupiči rozdělati ti tak velký oheň, když tu není hořlavina?“

Karel se zasmušile usmívá.

„Pravděpodobně použili vždy dřeva z vyloupené lodi, aby z něho zřídili hranici, mající přivábiti novou loď.“

„Ale vždyť jsme nic nenalezli!“

„Smršť to všechno uklidila a smetla do moře.“

Je opět chladný večer. Dámy spaly po celý den. Jaký také div! Dařilo se jim stejně jako nám, když jsme zase poprvé odpočívali na měkkých polštářích. Můžeme teď úkol kuchařky přenechatí Donně Elvíře.

Je čilá a velmi hezká, neboť i dámy našly v zásobách vhodné šaty. Matce je mnohem lépe a dcera je zaměstnána v kuchyni.

Přece nám však bylo před tím veseleji.

Ženy pohlížejí na život vážněji a myslí dále do budoucna. Přes to však nám chutná a Karel praví: „Večer bude chládek a udělá vám dobře, když se posadíte na pobřeží. Také se můžete vykoupati. V zálivu není žraloků a my vás nebudeme rušiti, poněvadž nás čeká důležitý podnik.“

Donna Elvíra s podivem se dotazuje.

Nedovede si dobře představit, jaký důležitý podnik na tomto ostrově můžeme mít na mysli.

„K čemu se chystáte?“

„Chceme si důkladně prohlédnouti jeskyni nad mořem.“

A já k tomu dodám: „Musíme tam zříditi útočiště.“

Obě ženy živě to schvalují.

„Ovšem, ovšem.“

„Prosím, seňorito Elvíro, abyste vždy asi tak po dvou hodinách vystoupila na vrchol skály a pozorovala moře.“

Zmocní se jí bázeň:

„Myslíte, že se Číňané vrátí?“

„Vím právě tak málo jako vy a nemám ani tušení, jak dlouho trvají tady bouře. Dejte nám však zprávu, kdyby se něco stalo.“

Zatím Karel něco kutil v zásobárně. Kdežto já se zajímal o bezprostřední potřeby, jako potraviny a šaty, prohledal Karel téměř všechny bedny.

Ted' přináší nějaký velký předmět.

„Co to neseš?“ Beze slov otočí kohoutek a neobyčejně jasné světlo osvětlí jeskyni. Při tom se tiše směje.

„Znameníť věc. Silný, na benzin zařízený reflektor. Také je tam několik velkých elektrických akumulátorů. Ale ty nám nepomohou, poněvadž nejsou nabity.“

Sestoupili jsme do jeskyně. Ted' je to mnohem pohodlnější, neboť jsme vzali s sebou několik provazových žebříků, jichž je v zásobárně celá hromada.

Karel rozsvítí reflektor, jenž může pracovati několik hodin. Jeskyně se zdá býti velká. Přímo nad mořem je malá jeskyně, potom o trochu výše je klenutí, kde obě dámy strávily ty strašné dny, a za tímto klenutím snižuje se opět úzká chodba.

Protlačíme se jí a vidíme, že chodba se zase zvyšuje a vede potom šikmo do hlubiny.

Dvě hodiny jsme šplhali a provazové žebříky nám prokazovaly dobré služby. Zdá se, že celý ostrov je protkán jeskyněmi.

Myslíme na obrovské podzemní jeskyně u Angkoru.

Stanuli jsme ve velkém klenutém prostoru.

Vzduch je tu dobrý, musí tedy míti přístup.

Nevíme, zda se nacházíme pod ostrovem nebo snad již pod mořem, které v těchto místech může býti mělké.

Po jedné straně jeskyně je velký a hluboký otvor. Když si tam reflektorem posvítíme, vidíme, že hluboko na dně otvoru se leskne lehce zvlhčená voda.

Také stěna za otvorem je do poloviny vlhká, kdežto všechno ostatní a hlavně dno jeskyně je mnohem sušší.

„Pomoz mi chvílku!“

Od chvíle, kdy jsme vstoupili do jeskyně, je můj přítel jako vyměněn. Teď velmi opatrně šplhá podél zadní hranice vodního otvoru. Jediný chybný krok a musí spadnouti do hlubiny. Připevnil se ovšem provazovým žebříkem, který drží.

Stojí teď právě pod otvorem, z něhož vychází vlhko, a pohlíží vzhůru. Potom hlasitě hvízdne.

Vím, že něco spatřil, co ho uspokojilo. Krátce potom je opět u mne.

„Nuže?“

„Je to znamenité! Právě tak, jak jsem si myslel. Otvor, kterým jsem hleděl vzhůru, je přirozeně ústí úzkého skalního komínu, jenž končí kdesi nahoře na pobřežním srázu. Bude jen ještě třeba, abych tu ztrávil příští den.“

„Co zamýšlíš?“

„To ti mohu říci, až tu jeden den zůstaním. Hned tady zůstanu. Ty se vrátíš do hořejší jeskyně a přineseš mi studené maso, chléb, několik lahví vína, doutníky, také nádobu s benzinem, kdybych snad musel dolít reflektor, a pokud možno i několik pokrývek.“

„To ti všechno obstarám a zůstanu ovšem s tebou.“

Zavrtěl hlavou.

„To ne! Dámy by se bály a kromě toho přece víš, že musím být sám, když přemýšlím.“

„Ty chceš —“

„Slibuji ti, že nikam nepolezu, nýbrž že budu zde klidně sedět a pozorovati. Možná, že na tom neuvěřitelně mnoho záleží.“

Poslechl jsem ho. Nemám ani zdání, co zamýšlí. Ale vidím na něm, že to je něco důležitého.

Přinesl jsem mu všechno, čeho si přál, a potom jsem se vrátil k dámám.

Také Donna Isabella se již úplně vzpamatovala a zatím co obě dámy sedí na břehu a podle španělského zvyku pohodlně kouří cigarety, přehrabují se v zásobách a vybírají nejlepší konzervy.

Chceme přece co nejdříve přenést pořádnou zásobu do druhé jeskyně.

Opět nastal večer a Karel se k nám vrátil.

Je velmi vesel.

„Tot' se ví, že jsem měl pravdu. Onen komín je za přílivu pod vodou a po celých osm hodin protéká jím stejnoměrný proud vody a mizí v propasti. Zdali tato propast nějak souvisí s mořem nebo zda je tam ještě větší jeskyně s jezerem, nevím a je to lhostejné. Rozhodně však máme to, čeho potřebujeme.“

Nerozumíme mu a žádný z nás tří nechápe, co je na tom důležitého, že tamtudy každý den po několik hodin protéká spousta mořské vody. Kdyby to byla aspoň sladká voda, abychom ji mohli pít!

Jsme v pilné práci. Za horkého dne, jakmile se vyspíme, prohlížíme zásoby. Je toho neobyčejně mnoho. Teprve teď jsme objevili, že pod zásobárnou se ještě nachází hluboký sklep. To není přirozená jeskyně, nýbrž uměle ve skále vytesaný sklep a v něm je uloženo zlato, stříbro, drahokamy a vzácné skvosty. Opravdu nové Monte Christo. Dámy rovnají konzervy. V noci přenášíme nejlepší z nich do druhé jeskyně. Zařizujeme se tak, abychom v jeskyni vydrželi po případě řadu týdnů. Nelze vědět, zdali lupiči nezůstanou na ostrově delší dobu, až pomine doba bouří.

Také jsme tam přenesli pokrývky, kožišiny, polštáře, oděvy — ty nejteplejší — a velmi mnoho nástrojů. Také druhý, menší lihový vaříč, lampu, svíčky a sirky v plechových krabicích.

Toho všeho se Karel nezúčastnil. Než i on přenáší, zatloukl opět řadu velkých beden velmi pečlivě a neukázal ani mně jejich obsah. Plné tři noci s ním pracuji, abychom mohli těžké bedny po tlustých železných válcích, jež se také nalézaly mezi strojními součástkami, v zásobárně uloženými, dopravit do jeskyně.

„Co jen v těch bednách je?“

„Asi to nejpotřebnější. Netaž se, na řeči máme dost času, až bude všechno v bezpečí.“

Na konec ještě sám vesele přenáší velký počet těžkých pytlů na zádech přes ostrov. Donna Isabella to vidí, neboť pytel je trochu otevřen a jeho obsah trousí se po zemi.

„Ale, señore, to přece není mouka!“

Překládám mu španělská slova a Karel se směje. „Zcela správně, Señora, je to cement!“

„Cement?“

„Možná, že budeme nuceni zazdítí vchod do jeskyně. To nelze nikdy vědět.“

Karel překypuje štěstím. Při důkladném prohlížení skladiště jsme našli i člun. Malý, obyčejný člun, jakého se užívá ke sportovním účelům. Samozřejmě nemůžeme pomýšlet na nějakou cestu po moři v tak drobném plavidle. Postačí vlastně jen pro jednu, nejvýš pro dvě osoby. Přece však Karel ještě nikdy neměl takovou radost.

„Ještě dnes ráno odpluji k vrakům.“

„Půjdu ovšem s tebou.“

„Musíš zůstat u dam. Ale můžeš s puškou v ruce dávat pozor na žraloky. Zdá se ovšem, že tato ušlechtilá zvířata loví teď někde jinde.“

„Myslíš, že se nám podaří některou z těchto lodí —“

„Opět opravit?“

„To je vyloučeno. Vraký, které mezi takovými skalisky zažily tak strašné smršti, jsou úplně ztraceny. Také nemáme prostředků, abychom ucpali proražené otvory a kromě toho, že se nevyznáme v plavbě po moři, jistě bychom zažili nové neštěstí a padli lupičům pravděpodobně přímo do rukou.“

„Nu tedy? Máme přece v zásobách —“

„Velmi mnohé a přece to nejdůležitější schází. Doufám, že to najdu na některé z lodí.“

Zatím spustil člun na vodu. Nepropouští vody. Moře je klidné, žraloků není vidět a tak vlastně nehrozí nebezpečí.

„Dámy nemusí vědět, že odplouvám.“

Obě mají také svůj úkol. Přenesli jsme značnou zásobu potravin do druhé jeskyně, která postačí asi na čtyři týdny. Přenesli jsme však i nejrůznější jiné věci. Teď se zaměstnávají Španělky posledním

výběrem a vše, co je v zásobárně, mají tak uspořádati, aby lupiči hned nepoznali, že jsme tam byli. Proto jsme nádobu s lihem na skřini opět naplnili a u dveří je připravena nová svíčka i sirky.

Počasí je v těchto dnech zcela rovnoměrné, ve dne je velmi horko a obloha je úplně jasná. Všichni máme dojem, že lupiči brzy přijdou.

Stojím na břehu a pozoruji Karla, jak vesluje. Počíná si velmi opatrně a nehrozí teď přece žádné nebezpečí. Také jsem našel dobrý dalekohled a mohu sledovat každý jeho pohyb. Vidím, jak doplul k první lodi, vyšplhal se na palubu, rozhlédl se a potom jako člověk, jenž hledá zcela určitou věc, se svezl po šikmé palubě zpola rozbitého parníku.

Jak se zdá, nenalezl, co hledal, vrací se, opět vstupuje do člunu a pluje dále. Poslední smršť hodně vraky otloukla. Jedině se ještě udržela železná loď, asi dopravní parník. Jeho červeně natřená zád ční vysoko nad vodu, zatím co ostatní trup leží hluboko mezi skalisky.

Pozoruji, jak Karel namáhavě vystupuje po příkře vztyčených palubních prknech. Potom zmizel v malém, ještě zachovalém palubním domku.

Zůstane tam dlouho, téměř dvě hodiny. Slunce již vychází, zmocňuje se mne neklid. Což, jestli se mu něco stalo?

Nemůže-li z nějakého důvodu zpět, jak mu mám pomoci? Na plavání je to příliš daleko a nebezpečná cesta. Kdo ví, zda tam venku přece jen nejsou žraloci! Je neuvěřitelné, jak rychle tyto šelmy vycítí svoji oběť!

Přes to však jsem již odhodlán sdělit to oběma dámám. Posledně pohlédnu na loď a spatřím konečně Karla. Vychází právě z domku a spouští po provazu nějaký asi velmi těžký předmět přes palubu. Dole jej přivazuje na zbytek železného zábradlí, vstupuje do člunu a vrací se.

Zdá se mí, jako by mě někdo obdaroval, když opět stojí vedle mne. Je notně zamazán, jeho šat je roztrhán a on sám klesá únavou.

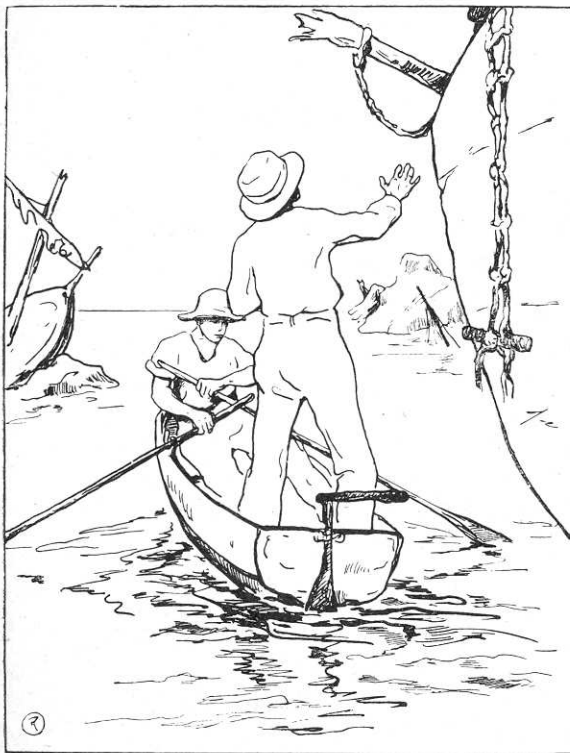
„Cos to tam jen dělal?“

„Nalezl jsem, co jsem hledal. Musíš ihned se mnou. Přivezeme to.“

„Raději až příští noc. Za chvíli začne pražit slunce. Již teď jsi tak rozpařen!“

„Musíme ihned. Tady nezáleží na námaze. Rychle přines nářadí, které jsem připravil v tlumoku. Je to důležitější než si myslíš.“

Zatím co uléhá na zemi, aby si trochu odpočinul, přináším nářadí. Donna Isabella na mě volá: „Snídaně je připravena.“

. Provazový žebřík, ježž Karel před tím zavěsil, dosud tam visí. . . .

Běžím ke Karlovi. Nahlíží, že se musí posílit. Jíme a pijeme. Donna Isabella umí vařit výtečnou kávu. Dámy se podivují, jak Karel vyhlíží. Ani si nedal tolik práce, aby se očistil.

„Kde jste byl, Señore?“

„Právě chci vyzdvihnouti poklad.“

Toho dámy nechápou. Je tu přece víc pokladů než můžeme spotřebovati. Obě stojí na břehu s výrazem velké starosti ve tvářích,

když spouštíme člun na vodu. Pozoruji jejich úzkost. Nejedná se jen o nás — stane-li se nám něco, jsou také ztraceny. Neodvažují se však nás zdržovati.

Karel sedí v člunu, já vesluji a slunce žhavě pálí. Po několikerém zabrání jsem úplně propocen, ale Karel kormidluje pevnou rukou. Spatříme na skaliskách několik obrovských vodních ještěrek, které si nás s podivem prohlízejí. Konečně jsme u parníku, který je větší než jsme se břehu soudili. Provazový žebřík, jež Karel před tím zavěsil, dosud tam visí. Vystoupíme po něm a octneme se na šikmé, slizké palubě vraku.

Kapitola čtvrtá.

Abdul Ker.

Asi pět hodin jízdy na velbloudu. Severním směrem od Kahýry nedaleko Nilu a těsně na kraji pouště leží malá vesnička. Zdálky se podobá sídlišti Felahů a není vlastně ničím jiným. Bludiště krátkých, úzkých a ovšem nedlážděných uliček. Po stranách čtyřhranné domky z vepřovic, s plochými střechami, na nichž roste mech a někdy i nízké křoví, jež vzbuzují dojem velkých hrobů. Dokonce je tam i mešita. Není to hrdá stavba s kopulí jako v Kahýře, s nádhernými mramorovými sloupy a drahocennými koberci, nýbrž dvůr obdélníkového tvaru, přes nějž jsou napnuty rohože, podobně jako tomu bylo kdysi v Mekce, v první Mohamedově mešitě. Jen na jedné z kratších stran je nižší hliněná kopule a pod ní Mihrab a Mimar, výklenek obřadní a kazatelna. Dvůr je pokryt rohožemi a vedle kopule zdvihá se drobná čtyřhranná a komínu podobná věž s malou, zábradlím opatřenou pavláčkou, prostý minaret bez ozdob, s jehož výše pětkrát za den muezin vyzývá věřící, aby u studny před vchodem do chrámu vykonali předepsané omývání a očistili si ruce, nohy i ramena, trup a prsa, nežli bosí vstoupí na rohože v mešitě, aby tam prováděli podivné úklony, jež Mohamed předepsal právě jim — mužům, kteří po celý den sedí na hřbetě velbloudu nebo ve svých domech, čímž zároveň s modlitbou nařídil jim nutné omývání a zdravý tělocvik.

Ibrahim, vesnický šejk, je na poli. Jsou to sedláci. Felah znamená rolník, kdežto Beduin volně se toulá pouští jako nomád.

Ibrahim je starý muž důstojného vzhledu. Sněhobílý dlouhý plnovous spadá mu na bílý, ovšem ne zcela čistý plášť, jenž mu je šatem. Je to šat z jemné vlny, aby nepropouštěl žhavých slunečních paprsků. Hlavu má zahalenu v zelený turban Prorokův, jenž naznačuje, že šejk je „Hadži“, muž, jenž vykonal svatou pout do Mekky, a do půl zad mu spadá dlouhý týlový šátek.

Šejk Ibrahim kráčí zamyšlen a důstojně za pluhem, jímž kypří zemi, aby jí mohl svěřiti semeno kukuřičné. Je to podivný pluh a

ještě podivnější spřežení. Prostý kmen s výhonkem kořene, jenž je příříznut a tvoří ostří pluhu. Je to pluh, jakého již před tisíciletími používali muži, kteří v době faraónů vzdělávali zemi, a je tažen svorně velbloudem a oslem.

Bezděčně přelétne úsměv tvářemi jezdců, kteří od jihu přijíždějí pouští, když spatří směšné spřežení a za ním důstojného pracovníka.

Jsou to čtyři angličtí vojáci a poručík. Všichni ovšem v bílé uniformě a s helmami.

Poručík Harris dotkne se rukou helmy: „Salaam“.

Stařec pozdvihne hlavu. Rychle potlačí svůj úděs: „Sabáh el chér!“

„Kde je Abdul Ker, syn tvého bratra?“

Stařec očekával tuto otázku, očekával ji už celý týden, od doby, kdy se uprchlík opět nalézá ve vesnici, i když ho dosud nespatriil. Je připraven a kroutí udiveně hlavou.

„Je v Kahýře!“

„Víš, že tam není. Utekl, je to vrah.“

„Alláh s námi! Není vrahem. Není zavázán ani krevní mstou. Je u křesťanů a ošetřuje jejich obrovské letouny.“

„Lžeš.“

„Ať mi Šajtan zavře brány ráje —“

„Zanech těch řečí! Řekneš nám, kde je?“

„Není-li v Kahýře, sám Alláh to ví.“

„Je ve vsi.“

„Od posledního Ramazanu ho moje oči nespatriily.“

„Chceš, abychom prohledali vesnici?“

„Tomu nemohu zabránit. Jste pány ostrého meče. Ale nic nenajdete.“

„Pojď tedy s námi, budeš nám svědkem.“

Ibrahim se vztýčí, zahledí se na ně a hladí si vous.

„Allah je mocný a Mohamed je jeho prorok. Nic se nestane bez vůle Alláhovy. Přicházíte-li, je to jeho vůle — povedu vás.“

Je chytrý šejk a ví, že nemůže odporovati. Čtyři muži sesednou s koně. Jeden z vojínů koně odvede do stínu zdi a potom jdou ulicemi vísky. Dva vojíni zůstanou venku a hlídají ulici, poručík vstoupí do nízkých jizeb. Tam vážně sedí mužové, ženy v hustých závojích jdou

po ulici, nesou na ramenou velké hliněné džbány s vodou nebo je mají na hlavě, zatím co jejich hnědé štíhlé ruce jsou založeny v bok. Angličané všude se setkávají s bázlivými, nepřátelskými pohledy.

Uplyne hodina. Vždy znovu musí se Angličan zastavit před závěsem, před ztrouchnivělými dveřmi a vždy znovu zaslechne zvolání: „Nechceš přece vstoupiti do harému!“

Poručík se zlobí:

„Je tady.“

„Není tu. Kde by měl býti?“

„Obklopíme vesnici. Běda vám, jestliže ho najdeme. Je to vrah a celá vesnice bude potrestána, jestliže ho ukrýváte.“

„Co provedl ?“

„Zničil letoun, v němž dva bílí mužové odvážili se letu přes moře. Byl mu svěřen a oba muži jsou mrtvi.“

„To je Alláh potrestal, protože se opovážili —“

„Znáš náš rozkaz, víš, co vám hrozí, vám všem, jestliže ho najdeme. Znáš zákony. Buď rozumný!“

Vojíní postaví si stan u vchodu do vesnice.

Je noc. Temná, bezhvězdná noc. Za vesnicí, již hodně daleko v poušti, je pobořená stavba. Prastarý hrob, jenž už dávno byl otevřen a oloupen o své poklady. Udrželo se jen podzemní klenutí, přístupné obratným šplhalům. Je to bídná díra, vystlaná několika rohožemi, a v ní se krčí Abdul Ker, uprchlík.

Opustil Kahýru téhož večera, kdy uvolnil volant letadla, takže jeho šrouby zakrátko musely vypadnouti. Vyčkává, zda ho budou podezřívati. Ví, co mu hrozí.

Zaslechne hlas.

Myslí, že to je jeho bratr, jenž mu v noci přináší potravu, a ulekne se, když spatří nad prohlubní šejkův bílý vous.

„Niškur Alláh!“

Šejk neodpovídá na pozdrav, nýbrž praví krátce: „Pojď ven!“

Abdul Ker vyšplhá se po hladkých stěnách, šejk sedí v písku.

„Šajtan dal vzejíti tvé zlověstné sadbě! Vojáci jsou tady. Oba bílí mužové jsou mrtvi.“

Abdul Ker bezděky se ulekne.

„Mrtvi ?“

„Ano, mrtvi.“

Šejk na něho mlčky hledí. Na tváři mladého Felaha objeví se záblesk klíčícího vzdoru.

„Allah tomu chtěl. Byli to nevěřící.“

„Což nevíš, co je psáno ve druhé suře koránu: Nezabiješ člověka, leda že by se to stalo bez tvé vůle?“

„Byli to nevěřící!“

„Je mír mezi nevěřícími a věřícími. Máš se řídit zákony. Provinil jsi se. Byl jsi hlídačem hangáru a oni tedy byli tvými hosty. Běda tomu, kdo zabije hosta svého!“

„Když můj čin byl špatný — proč mu Alláh nezabránil ?“

„Dobré skutky člověka pocházejí od Alláha, praví korán. Zlé skutky však jsou jeho vlastním dílem.“

„Stalo se, bylo tak psáno v knize osudu.“

„Má také býti psáno v knize osudu, že pro tvůj nerozvážný čin bude trpěti celá vesnice? Je obklíčena, najdou tě!“

„Uprchnu.“

„Nemůžeš, najdou tě. Vzal jsem si nejrychlejšího velblouda, abych tě vyhledal. Jsi synem mého bratra. Dábel tě svedl k tvému činu. Vždyť rána nebyla tobě určena! Musíš pryč. Vezmi toto. Je to ženské roucho a zde máš závoj. Rychle, převlékni se! Také si vezmi tento váček s penězi. Rychle. Jezdci se blíží. Usedni za mnou na velblouda.“

Abdul Ker vrhne do dálky ostrý, rychlý pohled, vidí blížícího se jezdce, hodí roucho do prohlubně a zahalí se do ženského haiku. Rychle vyskočí za šejkem na klečícího velblouda a zatím co velbloud vstává, zahalí si tvář ženským závojem. Šejk jede vstříc blížícím se Angličanům.

„Stůj! Co hledáš v noci na poušti?“

Poručík uchopí velblouda za uzdu, šejk se napřímí.

„Proč mne vydáváš potupě tím, že zadržuješ mé zvíře?“

„Kde je Abdul Ker?“

„Nevím.“

„Skrývá se v této staré mohyle.“

Šejk pokyvuje hlavou.

„Také jsem si to myslel. Pátral jsem po něm. Byl tady. Ale jsem tvůj přítel. Chtěl jsem ho sám přivést a vám předati. Vyjel jsem s Fatmou, svojí mladou dcerou. Měla svým ostrým zrakem podpořit mé stáří. Ale není ho tuto. Sami se podívejte. Najdete jen roztrhaný šat. Nevím, zda mu patřil. Sami se podívejte.“

Poručík chvíli váhá. Ostře si prohlíží postavu za šejkem. Abdul Ker je štíhlý a mladý, a dcery Felahů jsou také vzrostlé. Má podezření, pak je ve svém nitru přesvědčen, že tato zdánlivá dívka je hledaný uprchlík. Přece však se neodváží vložiti ruku na bytost, kterou šejk označuje za dívku. Ví, že by v očích Mohamedánů se dopustil těžkého zločinu, kdyby pozdvihl závoj dívky.

„Musím ti věřiti.“

Nařídí prohledání prohlubně i mohyly, najde oblek Kerův a čerstvé zbytky potravy.

„Byl zde!“

„Také si myslím.“

„Umožnil jsi mu útěk do pouště.“

„Allah je mocný a Mohamed je jeho prorok. Přisahám, že jsem toho neučinil!“

„A přísaháš také, že tato zde je tvójí dcerou?“ Plamenný pohled šejkův je mu odpovědí. „Od kdy se táže muž, či dcerou je cizí děvče?“

Poručík přemýšlí a je ještě pevněji přesvědčen, že za šejkem sedí uprchlík, převlečený za ženu.

„Dobrá, doprovodím tě domů.“

Nařídí dvěma vojákům, aby vyjeli do pouště a pátrali po uprchlíkovi. Nemůže býti daleko a šejk jistě s ním mluvil před málo minutami.

Jedou zpět do vsi. Koně jen stěží udrží krok s bílým velbloudem šejkovým. Sestoupí před jeho domem, jenž se ničím neliší od ostatních. Poručík sleduje každý pohyb mladé ženy, když jí šejk pomáhá ze sedla. Jeho podezření jen vzroste, když pozoruje, že nahé kotníky Kerovy nejsou zdobeny řetězy a že na prstech nemá prstenů. Chce současně vstoupiti do domu. V tom vyjde odtamtud jiná žena. Je stejně oblečena jako podezřelá, jenže je ozdobena prsteny a řetězy

a haik spočívá volněji na jejích ženských ramenou. Teď je poručík Harris přesvědčen.

V tom však přistoupí k podezřelému: „Rychle, Fatme, matka je netrpělivá! Ty jsi —“

Uchopí podezřelou za ruku a zmizí s ní za oponou vedoucí do harému.

Poručík nahlíží, že nesmí za nimi, a hned na to zmizelá opět vyjde. Poznává červený haik, vidí nahé kotníky bez prstenů a ozdob. Ale teď haik trochu sklouzl s ramen a když mladá žena, kterou šejk opět oslovuje jménem Fatme, jde ulicí se džbánem na hlavě, nemůže pochybovat, že to je děvče, a rychle spěchá ke svému koni, aby opět vyjel do pouště.

Je rozmrzen nad ztrátou času a pevně přesvědčen, že Abdul Ker unikl směrem na Dahžun.

Šejk Ibrahim vstoupí za závěs. Není ještě v harému, nýbrž v jeho předsíni. Jeho stará žena Ajša jde mu vstříc.

„Ty pošetilče! Tak to dopadá, když se muži starají o ženské věci. Dobře, že jsem si všimla, jak nevenci si prohlížel kotníky Abdula Kera a že jsem rychle sňala s nohou Sulejminých skvosty a poslala ji se džbánem ve stejném rouchu. Jinak bylo vše ztraceno!“

Stará Felaška, která, nejsouc již vázána přísným zákonem mladých žen, chodí volně a bez závoje, směje se vesele.

„Teď jsem ho jinak upravila.“

Abdul Ker je opět oděn ženským rouchem, tentokrát žluté barvy, a na prstech nohou i kotníkách má prsteny a řetízky. Jeho temný obličej špatně se hodí k jemným skvostům. Ibrahim pokývne hlavou.

„Ajša nejmenuje se nadarmo podle chytré favoritky prorokovy. Kde je šejk Ibn Selcher?“

„Čeká.“

Právě vyšel měsíc. Dhahabye, malá plachetní loď, klouzá vzhůru po Nilu. Na palubě je šejk Ibn Selcher a v malé, jako harém zařízené kajutě krčí se šejkova dcera Fatme — nikdo jiný než Abdul Ker.

Je zasmušilý a dumá. Pochopil, že mu hrozí nebezpečí a že Angličané to myslí doopravdy. Musí utéci. Ani lodní mužstvo neví,

že není dcerou šejkovou, jemuž Ibrahim draze zaplatil, aby zachránil svého synovce.

Uplynulo několik dní. V Dendeře opustil šejk dhahabyi. Teď jede se svojí dcerou — převlečeným Abdulem Kerem — pouští. Mají dva silné velbloudy a jedou v noci. Jakmile projíždějí některou osadou, zahalí Abdul Ker svoji tvář závojem. Krčí se v nepohodlném koši, jakého používají ženy, jedoucí na velbloudu, a mnohý se směje starému šejkovi, jenž tak úzkostlivě připravuje stan pro svoji dceru a chrání ji před pohledy mužů.

Abdul Ker mluví málo, ale přemýšlí. Není spokojen. „Dobré skutky pocházejí od Alláha, zlé skutky mají původ v člověku samotném.“

Tato slova šejkova ho pálí. Proklíná svoji pomstychtivost. Nejen to. Oba jsou mrtvi. Vždy znovu musí mysliti na mladého muže, který byl skoro ještě hochem, ničím mu neublížil a jehož poslal zároveň vstříc jisté smrti. Tomu, jemuž většina lidí říkala Karel Rubeš, mohl se pomstít. Ale co mu udělal ten jinoch? Jinoch, jenž mu připomínal vlastního bratra, jenž kdysi spadl s Cheopsovy pyramidy a zabil se.

Zavraždil jej. Alláh je spravedlivý. Teď musí sám za to jako uprchlík bez vlasti blouditi světem, a přece byla mzda, kterou mu vypláceli Angličané při letounech, jakožto dobrému pracovníkovi, dobrá a značná.

Dobrá mzda to byla a jeho život byl krásný.

Spravedlivý je Bůh. Alláh je Bůh a Mohamed je jeho prorok.

Zase uběhly dny. Velký člun pluje Červeným mořem, člun plný poutníků, kteří se ubírají do přístavu Džide, aby odtud nastoupili pouť do Mekky. Po celý den ozývají se jednotvárné, brzy silnější, brzy slabší žalostné písně zpěváka a modlitby věřících. Abdul Ker sedí sám v temné kajutě, je na štěstí jedinou ženou na lodi, takže mu patří celý harém. Je to nevšední štěstí, neboť jinak by byli museli čekat na břehu, až přijede jiná loď. Teď vyhledá šejk v každém přístavu úzkostlivě, zda snad nevstoupí na loď jiná žena a zda proto nebude on nucen vystoupiti.

Plaví se už řadu dní po moři. Abdul Ker stěží snáší vedro, neboť ani v noci nesmí se odvážiti ven z dusné prostory. Konečně jsou u cíle, avšak teď nastává nejtěžší úkol.

Jsou v Adenu. Plaše kráčí Abdul Ker, stále ještě převlečen za ženu a v závoji, podle šejka. Na zdích jsou vyhlášky v evropské řeči. Ker dovede sice mnohé promluvit, neumí však čísti. Tak dalece angličtiny neovládá. Ale vidí obraz. Svůj obraz na zdi. I zde hledají Angličané vraha!

Je noc. V přístavu kotví velký parník. Evropská loď, a z jeho komínu vystupuje černý kouř, zatím co siréna ječí nočním tichem, aby naznačila, že se parník chystá vyplouti.

Abdul Ker je na palubě. Dostal se tam s potulnými obchodníky, kteří prodávají všelijaké orientální zboží, jež ovšem je většinou laciným výrobkem evropských továren. Není už převlečen za ženu. To by bylo bývalo nemožností. Odvážil se spolu s ostatními vstoupiti na loď jako muž, vplížil se na svrchní palubu a zalezl do jednoho ze záchranných člunů.

Leží tiše a naslouchá zvukům z parníku. Jeho srdce chvěje se strachem. Nejen strachem z možného objevení, nýbrž i z velikosti lodi a nejisté budoucnosti.

Šejk mu to poradil. Poušť je veliká. Raději by se v ní byl ukryl. Ale ruka Angličanů sahá daleko a jest silná.

Kotvy jsou zdviženy, trup mocného plavidla se zachvěje a Abdul Ker ví, že loď je v pohybu.

Jedno nebezpečí minulo. Loď nepřistane už na africkém pobřeží. Také to není anglická loď. Co se s ním teď stane?

Na svrchní palubě procházejí se dvě ženy. Stará a mladá. Abdul Ker je pozoruje ze svého úkrytu. Hovoří řečí, jaké nikdy neslyšel.

„Už brzy budeme u tatínka, Elvíro!“

„Jistě je už netrpěliv. Dobře, že jsme se dostaly z toho strašného Červeného moře.“

Mladší z obou volá tato slova zpěvavým hlasem . . .

„Ale v Egyptě to přece bylo nádherné. Alláhu akbar ašhodu anna lá ilába illa-lláh va Muhammadun rasúlu-lláh hajja ala-s-saláh.“ (Ve jménu Boha nejmilosrdnějšího a milostivého. Buď chvála Bohu, pánu stvoření, milosrdnému, milostivému, Pánu posledního soudu. Tobě sloužíme, k Tobě voláme o pomoc, veď nás přímou cestou omilostněných a nezboudilých!)

Mladší z obou volá tato slova zpěvavým hlasem a její matka se srdečně směje.

„Jak jsi se naučila mohamedánské modlitbě a jak se vyznáš dobře v jejich řeči!“

„Protože mi dělalo potěšení, jak smutně zní tato řeč.“

Obě jsou paní a dcera Španěla Donna Estebana Almira a jedou za otcem do Číny, aby ho odvezly do španělské vlasti.

Abdul Ker vyslechl jejich rozmluvu. Ztrnul úžasem. Slyšel z úst bílé, bohatě oblečené mladé ženy zpěv muezinův. Je snad věřící? Rozumí jeho řeči. Seslal mu ji dobrý Alláh?

Vyskočí ze záchranného člunu, přistoupí k oběma ženám a padne před nimi na zem.

„Madre de Dios!“

Stará dáma vykřikne a táhne svoji dceru pryč. Ale muž, jenž před nimi klečí, zdvihá prosebně ruce.

„Smilování! Smilování!“

Donna Elvíra se zastaví.

„Počkej, maminko. Tento nešťastník nás o něco prosí. Jeho obličej je pln zoufalství. To není zločinec.“

Obrátí se k němu a táže se arabsky: „Co chceš od nás?“

„U Alláha, Boha jediného. Smilování!“

„Nerozumím ti.“

Vypravuje dlouhou historii:

„Pronásledují mne. Dopustil jsem se bezpráví, ale nejsem zločincem. Chci pryč. Odvážil jsem se na loď. Zůstal jsem zde. Krevní msta mne pronásleduje. Zachraň mne! Zachraň mne!“

Donna Elvíra rozumí jen některým slovům. Že hovoří o krevní mstě, a toho je jí líto.

Přiblíží se jeden z lodních důstojníků, spatří Felaha a myslí, že je jedním z obchodníků, který přeslechl signál.

„Ty ničemo, co tu hledáš?“

Abdul Ker mu nerozumí. Cítí jen, že se zlobí, a proto uchopí okraj Elvířina roucha.

Elvíra má s ním soucit.

„Nechte ho — je to náš sluha.“

Důstojník si ho s údivem prohlíží.

„Miluji Egypt a vzala jsem ho s sebou. Dám jej vycvičiti na sluhu. Také můj otec miluje Egyptány. Zaplatím za něho lístek. Můžete mu přenechat kabinu?“

Důstojník toho nechápe. Avšak Donna Isabella a její dcera jsou nejbohatší cestující na lodi. Ví, že boháči mají často podivné vrtochy.

„Ovšem, že může dostati kabinu v mezipalubí, ale sem nesmí. Pojd’!“

Abdul Ker naslouchá, ví, že se o něm mluví, nerozumí však, cítí, že Elvíra se za něho přimlouvá, a slyší, že mu říká arabsky: „Jdi s ním. Zaplatím za tebe cestu do nejbližšího přístavu, ale na tuto palubu už nesmíš. Více učiniti nemohu.“

Když důstojník slyší, že Elvíra mluví s Abdulem arabsky, je upokojen a Fellah dá se jím vésti do mezipalubí, když byl před tím ještě jednou s nekonečně vděčným pohledem políbil okraj jejího roucha.

„Elvíro, co jsi to učinila?“ Dcera usmívá se na svoji matku: „Zachránila jsem ubožáka před krevní mstou a snad i před výpraskem.“

Opět uplynula řada dlouhých dní. Abdul Ker nevystoupil již na horní palubu. Jen Donna Elvíra jej často zahlédla, jak stojí dole a vyhlíží k ní očima věrného psa. Jednoho dne opět k ní přistoupí důstojník.

„Nemáte nic proti tomu, jestliže vašeho felašského sluhu zaměstnáme na lodi?“

Musí napřed přemýšlet, neboť již na Abdula Kera zapomněla. Parník je již také nedaleko Colomba na Ceylonu. Teď jí napadá: Co si počne ubožák na Ceylonu, kde mu nikdo nebude rozumět?

Důstojník pokračuje: „Jeden z našich strojníků onemocněl. Ker byl při tom a viděl to. Naznačil nám posunky, že se vyzná ve strojích. Také umí několik anglických slov. Můžeme ho potřebovati. Je obratný. Jak asi víte, byl zaměstnán na letišti v Kahýře.“

Elvíra toho ovšem nevěděla. Ale měla radost, že její chráněnc je k nějakému užitku.

„Ale ovšem. Proč ne?“

Tím se stalo, že Abdul Ker nemusí loď opustiti v Colombu, nýbrž zůstane i nadále na palubě.

Elvíra jej teď někdy spatří, jak vychází s umouněnou tváří a rukama, plnýma sazí, ze strojovny. Usmívá se na svoji matku.

„Tak vidíš, že jsem učinila dobro!“

A Donna Isabella se usmívá dobromyslností své dcery.

Opět uběhlo několik dní. Holandský parník se blíží k Singaporu. Zlomila se jedna z jeho vrtulí. Vlečné parníky mu již plují vstříc.

Donna Elvíra stojí vedle kapitána.

„Zdržíte se v Singapuru dlouho?“

„Aspoň deset dní, ne-li déle. Napřed musíme vyměnit zlomenou vrtuli.“

„Plných deset dní? A můj otec čeká.“

„Jistě vypluje některý jiný parník dříve.“

Obě dámy vystoupí v Singapuru. Naleznou tam dopis dona Estebana. Otec touží po ženě a dceři. Najmou si auto a jedou do cestovní kanceláře.

„Neodpluje dříve žádná loď do Saigonu?“

„Lloydův parník odplul včera.“

„A jiné lodi není?“

„Dnes večer vypluje malý místní parník „Rangoon“.“

„Bude v Saigonu dříve?“

„Zajisté. Oprava potrvá dva týdny.“

„Pojedeme na Rangoonu. Zařídíte to, prosím?“

„Je to malá loď.“

„Vzdálenost není velká.“

„Není tam pohodlí. Račte počkati, dámy.“

„Můj otec je netrpěliv, a my též . . .“

„Přesto vám k tomu neradím.“

„Ale proč?“

„Tyto malé místní lodi jsou vlastně nákladní parníky. Stalo se již, že čínští lupiči —“

Elvíra se dá do smíchu. Nevěří na lupiče v dnešních dobách.

„Toho se tedy odvážíme. Doved'te nás na Rangoon.“

Je to malá, ale čistá loď. Také kapitán dělá dobrý dojem. Elvíra najme dvě kabiny.

„Dejte nám sem dopraviti zavazadla.“

„Jak poroučíte.“

Dobrodružství působí Elvíře zábavu. Ovšem o lupičích se své matce nezmiňuje.

Stojí na břehu a pojednou je Abdul Ker před nimi. „Hleďme — zůstaneš na lodi?“

„Rád bych — u Alláha — já —“ Elvíra se směje jeho rozpakům.

„Co chceš?“

„Řekla jsi, že jsem tvůj sluha — všichni tomu věří. Přinesl jsem vaše zavazadla.“

Elvíra se směje. Rozumí mu. Řekla přece, že je její sluhou. Proto ho poslali.

„Nechceš zůstat na lodi? Máš tam práci. Promluvím s kapitánem.“

„Rozumím jim všem tak málo. Vezmi mě s sebou. Učiň mě svým sluhou!“

Elvíra uvažuje. Snad může její otec toho ubožáka potřebovat. Do Saigonu je přece jen několik málo dní.

„Nu, pro mě! Pojed' tedy s námi!“

Abdul Ker hbitě přenáší zavazadla na malý parník. Donna Isabella ovšem nesouhlasí, ale do Saigonu je pouze několik dní, opravdu, a kromě toho je zvyklá ponechat dceři svobodnou vůli.

„Co si s ním počneme?“

„Tatínek se o něho postará.“

Tak se tedy Abdul Ker stal opravdu sluhou Španělek a obdržel na Rangoonu také kabinu v mezípalubí.

Jinak nepřijde s dámami do styku a jakmile se setmí, vypluje malý parník klidně na moře.

Do Saigonu je přece jen několik dní!

Kapitola pátá.

Stavíme turbínu a přijdou Číňané.

(Z poznámek Rudolfa Rubeše.)

Úkol, o němž Karel tvrdí, že jej rozluštil, je těžký. Počínám mu rozuměti. Od palubního domku, v němž tehdy zmizel, táhne se měděný drát k vrcholku předního stěžně, odtud k zadnímu stěžni a zase zpět. Tento drát chce Karel mít.

Je otázkou, kdo z nás dvou má těžší práci.

Jsem obratnější v tělocviku a vyšplhám se na stěžeň, vyčnívající z vody. Ani to není snadné, poněvadž stěžeň nestojí kolmo, nýbrž je skloněn šikmo nad vodu. Musím šplhati velmi opatrně. Provazové žebříky, visící dosud na stěžni, jsou zpuchřelé. Jak dlouho a zda vůbec stěžeň vydrží, nevím. Vždyť nemáme ani tušení, jakou dobu vrak tady už leží.

Šplhám tedy pomalu vzhůru a dřevo pode mnou praská. Zastavím se na chvíli, abych se porozhlédl. Jsem teď jistě výše než je vrcholek ostrova. Zdá se mi, že v dálce vidím na obzoru proužek kouře. Před odplutím jsem si bez dalšího úmyslu vzal s sebou dalekohled. Usednu na okamžik rozkročmo na stěžeň, držím se pevně nohama a rozhlížím se.

K d'asu, je to opravdu kouř! Pravděpodobně malý parník, mířící přímo k ostrovu. Zastrčím dalekohled rychle opět do pouzdra a skloním se dolů: „Karle, lupiči se blíží.“

Prohnilý stěžeň nesl mých prudkých pohybů. Přelomil se pode mnou a spadl jsem i s jeho špičkou dolů.

Ještě štěstí, že vrak leží tak šikmo ve vodě. Nedopadl jsem na palubu, nýbrž do moře. Nenarazil jsem dokonce ani na skálu, nýbrž hned jsem zase byl na hladině. Slyším Karlův hlas: „Rychle! Rychle!“

Myslím, že také on spatřil blížící se parník, příplavu ke člunu, vlezu do něho a přitáhnu úlomek stěžně, který teď držím za konec drátu, až k nám.

Teprve teď vidím, proč na mě Karel volal. Mráz mi běží po zádech a srdce se mi div nezastaví: Záliv je pln žraloků, ačkoliv po všechny dny svého pobytu na ostrově jsme dosud nespali ani jediného.

„— Což i ty šelmy ucítily blížící se parník? Vědí, že je opět čeká strašná hostina?“

Karel sestupuje po žebříku. Vykonal svůj úkol. Největší část měděné antény si otočil kolem těla. Je také bled a rozčilen.

„Honem, honem! Tluč do vody, musím tam ještě jednou. Zažeň tu zvěř!“

Držím v ruce úlomek stožáru, křičím z plných plic a tluku do vody.

Bělošedá těla žraloků nás obklopují. Nemohu dávat pozor na Karla. Náš člun se silně kolísá, převrhne-li se, jsme oba ztraceni.

Konečně cítím, že je Karel vedle mne a že vesluje.

Teď křičíme oba a já vždy znovu a znovu tluku do vody.

Dostali jsme se šťastně na pevnou zemi. Byla to úplná náhoda. Člun tak narazil, že utrpěl trhlínu. Vyskočíme a přebrojíme vodu. Několik nejdrzejších žraloků žene se za námi, avšak nedostihnou nás.

Obě ženy jsou u nás, bledé jako smrt. Viděly, jak vesluje a byly přesvědčeny, že nás žraloci pohltní.

Señora Isabella počne se hlasitě modliti, zatím co Elvíra štká a chápe se Karlova rámě.

„Señor, jak jste se mohl odvážit, jak jste se mohl odvážit!“

Zapomíná, že jí Karel nerozumí. Také jí ani, jak se zdá, neposlouchá. Táhne namáhavě na břeh nějaký těžký předmět. Pomáhám mu při tom a společně vytáhneme z vody velkou a velmi těžkou, ve voskované plátno zabalenou věc.

„Musíme tuhle plechovou skříň ještě za každou cenu dopravit do druhé jeskyně. A drát také. Snad ji tam dostaneme po válci, zatím co dámy odnesou drát. Doufal jsem, že obeplujeme ostrov a dovlečeme to až k jeskyni. Avšak žraloci to znemožnili.“

Donna Elvíra pozoruje náš chvat.

„Proč tak spěcháte?“

Napadne mi, že ještě nic nevědí.

„Lupiči se blíží. Asi za hodinu nebo dvě jsou zde.“

„Madre de Dios!“

Doprava těžké skříně trvá přes hodinu. Je to přímo zázrak, že ji můžeme vléci v malém člunu. Umožňuje to jen měkký písek mezi skalisky.

Drát a skříň jsou ve druhé jeskyni. Prosíme ženy, aby tam zůstaly. Ještě jednou vystoupím na vrchol ostrova. Donna El vír a volá za námi: „Ne, ne. Zůstaňte s námi!“

Vystupujeme velmi opatrně.

Můžeme loď již docela zřetelně rozeznati. Pluje velmi pomalu. Je to malý, tmavošedě natřený parník, jenž za sebou vleče velkou džunku.

Ovšem, mohli by i s parníku pozorovati ostrov dalekohledy. Ale není pravděpodobno, že by nás už teď spatřili.

Ve strašném poledním žáru, který už teď panuje, chvěje se vzduch a je neprůhledný. Pohled s lodi k nám je pravděpodobně nesnadnější nežli pohled od nás na moře. Světlé skály odrážejí světlo.

Ostatně, ačkoliv máme dobrý dalekohled, vidíme jen loď a nikoliv lidi na ní.

Spěcháme ještě jednou do velké jeskyně. Snad již naposledy. Rozhlédneme se a rychle ještě vezmeme to i ono, co se nám zdá žádoucím.

Mám nápad. Ženu se znovu do sklepa v zásobárně, otevru truhlici a vyjmu z ní těžký měšec.

Karel, jenž zatím naplnil ještě jeden pytel různými nástroji, to schvaluje:

„Máš pravdu. Odneseme aspoň část drahokamů do bezpečí.“

Neuvědomujeme si, že je vlastně směšno, mluvíme-li o bezpečí.

Ještě naposledy se rozhlédneme po třech jeskyních. Dámy dobře provedly svůj úkol. Na první pohled není vůbec viděti, že se tu něco změnilo.

Nakonec jsme si každý vzali ještě po revolveru se střelivem. Potom zhasneme lampu, uzavřeme vnitřní dřevěné dveře zvenčí závorou a přirazíme vnější kamennou desku.

Ovšem nelze zabránit, aby dveřní otvor nebyl podle skulin patrný. Nemáme již času, abychom je něčím zaplnili, na příklad vlhkým pískem. Loď je zatím již těsně před skalisky a plazíme se proto shrbeni vzhůru na hřeben ostrova.

Kdyby teď pozorovali ostrov dalekohledem, museli by nás spatřiti.

Na štěstí teď musí dávat pozor na skaliska.

Dorazíme šťastně na druhou stranu, ležíme přitisknuti k zemi a jen naše hlavy přecházejí nejvyšší bod ostrova.

Malý, špinavý parník dostal se již do zálivu mezi skalisky. Po palubě se pohybuje spousta lidí. Ale starají se jen o přistání a skaliska.

Kdyby nás byli zpozorovali, byli by si už ostrova důkladněji všímali. Velká džunka, kterou přivlekli, vyhlíží podivně. Tančí a silně se kolébá na vlnách, nemá nákladu a také nikdo na ní není.

Skřehotavé hlasy mužů již doléhají až k nám a musíme ustoupiti.

Naposled sestupujeme po provazovém žebříku. Ale před tím již jsme jej uvolnili, přivázali na lano a teď jej po tomto lanu táhneme.

V posledních dnech jsme do skály zarazili několik železných příček. Nám mužům bude možno vyšplhati se po nich a shora jsou téměř neviditelné, rozhodně však nejsou tak nápadné jako provazový žebřík.

Číňané jsou tady. Po ostrově se rozléhá zřetelně jejich křik. Jak se zdá, nedělají si nic z denního vedra. Snad mají naspěch, očekávajíce novou oběť.

V té době jsme také pracovali pilně v nové jeskyni. Rozumí se samo sebou, že nezůstaneme v horní prostora a dovedeme proto obě ženy úzkou chodbou a po provazových žebřících do velké jeskyně.

Musíme se tam teprve zařídit. Máme sice množství příkrývek a polštářů, ale přece to není tak pohodlné jako v pečlivě zařízené jeskyni lupičů.

Avšak i zde je bezpečno a dámy nahlízejí, že jsme tu jisti před Číňany.

Kdyby bylo třeba, můžeme úzkou chodbu snadno zazdít. Máme dost kamene i cementu.

Ženy to ihned pochopí. V té chvíli jim ani nenapadne, že bychom se tím sami zazdili do podzemního vězení.

Ve světle velké lihové lampy, kterou jsme v jeskyni pověsili, stojí seňorita Elvíra a vaří. Je to opravdu statečné děvče. Donna Isabella zřídila si v koutě jeskyně malý oltář a modlí se. Vidíme, jak se chvěje na celém těle.

My dva jsme k smrti unaveni po ranní jízdě a ležíme na kožišině, odpočívající.

Napříště zařídíme se tak, že obě ženy budou spát ve velké jeskyni a my v předjeskyni. Tak budou odděleny a my zároveň je budeme hlídat.

Den chýlí se ke konci. Nasytili jsme se a také jsme spali. Tentokrát jenom my dva, zatím co ženy byly vzhůru.

Pojednou cítím, že mě někdo uchopil za rameno. Vztyčím se. Seňorita Elvíra stojí přede mnou, naklání se a šeptá mi do ucha: „Číňané jsou zde!“

„Kde?“

„V naší jeskyni, hned vedle nás.“

Také Karel se probudil. Sedíme a napjatě posloucháme.

„Z čeho tak soudíte? Vždyť je všude úplné ticho.“

Zatím Karel odběhl do chodby, vyšplhal se po provazovém žebříku, prohlédl předjeskyni a zase se vrátil.

„Nikde nic není. To se vám zdálo.“

Elvíra má strach v očích.

„Nezdálo se mi to. Slyšela jsem docela zřetelně jejich skřehotavé a smějící se hlasy. Bylo jich mnoho a docela vedle nás.“

„Ale teď je všude ticho!“

„Číhají v některé poboční jeskyni. Přepadnou nás snad již v nejbližší minutě. Madre de Dios, chopte se zbraní. Raději nás zabte, než abyste nás vydali těm ohavům!“

„Ale, slečno, vždyť to byl jen sen!“

Elvíra stane se prudkou a netrpělivou.

„Bohužel jsem nespala. Podívejte se na moji matku!“

Stará Španělka klečí, její obličej je na smrt bledý a údy se chvějí.

Zatím co Karel se snaží uklidnit Elvíru, starám se o její matku.

„Ale vždyť nic neslyšíme!“

Donna Isabella koktá: „Je to zázrak — zde také nic neslyším. Ale jakmile se skloním ke stěně, slyším strašné hlasy. Snad jsou tam také nějaké dveře — snad vědí o téhle jeskyni — a každou chvíli se může ukázati nějaká chodba.“

Dám jí znamení, aby mlčela, a přitisknu ucho ke stěně.

Ženy mají pravdu. Slyším — ovšem z dálky a tlumeně — směsici lidských hlasů a mezitím hlasitý, skřehotavý smích.

Pokynu oběma ženám, které nechápou, že jsem klidný a usmívám se. Také Karla přivolám. Naslouchá a usmívá se.

Povstaneme a jdeme k ženám.

„To nebyl sen, avšak není důvodů k obavám. Jsme právě na ostrově podivných věcí. Slyšely jste opravdu hlasy Číňanů. Ale nejsou tak blízko, jak si myslíte. Náhodný vrtoch přírody působil, že právě v tomto koutě slyšíme zvukové vlny z obytné jeskyně.“

„Je to dávno známý zjev, jenž se často vyškytá při stavbách tunelů a v dolech, že totiž v určitých místech mohou spolu lidé rozmlouvati, i když ve skutečnosti je dělí skalní spousty. Patří to k divům zvukových vln a do jisté míry i do oboru bezdrátového dorozumívání.“

„Kdybychom hovořili proti stěně, slyšeli by Číňané naše slova právě tak jako slyšíme my jejich.“

Dámy toho nechápou, ale jsou klidnější.

„Nehrozí tedy opravdu žádné nebezpečí?“

„V tomto směru nikoliv. Jenom si musíme dát pozor, abychom v této jeskyni hlasitě nemluvili a nedělali hluku. Také Číňané, kteří si ovšem počínají velmi hlučně, jistě nemluví všichni proti stěně. Nemůžeme tedy věděti, pokud se přenášejí odtud zvuky do jejich jeskyně. Rozhodně to ale má velkou cenu, když můžeme zjistiti, zdali Číňané jsou ještě zde. Škoda, že nerozumíme jejich řeči.“

Elvíra se opět uklidnila a nabyla odvahy.

„Já trochu rozumím. Prožila jsem s otcem v Číně několik let. Také teď tam jedeme s maminkou, abychom ještě nějaký čas zůstaly u otce a potom s ním jely domů.“

„Bude tedy vaším úkolem, slečno, abyste podle možnosti naslouchala hovorům Číňanů. Teď však prosím vás i Donnu Isabellu,

abyste šly spát. Potřebujeme všech sil. My dva zatím vystoupíme do hořejší jeskyně.“

Nacházíme se nahoře v malé jeskyni. I tam jsme rozložili trochu kožišin, sedíme na nich a pokoujeme doutníky, jimiž jsme se samozřejmě neopomněli zásobiti.

Karel je mrzut.

„Tohle nevítané bezdrátové spojení s jeskyní lupičů se mi nikterak nelíbí. Přece jsi už dávno na to přišel, co mám v úmyslu.“

„Ano, když jsi odnesl s lodi anténu. Chceš se pokusit o bezdrátové spojení se světem?“

„Je to jediná možnost záchrany a obelstění lupičů.“

„A myslíš, že to půjde?“

„Samo o sobě by to nebylo tak těžké. Proto jsem se včera tak dlouho zdržel ve vysílací místnosti vraku. Vysílací i přijímací stroj zdají se býti ještě dosti v pořádku, ačkoliv mnohé součástky jsou zastaralé.“

„Proč jsi to nezkusil hned tam?“

Karel se směje.

„Je vidět, hochu, že se moc nevyznáš v technických věcech. Prostě proto, že mi schází to hlavní: Elektrický proud. Na parníku bylo samozřejmě všechno. I dynamo, jež bylo buď nějak spojeno s lodním strojem nebo poháněno vlastním benzinovým motorem. Nemám však ani jedno ani druhé.“

„Ale potom tvůj plán je nemožný!“

„Ne zcela. Teď pochopíš, proč jsem tehdy zůstal celý den v jeskyni. Za přílivu je horní otvor komínu, jehož spodek ústí nad hlubokou propastí ve velké jeskyni, pod vodou. Viděl jsi, jak se dámy lekly, když voda náhle počala šumět, a zjistil jsem, že tento proud trvá přesně osm hodin, tedy po dobu hlavního přílivu. Bylo by tedy třeba postavit jen malou turbínu a potřebné kovové součástky k ní nalezl jsem v zásobárně. Dopravili jsme je sem oba v bednách po válkách.“

Teď také pochopíš, proč jsem přinesl ony tenké plechové tabule. Nebylo by tak těžko zazdít v době odlivu pod oním komínem těleso turbíny. Máme přece kamení i cement. Ovšem napřed by bylo třeba z plechu udělati rouru a odvésti vodu. Velmi se nám hodí, že vodní

proud vždy asi šestnáct hodin je přerušen, takže v té době můžeme pracovat.

Podaří-li se nám turbinu postavit a spustit, můžeme snadno její síly použít k výrobě elektřiny, zvláště když jsem z lodi přinesl malé dynamo. Nevím, zda je ještě k potřebě. Mám však měděný drát s antény, kterým je mohu opravit. A nám přece v první řadě záleží na tom, abychom zprávy vysílali a nikoliv přijímali.“

„To by ovšem mohlo znamenat záchranu.“

„Když ne záchranu, aspoň naději. Ale teď mi ty zvukové vlny ruší plány. Začneme-li pracovat kladivem, upozorují to Číňané.“

Přeruším ho:

„Neměli bychom se podívat, co dělají?“

Nečekám na odpověď, opatrně se vyšplhám po příčkách, které jsme zapustili do skal, a jen zcela nepatrně pozdvihnu hlavu nad okraj břehu.

Ostrov se hemží Číňany. Ale všichni běhají od parníku, jehož se svého stanoviště nemohu vidět, k vrcholku ostrova. Jedni vlekou kusy dřeva a druzí z nich staví nahoře velkou hranici.

Vrátím se do jeskyně.

„To je strašné. Teď už vím, proč Číňané přivlékli tu prázdnou džunku. Rozbili ji, aby měli dříví. Opět připravují léčku. Jistě mají na svém malém parníku bezdrátovou telegrafii. Jakmile bude hranice postavena, budou opět v noci telegrafovat, že tu pluje hořící loď, a vlákají vysokým plamenným sloupem novou oběť mezi skaliska.“

„Musíme tomu zabránit!“

„Ale jak? Nemůžeme se sami dva pustit do tolika Číňanů? Tím bychom se jim jen vydali.“

„Zatím musíme čekat. Kdybychom měli jen o několik týdnů více času, mohli jsme před příchodem lupičů zbudovat svoji vysílací stanici.“

„Takto však jsme bezmocní.“

„Budeme pozorovat. Snad aspoň něco zachráníme.“

Nemyslíme na spánek. Jeden z nás hodinu co hodinu vystupuje nahoru a dívá se přes okraj břehu.

Opět se rozednilo. Hranice již je hotova, jak se zdá, neboť Číňané již nevystupují na vrchol ostrova.

Je velmi vysoká a ohromná. Opodál jsou připraveny plechové nádoby, obsahující pravděpodobně petrolej nebo dehet, jimiž má být dřevo v poslední chvíli polito . . .

Máme dojem, že ostrov je opuštěn. Přece však se neodvážíme vyjít.

Sestoupíme do dolní jeskyně a předem upozorníme ženy na svůj příchod, aby se nelekly.

„Vyspaly jste se?“

Elvíra opět se zaměstnává u ohniště a usmívá se.

„Dokonce znamenitě! Vidíte, že maminka ještě spí.“

„Slyšely jste něco?“

„Nikoliv, v jeskyni bylo úplné ticho.“

„Budeme teď poslouchati.“

Přitiskneme ucho ke skále, neslyšíme však nic.

„Jsou asi všichni u parníku. To je podivné. Jistě zapálí dříví teprve v noci. Ve dne by přece oheň nebylo vidět.“

Elvíra nám předloží jídlo. Jíme rychle a hojně. Máme pocit, že mnoho hodin nebudeme již mít času na jídlo.

Elvíra sedla si těsně ke stěně. V tom sebou pohne a zavolá mě.

„Teď něco slyším.“

Nasloucháme.

Tu a tam se ozve hlas. Není jich tolik jako včera. Vypadá to, jako by se dva muži spolu bavili.

Vyskočím a pošeptám Karlovi: „Vyjdeme ještě jednou!“

Karel mi rozumí. Rychle dokončíme snídani, potom opět vystoupíme do horní jeskyně a já se opatrně vyšplhám až na okraj břehu.

Nikoho není vidět. Chvilku uvažuji, potom se odvážné rozhodnu a přehoupnu se přes okraj.

Pro všechny případy vytáhnu z kapsy revolver a uvolním uzávěrku. Karel jde za mnou.

Plížím se co možná opatrně asi deset kroků vpřed, kdežto Karel zůstane vzadu s namířeným revolverem. Potom jde za mnou. Chvilí stojíme vedle sebe naslouchající a já se odvážím dalších deseti kroků. Postoupil jsem již tak daleko, že mohu přehlédnouti moře na druhé straně ostrova.

Dám Karlovi znamení. Stane vedle mně. Nemluvíme ani slova. Vidíme parník, jak právě opustil skaliska a vrací se na širé moře.

„Teď se odvážíme šeptati.“

„Zase odpluli. Napřed připravili hranici a teď asi hledají oběť.“

„A zanechali tu jen asi dva nebo tři muže, aby hranici zapálili. Snad dnešní noci, snad později.“

Pohlédnu na Karla.

„Mohli bychom tedy nešťastníky snad zachrániti, kdybychom hranici rozházeli. Kdybychom dříví svrhli do moře?“

„Ale ti dva nebo tři muži?“

„S těmi se vypořádáme.“

„Máme je prostě zavraždit?“

„Jsou to sice ničemní lupiči, kterým na krvi nezáleží, ale —“

Karel se usměje.

„Číňané jsou velmi pověřčiví.“

„Nuže?“

„Tak je poděšíme, že se dají zajmouti. Potom je spoutáme a uložíme v jeskyni. Pojd' honem.“

Nevím ještě, co vlastně zamýšlí. Spěcháme do dolní jeskyně k oběma ženám.

„Otaž se Elvíry, zda dovede hodně hlasitě a vrískavě křičeti.“

Zatím našel Karel dva velké kusy červené látky, které jsme přinesli ze zásobárny, abychom z nich po případě urobili záclonu, přehodil si jeden malebně přes ramena, z druhého si zhotovil vlající turban a pokouší se z kusu černého papíru, v němž byly zabaleny konzervy, vyrobiti masku na obličej.

„Proč to děláš?“

„To je náramně jednoduché. Převlékneme se honem za d'áblы. Otaž se Elvíry, zdali ví, jak se řekne čínsky d'ábel?“

Elvíra přisvědčí. „Kníže d'áblů se jmenuje Ta Yin Kvaice.“

„Výborně!“

„Oba Číňané, kteří tu asi hlídají, nemají ani tušení o naší přítomnosti na ostrově. V jeskyni asi také nic nepozorovali. Teď se převlečeme co nejlépe za d'áblы a postavíme se před kamenné dveře. A teď váš úkol, slečno Elvíro: Bude to trvati asi půl hodiny, než se venku připravíme a staneme přede dveřmi. Po půlhodině tedy

přistupte k této stěně a křičte ze všech sil slova: Ta Yin Kvaice. Pověřiví Číňané musí se domnívati, že ta slova přicházejí ze země, tedy z podsvětí. V přesvědčení, že ďábel je chce odnésti, vyřítí se ven a spatří nás v našem ďábelském převlečení. Potom je snadno přemůžeme.“

Na tváře jsme si připevnili černé papírové masky . . .

Elvíra náš plán přijímá s nadšením, kdežto Donna Isabella kroutí nad ním hlavou.

„Zaskřehotám si. . .“

Jsme opět nahoře. Přehodíme si rudé pláště, přivážeme turbany s fantastickými vlajícími stužkami, jejichž divoký vzhled je ještě zvýšen péry plameňáka, jež jsme našli v jeskyni. Na tváře jsme si připevnili černé papírové masky, které Elvíra obratně upravila. V pravé ruce třímáme sochor, jež jsme si vybrali na hranici, v levé

máme k výstřelu připravený revolver a kolem těla jsme ovinuli provaz.

Staneme před jeskyní lupičů, jejíž betonové dveře jsou zavřeny. Půlhodina již uplynula.

Nemusíme dlouho čekat. Dveře se prudce rozevřou a z nich se vypotácejí dva Číňané, jak se zdá, na mol opilí, jejichž tváře jsou strachem znetvořeny. Jakmile nás spatří, vzkřiknou úděsem, padnou na kolena a bijí čely o zem.

Hravě spoutáme oba pološilené muže provazy, které jsme si přinesli. Potom je odneseme do jeskyně. Velká lampa tam září. Vidíme, že jsou tam opravdu sami. Hodíme je na zem, přesvědčíme se ještě jednou, zda si nemohou pouta rozvázat, a potom jim přikryjeme tváře červenou látkou.

Opustíme jeskyni a odhodíme své přestrojení. Slunce strašně pálí, nesmíme však ztrácet čas. Je ovšem mnohem snazší sházeti dříví dolů nežli je vynést nahoru. Asi po třech hodinách je hranice zničena a mořské vlny odplavují všechno dříví kromě několika zachovalých prken, která jsme shodili před vchod do naší jeskyně.

Úplně vyčerpání vrátíme se do svého úkrytu. Celodenní práce v takovém žaru opravdu docela vysílí.

Když chceme sestoupiti, spatříme, že Elvíra stojí na okraji. Odvážila se výstupu po železných schůdkách a sledovala se zářícíma očima naše počínání. Ted' nám oběma podává ruce: „Pánové, to byl znamenitý čin!“

Ted' musíme ještě jednou odstoupiti, neboť se ostýchá sléztí dolů před našima očima. A my tolik toužíme po chladu jeskyně!

Spali jsme několik hodin, tvrdě, jak mrtví. Díváme se na hodiny. Brzy bude půlnoc. Probudíme se a pozorujeme, že jsme spali ve středu velké jeskyně. Donna Isabella stojí s úsměvem před námi a ukazuje na připravenou kávu.

Pro nás je obrácený pořádek. Večer snídáme, o půlnoci obědváme, při východu slunce večeříme.

Zcela přirozeně: Neboť za denního vedra spíme a za chladné noci jsme vzhůru.

Rozhlížíme se překvapeně.

„Kde je slečna Elvíra?“

„Vystoupila nahoru, aby se porozhlédla.“

Teď si opět na všechno vzpomínáme.

„Jistě napodobila d'áblův hlas znamenitě!“

Stará Španělka zavrtí hlavou:

„Vlastně to nebylo správné. S takovými věcmi se nežertuje.“

Právě se vrací Elvira do jeskyně.

„Měsíc jasně svítí. Vypůjčila jsem si váš dalekohled, pane, není však nic viděti.“

„Vždyť také nikde nestojí, že se vrátí již této noci.“

Něco mi napadne.

„Oba Číňané to jistě vědí!“

„Ale jak to z nich dostaneme? Přece nám neřeknou pravdu?“

Karel kývá hlavou.

„Musíme se vůbec rozhodnouti, co se s nimi stane. Nemůžeme je přece jen tak nechat v jeskyni. Musí jít.“

„Necháme-li je tam, budou Číňané po svém návratu ihned varováni. Je přece možno a podle úpravy jeskyně docela pravděpodobno, že vůdce lupičů je vzdělaný muž nebo snad dokonce mandarin, a je otázkou, zda také on jen tak zhola věří v d'ábly.“

Stará Španělka se ulekne.

„Chcete sem přivést oba Číňany?“

„Odneseme je do pobočné jeskyně a tam svážeme. Budeme je dobře hlídati, ale přece je nezavraždíme.“

„Však oni nám přes to nic neprozradí.“

Elvira pozdvihne hlavu. Vidím, že jí něco napadlo. Její tvář má veselý výraz.

„Nám neřeknou nic, ale d'áblovi snad!“

Pohlédneme na ni tázavě.

„Je v jejich jeskyni světlo nebo tma?“

„Myslím, že zatím již lampa určitě dohořela.“

El víra pokračuje: „Říkali jste přece, že můj hlas na ně působil. Což kdybych ještě jednou zkusila štěstí jako kníže d'áblů? Jestliže oba leží v temnotě a včera věřili v d'ábla, proč by se neměli dnes ještě více uleknouti, zvláště když jsou spoutáni a chvějí se o svůj život?“

„Ale porozumíte jejich odpovědi?“

„Je to pouhý pokus.“

Všichni se přitiskneme ke zdi. I Donna Isabella musí tak učiniti, poněvadž rozumí trochu čínsky.

„Ta Yin Kvaice!“

Elvíra vzkřikne tato slova ostrým hlasem proti stěně.

Zaslechneme několik přidušených zvuků, pravděpodobně sténání.

Bez zvláštního úmyslu položili jsme totiž oba Číňany přímo ke stěně, která vede zvuk.

Elvíra provádí svůj úkol znamenitě a pronáší další čínská slova.

„Slyšíte mě?“

„Smilování! Smilování!“

Jejich tiché hlasy znějí velmi žalostně. Z toho poznáváme, že oba Číňané jsou ještě spoutáni a bezmocní. Elvíra pokračuje: „Slyšíte mě?“

„Ano.“

„Je vám život milý?“

„Smilování, velký děde a kníže d'áblův!“

Smějeme se vesele. Teď se snaží podle čínského zvyku d'ábla uchlácholiti, nazývajíce ho dědem.

„Snad vám daruji život.“

„Děde d'áble, nejmilostivější, nejvznešenější!“

„Když řeknete pravdu! Kde je váš pán?“

„Vznešený mandarin Ta-pi-kang odplul do Saigonu.“

„Kdy se vrátí?“

„Až loď, kterou očekává, bude ho následovati.“

„Která loď?“

„Nevíme.“

„Kdy to bude?“

„Asi v noci, kdy měsíc je mrtev.“

„Dříve ne?“

„Jistě ne.“

Elvíra podívá se na nás tázavě. Přikývneme a ona vyrazí přímo strašlivý skřehotavý smích a odběhne do opačného rohu jeskyně, aby se teď přirozeně a do chuti vysmála.

Jsme všichni kolem ní. Teď nám ovšem musí rozmluvu teprve přeložiti. Dobře, že oba nešťastní Číňané ve smrtelné hrůze také hlasitě křičeli. Přemýšlíme.

Je úplně jisto, že oba chlapíci mluvili pravdu. Věřili určitě v pravost d'ábla.

„Noc, kdy měsíc je mrtev, by znamenala novoluní.“

„Tedy za čtrnáct dní.“

„To je možné. Číňané vědí, že doba bouří již uplynula a proto napřed postaví hranici. Potom jejich vůdce vrátí se do Saigonu a číhá na loď, kterou chce přilákati. Můžeme si domyslit, že se ti ničemové dobře informují a pokud možno část svých lidí podloudně dopraví na loď jako cestující nebo ještě lépe jako zaměstnance. To vyžaduje času.“

„Kdyby se už dnes v noci měli vrátiti, jistě by se byli oba hlídači neopili do němoty.“

Karel přechází po jeskyni.

„Vrátí-li se opravdu až v novoluní, tedy za čtrnáct dní, měli bychom dosti času na stavbu turbíny.“

Živě souhlasím.

„Hned se musíme dát do práce!“

Elvíra připomene: „Ale co učiníme s Číňany?“

Uvažujeme a setkáme se s prosebným pohledem staré Španělky.

„Necháme je, kde jsou. Mají v jeskyni dosti potravy a je to tam lepší nežli zde. Přibijeme zvenčí na dřevěné dveře několik silných prken, jichž máme dostatek, napřed však jim v temnotě uvolníme pouta. Potom zabarikádujeme také vnější dveře. Až se Číňané vrátí, bude jejich věcí, jak se tam dostanou.“

Provedeme to ještě téže noci.

Elvíra musí s námi. Nelze jinak, musí ještě jednou svým hlasem hráti úlohu d'ábla.

Karel našel mezi nářadím dvě velmi silné petlice. Všichni jsme ozbrojeni revolvery, když se blížíme k lupičské jeskyni. Všechno je tak, jak jsme jeskyni včera opustili. Otevřeme co možná tiše kamenné dveře a potom nejdříve zatlučeme obě petlice do dřevěných vnitřních dveří. Zvnitřku doléhá k nám tiché sténání. Oba v tom hluku jistě mají už zase strach z d'ábla.

„Ted' se musí všechno odehrát v temnotě. Odvahu, slečno Elvíro. Zůstanete hned zde u kamenných dveří.“

Zavřeli jsme opět kamennou bránu a jsme v úplné temnotě.

Karel otevře dřevěné dveře. Napjatě nasloucháme, třímající v rukou připravené revolvery. V jeskyni panuje úplná tma. Ted' Elvira se vřískavě zasměje a zvolá: „Ta Yin Kvaice!“

Tiché zasténání.

Přiskočíme, každý z nás se chopí jednoho chlapíka, rychle přeřízneme provazy, jež nahmatáme prsty, a stejně tiše opět odstoupíme.

Zatím d'ábelský hlas pronášel výhrůžky. Ted' volá, ovšem čínsky: „Vstaňte, jste volni! Kdo se opováží opustit jeskyni, propadne smrti!“

Opět divoký smích, zatím co zatloukáme petlice, vycházíme a zavíráme betonové dveře.

Z opatrnosti nakupíme před nimi hromadu velkých a těžkých kamenů.

Ted' oba jistě nemohou betonové dveře zevnitřku otevřít, i kdyby se jim podařilo prorazit dřevěné pažení.

A prozatím zůstali na živu. Mají potravu, světlo i vzduch.

Jsme v pilné práci. Ačkoliv je to směšné, Číňané prokázali nám velkou službu. Bez nich bychom nebyli mohli své dílo započít. Přinesli jsme si silná prkna, která Karel vybral a shodil před vchod do jeskyně, a dopravili jsme je s velikou námahou úzkou chodbou do dolejší jeskyně. Těmito prkny můžeme ted' přikrýt propast a dosáhneme až k protější stěně.

V naší jeskyni vypadá to opravdu tajuplně. Karel otevřel všechny bedny, které jsme přivlékli na válcích, a také jejich obsah nalézá se ted' ve spodní jeskyni.

Jsou to veškeré součástky malé turbíny. Pravděpodobně je objednal některý drobný čínský továrník z Evropy. Obě ženy zaměstnávají se tím, že součástky čistí a leští jemným pískem a petrolejem, jehož máme velké množství, protože jsme odnesli zásoby, které byly připraveny vedle hranice.

Karel postavil malou lodní výheň a já jsem připravil dřevěné uhlí.

Zatím co voda ještě protéká svojí dřívější cestou, snaží se Karel zhotoviti ze silného plechu dlouhou rouru. Mezitím musí jeden z nás vždy po dvou hodinách vystoupiti nahoru a přesvědčiti se, zdali se loď neblíží. Tento úkol převzala také Elvíra, zatím co já pomáhám Karlovi.

Nastal odliv. Použijeme příležitosti, abychom upevnili rouru. Zatlucheme těžké železné příčky do stěny pod komíny. Máme opravdu mnoho vhodných pomůcek. Několika silnými šrouby, pocházejícími z některého ztroskotavšího parníku, upevní Karel rouru k železným příčkám, v nichž byl před tím po kovářském způsobu prorazil otvory. Roura je zatím velmi dlouhá a vede v oblouku do propasti hodný kus od skalní stěny.

Nezvyklá práce nás zdržuje. Doba odlivu je u konce, když je roura připevněna.

Jsme velmi unaveni. Již po dva dni jsme opustili jeskyni jen proto, abychom se rychle vykoukali. Ležíme unaveni na polštářích a jíme, co nám Elvíra předkládá. V tom uslyšíme nový zvuk.

Zní nám jako hudba. Nastává příliv. Voda však nejde již svojí obvyklou cestou, nýbrž žene se velkou rourou do prohlubně.

Donna Isabella opět postonává. Často ji dopravíme do přední jeskyně, kde se může nadýchat i aspoň trochu čerstvého vzduchu.

Také s hrůzou pozorujeme, jak rychle se tenčí zásoba konserv. Jsme už konečně přes osm dní v jeskyni a jsme čtyři silní lidé, těžce pracující. Uvažujeme, zda bychom přece neměli ještě jednou vniknouti do lupičského doupěte. Bude to pak ovšem boj na život a na smrt s oběma Číňany.

Zda ještě věří v d'ábla?

V první době, když Karel počal tlouci kladivem, často se Elvíra smála a ukazovala na skalní stěnu.

„Již opět sténají.“

Ale přece, kdybychom se tomu mohli vyhnouti — máme zásoby ještě na deset až dvanáct dní, nebo ještě déle, a pracujeme horečně na výstavbě turbíny.

Museli jsme napřed kus skály vysekati, takže vznikla malá rovná plocha. Do této plochy jsme s velikou námahou vytesali otvor,

do něhož se právě hodí kolo turbíny, které Karel zmontoval, zatím co já jsem pracoval ve skále. Dole tento otvor ústí opět do prohlubně.

Čas utíká. Zmocňuje se nás nervosita. Jsme pevně přesvědčeni, že Číňané mluvili pravdu. Na nebi je viděti už jen malý srpek měsíce, nejpозději za čtyři dni nastane novoluní. Dopřejeme si sotva dvou nebo tří hodin spánku.

Elvíra musí sama hlídati návrat lodi.

Montáž těžkých kovaných dílů turbinového kola je neuvěřitelně namáhavá a ještě těžší je celé těleso upevniti na žádoucím místě. Konečně se to podařilo. Dokonce pro oba konce turbinové osy jsme zhotovili z několika kousků železné roury a broků kuličkové ložisko, ovšem dosti pochybné jakosti.

Ted' ještě musíme se postarati o mazání. Místo oleje použijeme petroleje. To také půjde.

Byla to zlá chvíle, když jsme posunovali těžký válec po fošnách! Praskaly a prohýbaly se tíží.

Celé minuty jsme si mysleli, že se prolomí a zřítí se se s námi do propasti.

Ted' máme poměrně lehčí práci. Musíme překlenouti a zazdíti otvor, v němž spočívá hřídel turbíny.

Zapustili jsme kus roury, do níž lze snadno druhou rouru zastrčiti.

Ted' musíme plné dva dny čekati, až cement ztvrдне.

Nezahálíme. Naše malé dynamo je ve špatném stavu. Dobře, že máme měděný drát. Využijeme obou dnů k převíjení cívek.

Nastal nový měsíc. Cement, jak se zdá, už vyschl. Využijeme poslední chvíle odlivu. Tentokrát má nastati příliv večer. Upevníme rouru nad turbinou a potom bez dechu vyčkáváme. Také jsme připojili dynamo na malé hnací kolo.

Řemen byl starý a tvrdý. Po celé dny jsme jej máčeli v petroleji, aby změkkl. Snad vydrží.

Uprostřed jeskyně visí velká elektrická žárovka.

Kdyby se tak rozsvítila, kdybychom měli elektrický proud!

Všechno závisí na tom, zdali Karel dobře počítal.

Musí to jít.

Elvíra byla nahoře. Dnes je nebezpečná noc. Prohledala okolí dalekohledem. Ještě není nic viděti. Vrací se. Je rozčilená, neboť ví, nač čekáme.

„Přílív stoupá.“

Slyšíme, jak voda kape do roury, vždy rychleji a rychleji. Díváme se, sotva dýchající. Karlův výpočet byl správný. Kolo turbíny počne se otáčet, napřed pomalu, potom stále rychleji a rychleji, řemen pohání dynamo, jeskyně naplní se tichým hukotem, jenž se spojuje s hlukem vždy rychleji se točící turbíny, kolem nás lehce svítá, nahoře se zableskne trochu v elektrické žárovce a potom — potom — jasně zářící elektrické světlo prosvítí místnost.

Padnu Karlovi okolo krku. Donna Isabella klečí a vzpíná ruce. Elvíra vzlyká. To vědí i ženy: Elektrické světlo, elektrický proud je cestou, která nás vede ke svobodě.

Tam stojí malý vysílací přístroj, který jsme přinesli z lodi. Všechno se na něm leskne. I jeho součástky Karel důkladně prohlédl. Proč by neměl stejně pracovat jako turbína a dynamo?

Na chvíli se nás zmocní taková radost — vždyť naše těla prací posledních týdnů a pobytem v jeskyni jsou oslabena — že nemůžeme ani promluvit a že i my muži přemáháme stkaní.

Karel se vzpamatuje.

„Musíme šetřit světlem. Nabijeme oba velké akumulátory, abychom měli proud pro všechny případy.“

Odstoupíme stranou, zdvihneme jeden z akumulátorů — tu se ozve strašný výbuch. Výbuch, jenž vyvolá tak silný tlak vzduchu, že nám přístroj vypadne z ruky a jsme vrženi na stěnu.

Obě ženy hlasitě vzkřiknou. Kolem nás to praská, padá kamení, rozšíří se ostrý zápach lihu a nastane úplná temnota. Zhaslo nejen elektrické světlo, nýbrž i lihová lampa. Rozlétla se na tisíc kusů a to vysvětluje zápach lihu.

„Co se stalo?“

„Sám nevím.“

Elvíra hlasitě nařiká.

„Jistě veliké neštěstí.“

Sáhnu do kapsy. Na štěstí mám u sebe sirky.

„Dej pozor! Jsou tu výpary lihu. Musíme počkat.“

Uplyne trapná půlhodina. Konečně zápach zmizí, rozsvítím sirku a hledám svíčku.

Lampa leží roztržštěna na zemi, všude jsou trosky kamení.

Donna Isabella tiše pláče.

„Jste raněna?“

„Moje rameno-----“

Elvíra tápe k ní, neboť svíčka vydává jen slabé plápolavé světlo. Na zemi je vlhko. Roura turbíny je prohnuta a vypouští teď vodu doprostřed jeskyně. Karel rozkazuje:

„Slečno Elvíro, držte světlo. A ty mi pomoz!“

Otáčíme rouru a rozděláme ji. Jsme úplně promočeni, avšak z horní poloviny roury řítí se teď voda s hukotem přímo do propasti.

Máme ještě malou lampu, která je u vchodu horní jeskyně. Používali jsme jí, když jsme ještě měli čas, abychom mohli spát tam nahoře. V posledních dnech jsme se spokojili jen několikahodinným odpočinkem a přenechali jsme horní jeskyni úplně plameňákovi.

„Přines tu druhou lampu!“

Karel mluví ostře a úsečně. Cítím jeho vnitřní rozčilení.

Tápaje vystupuji vzhůru. Je tam tma. Hvězdy vydávají jen slabé světlo. Vzpomínám si: Je nový měsíc. A nikdo nehlídá Číňanů.

Rychle se vyšplhám po příčkách, vyběhnu na návrší a obhlížím more.

Nemám dalekohledu, avšak také ho ani nepotřebuji. Pouhým okem vidím v dálce zcela zřetelně světla blížícího se parníku. Číňané.

Mráz mi přeběhne po zádech. Mám dojem, že za mnou v bezprostřední blízkosti číhá nebezpečí. Otočím se:

„Kvajce! Yang Kvaice!“

Zaslechnu skřehotavý hlas, vidím v matné záři hvězd, jak se jeden z Číňanů na mě žene, vidím dvě zelenavě zářící oči a tvář plnou krutosti. V ruce drží nůž...

Na okamžik jsem ztrnulý úděsem. Potom se vrhnu proti němu, řítím se s návrší a celou vahou na něho narazím.

Oba upadneme. Jednou rukou jej držím za rámě, druhou hledám jeho hrdlo, kousám jej do ruky, kterou na mě sahá. Nevolám o

pomoc. Jaký by to mělo účel? Také k tomu ani nemám času. Bojuji o život a cítím, že ten chlap je silnější nežli já.

Pevně se svíráme. Víím, že jej nemohu přemoci. Mám už jen jedno přání: Ať aspoň skončíme oba!

Vedle mne se ozve hlasitý výkřik.

Druhý Číňan?

Nevím, avšak myslím, že nikoliv.

„Pomoc! Pomoc!“

Opět výkřik, tentokrát zcela těsně u mne. To Číňan vykřikl. Cítím, že jeho sevření povoluje. Převalím se na bok, Číňan učiní několik divokých pohybů, rozhodí ruce a potácí se pozpátku.

Teprve teď vidím, že jsme se nacházeli přímo na okraji srázu — Číňan tam spadne po hlavě. Slyším, jak dopadl na vodu.

„Jsi to ty, Karle?“

Přede mnou stojí Elvíra, nehybně, s rukama bezvládnýma, šatem pošpiněným, oči široce rozevřeny hrůzou.

„To jste vy, Elvíro?“

„Ano, já.“

„Zachránila jste mi život!“

Tu se dá do pláče a schová tvář do dlaní.

„Zabila jsem člověka!“

Vstanu. Všechny mé údy se chvějí a bolí.

Mám stejný pocit jako tehdy, když jsme spadli na ostrov.

Chci mluvit, ale můj hlas je chraptivý a bez zvuku.

„Byl to vrah a těžký zločinec. V příští minutě bychom se byli oba zřítily se skály. Zachránila jste lidský život.“

Porad ještě tiše pláče.

Pomalu se mi vrací rozvaha.

„Ale kde je ten druhý? Kde je loď?“

„Podívám se.“

Elvíra vyběhne nahoru. Nepostačím jí. Můj zrak pátrá v temnotě. V ruce třímám nůž. Je to nůž, který Číňan ztratil a jehož použila Elvíra k mojí záchraně. Nevím, jak se mi dostal do ruky. Asi jej odhodila a já jsem jej bezmyšlenkovitě zvedl.

Můj zrak se zavrtává do temnoty. Kdyby jen mé nohy nebyly tak zesláblé! Co chvíli čekám, že spatřím tvář druhého Číňana. V tom běží ke mně bílá postava Elvíry.

„Lod' se blíží. Vidím světla docela zřetelně.“

V té chvíli jsem na lod' ani nepomyslel. „Je už blízko skalisek?“

„Myslím, že tam bude asi za jednu až dvě hodiny.“

Nemohu se zbaviti své myšlenky.

„Kde je druhý Číňan? El víro, zavolejte, prosím, Karla. Myslím, že mi sestup půjde těžko. Musíme si zajistiti také druhého. Ať Karel přinese zbraně.“

Elvíra odběhne — jsem sám. Je mi nevolno a jsem velmi slab. Hlava mě bolí a oči se mi zavírají. Ale přece stojím a křečovitě svírám dýku.

V tom spatřím postavu, která se rychle blíží — je jako z mlhy — nebo jsou tím vinny moje oči?

Jak podivně ten člověk utíká — ne — to není Číňan — je to plameňák. Rád bych se sám sobě vysmál, avšak nemohu. Otočím se — ale tam je opravdu člověk, běží ke mně. Pevněji uchopím dýku a přece vím, že nemám v ruce síly.

Karel stojí vedle mne. On to byl. Cítím, že je mi lépe, když je u mně.

„Zůstaň zde. Tady máš druhý revolver. Půjdu se podívat.“

Vím, že musí jíti, že je nutno, abychom měli jistotu. Chvěji se strachem o něho. Má ovšem revolvery a je připraven. Usedl jsem. Moje nervy se hroutí. Zdá se mi, že všude je plno postav a slyším lehké kroky. Čekám na výstřel. Karel přece musí vystřeliti. Musí dojíti k boji. Ale — všude vládne ticho.

S napětím všech sil dovedu se na vrcholek ostrova. Lod' se blíží. Je už viděti osvětlená okna kabin. Ale hodinu bude ještě trvati, nežli přistane.

Nedovedu si to ticho vysvětliti. V tom vidím, že Karel zvolna přichází.

„Nuže?“

„Právě jsem druhého Číňana shodil do vody.“

„Vždyť jsem neslyšel výstřelu?“

„Nebylo ho třeba. Ležel mrtev před jeskyní.“

„Mrtev?“

„V srdci mu vězela dýka. Jeho druh ho asi zavraždil.“

Jsem rozechvřen a přece jako by mi spadl kámen se srdce.

„Potom tedy El víra jen potrestala vraha. Ale jak se to stalo?“

Karel praví tvrdě: „Jsem tím vším vinen. Měl jsem vědět, že cement byl příliš čerstvý, než aby vydržel vodní tlak. Čerstvé zdivo povolilo tlaku turbíny a bylo vyhozeno do povětří. Kolo turbíny na štěstí nespadlo do hlubiny. Ale musíme počítí znovu.“

Nemyslím v této chvíli na turbínu.

„Co bylo s oběma Čínany?“

„Byl jsem až u přední jeskyně. Brána byla otevřena. Snad se tlak vzduchu přenesl podzemím až tam. Vnitřní dřevěné dveře rozbili sami a betonová vrata pootevřeli. Snad jim tlak vzduchu pomohl.“

„Ale proč?“

„Snad jim šílený strach před strašidly a d'ábly pomátl smysly a spatřovali d'ábla jeden ve druhém.“

Od moře zazněl zvuk. První, vzdálené volání sirény parníku.

„Pojď do jeskyně.“

Karel mě téměř nese. Konečně se nám sestup podařil. Zatím co parník lupičů vplouvá mezi skaliska, vleče mě Karel k ženám do dolní jeskyně.

Kapitola šestá.

Nová naděje — Noční volání o pomoc — Postižení zemětřesením.

(Z poznámek Rudolfa Rubeše.)

Je to strašná noc. Karel přenesl druhou lampu do dolní jeskyně. Poslal mě pro ni, avšak strašné dobrodružství, které jsem zažil, způsobilo, že jsem na to zapomněl. Tato lampička je menší a vydává slabší světlo. Ale pro nás znamená nesmírný poklad. Nemáme jiné — jen ještě několik svíček. Naše zásoby se rychle vyčerpávají.

V jeskyni to vypadá divoce. Mnohem hůře, než jsme si zprvu mysleli. Voda vyrazila turbinu neobyčejnou silou. Vydrolený cement asi napřed ucpal odtok turbinového bubnu. Kolo turbíny stojí rovně, jeho lopatky nejsou na štěstí zlomeny, nýbrž jen zprohýbány. Nevíme však, zda dynamo lze ještě upotřebiti.

Po celé jeskyni leží střepy: Lampička, žárovka, lahve od vína, jímž jsme se posilovali, to vše je roztříštěno. Velká nádoba s petrolejem, jehož jsme používali na mazání kol, se převrhla.

Jen šťastná náhoda nás zachránila. Kdybych tak byl rozžehl sirku — kdyby byly vybuchly lihové páry a petrolej — strašná myšlenka.

Karel právě trochu uklízí, Donna Isabella leží na poduškách, tiše plačíc. Má silně naběhlou lopatku, myslím však, že nic není zlomeno. Ale sám to nevím. Hlava mi třeští, že sotva mohu mysliti. Ale vždy znovu hledím do očí Donny Elvíry.

Do těch očí, jež dnes jsou tak změněny, v nichž se odráží hrozná událost, rána dýkou, kterou zachránila můj život a usmrtila Číňana.

Pozoruji, jak se občas celá chvěje. Není přece maličností pro dívku, zabije-li člověka, i když to byl lupič a vrah!

Karel se mračí. Nemáme chuti k jídlu. Ale Evíra nám uvařila silnou kávu. Je mi velmi špatně. Vše mě bolí, cítím nevolnost a horečku. Při tom strašném zápasu jsem narazil hlavou na ostré kamení. Chce se mi odpočívati a spáti. Spáti — a nic jiného.

Karel mě vynesl do horní jeskyně. Omdlel jsem. Ted' tu ležím nahoře na několika pokrývkách a chladný noční vzduch mě posiluje.

Usnul jsem asi. Sám nevím. Mám však vysokou horečku. Karel mi skrze zuby podal chinin.

Je mi tak podivně. Mám dojem, že bdím. Ale přece nejsem při plném vědomí. Otvorem v jeskyni vidím moře. Světélkuje. Obsahuje miliony drobounkých, lesklých jiskérek, houpajících se na vlnách. A vpředu u vchodu stojí plameňák, tak podivně krotký, na jedné noze.

Ale já v tom vidím něco jiného: To nesvětélkuje moře: Jsou to samé zeleně se lesknoucí oči Číňanů.

A to přece není plameňák?

Je to věrný, statečný voják, který nás hlídá, a v pozdvižených drápech drží strojní pušku. Mimoděk se směji. Číňané za chvíli vystoupí z vody a voják začne střílet. Pif, paf. To bude veselé.

Vzpamatuji se a bázeň mě pojímá. Sám sebe se bojím. Nesmím onemocněti, nesmím.

„Karle, dej mi ještě dávku chininu.“

Karla tu není. Jsem zcela sám. Ovšem, Karel před tím vyletěl do povětří — ne — Elvíra ho probodla, když mě chtěl přepadnouti. Jsem sám, docela sám na celém ostrově. Jen já — a nemohu utéci. Neboť přede mnou stojí plameňák a hlídá východ. A není to vlastně plameňák, nýbrž čínský mandarin.

Opět se probudím a naslouchám.

Všude je ticho, hluboké ticho. Chci povstati, ale opět sklesnu. Jsem opravdu sám. Kdybych jen věděl, co je sen a co skutečnost! Chce se mi křičet, hodně hlasitě. Ale neodvažuji se toho a opět klesám.

Nejsem už v jeskyni, nýbrž stojím na vrcholku ostrova. Totiž, to nejsem vůbec já. Cítím, že tam mohu docela klidně státi. Vždyť jsem průhledný a také nestojím, nýbrž vznáším se. Nebo se nevznáším a vůbec nejsem na ostrově? Ach ne. Sedím přece v divadle při představení. Jenom že nevím, zdali to je divadlo nebo biograf.

Směji se a kývám hlavou.

„Výborně! Znamenitě!“

Skalisky proplouvá loď. Je to malý, jasně osvětlený parník a po jeho palubě pobíhají Číňané.

Vidím vysokého muže. Má žluté roucho mandarína a na hlavě klobouk s pavím peřím.

Ne. To není biograf, nýbrž divadlo. Slyším, jak křičí, avšak nerozumím mu. Ovšem, vždyť mluví čínsky. Jak se zdá, je rozhněván. Křičí a řve. A tamhle jsou velké, otevřené dveře z kamene a jeskyně a v ní jasně plane lampa.

Zdá se mi to všechno tak známé — zvláštní podívaná.

Ted' slyším mandarína, jak křičí a nadává, pobíhá jeskyní — všechno přehazuje — je zděšen — vyhlíží jako člověk, který byl oloupen, — opět vyběhne ven. Zachvějí se.

Oh, jak mě ten strašný křik a řev v hlavě bolí.

Ted' všichni ti lidé pobíhají v divoké směsici, ženou se na pahorek a křičí. Náhle jim rozumím — rozumím jejich čínskému volání: „Hranice zmizela! Dříví zmizelo. Oba hlídači zmizeli!“

Stojím uprostřed nich a nepozorují mě. Směji se nahlas a vrískavě a slyším se. Ale oni mne neslyší.

Mám pocit, že běží skrze mě a přes mě. Ale působí mi to velkou zábavu.

„Okradli nás, všechno uloupili — našli nějakou loď a jsou pryč. Ó, ti ďáblové, ti ďáblové!“

Ted' opět se shromáždili na pobřeží.

Zase nic nerozumím a slyším jen temné mumlání a hukot. Hukot vzrůstá. Vznesu se do vzduchu, vůkol mě se zatemní.

Opět se probudím. Ležím opuštěn v hořejší jeskyni. Jistě jsem spal a snil. Spal jsem dobře, cítím se svěžejším. Zdá se, že chinin už působil. Vstanu a nechce se mi již dávti. Neutrpěl jsem tedy, bohudíky, otřesení mozku, nýbrž to bylo pouhé zhroucení nervů.

Ale jsem zcela opuštěn a opět se mne zmocňují podivné myšlenky. Byl to pouhý sen?

Chodbou přichází Karel a dívá se na mě.

Cítím spíše jeho zrak, než abych jej poznával, neboť kolem nás je téměř úplná tma. Sedne si ke mně, uchopí mě za ruku a zkoumá můj tep.

„Starý brachu, starý brachu!“

„Jsem docela v pořádku, nemusíš mít o mě starost.“

„Číňané přistáli.“

„Já vím.“

„Donna Elvíra pokusila se v jeskyni poslouchati. Mandarin, nebo čím je ten jejich vůdce —

Pokyvují hlavou.

„Mandarin ve žlutém rouchu a s pávím perem na hlavě.“

Zdá se mi, že Karel si mě ostře prohlíží. Potom pokračuje:

„Pobíhal jeskyní jak zuřivec.“

Opět pokyvují a trochu se usmívám.

„Bylo to náramně veselé. Počínali si jak divoši, když viděli, že dříví i oba strážci zmizeli.“

Směji se ještě hlasitěji.

„Těž jsou přesvědčeni, že ti dva je okradli a odpluli.“

„O nás nemají ani tušení.“

„Jak jsi na to přišel?“

Jeho starostlivý hlas mě zcela probudil.

„Máš pravdu. Jak jsem na to přišel? Zdálo se mi to — ale ne, slyšel jsem to a viděl.“

Uleknu se.

„Karle, jak je to možné?“

Opět mi zkouší tep a hladí mě po čele.

„Teď už nemáš horkost.“

„Chinin působil. Měl jsem horečku, velmi vysokou horečku.“

Karel souhlasí.

„Snad jsi to opravdu viděl a slyšel. Při vysoké horečce se stávají podivné věci. Přihodilo se již, že lidé viděli a slyšeli věci velmi vzdálené a předrážděné nervy —“

Přeruší se.

„Mluvme o něčem jiném, o tobě. Dobře, že jsi se uklidnil a že horečka již přešla. „Jak se daří Donně Isabelle?“

„Má bolesti, dcera jí dává obklady.“

„Zítra musíme začít se stavbou turbíny. Je velmi poškozena?“

„Nu, půjde to.“

Mluvíme o všemožných věcech. Karel se táže, já odpovídám. Víím dobře, že se chce přesvědčiti, zdali mám rozum v pořádku. Chce mě rozptýliti. Upřeně mu hledím do tváře, abych z ní vyčetl jeho myšlenky.

„Jsem v pořádku.“

Uchopím Karlovu ruku.

„Zdá se mi to jen, že příliv je dneska vyšší než jindy?“

„Také mi to již napadlo. Dosahuje až těsně ke vchodu do jeskyně. Ale brzy již musí opadnouti.“

„Bohudíky!“

„Proč bohudíky?“

„Protože ty to také vidíš. Strachuji se trochu sám sebe.“

Zachvěji se.

„Karle, co to bylo?“

„Podivné světlo na hladině.“

„Reflektor parníku.“

„Snad.“

Ted' jsem všechno zapomněl a mám opět jasnou hlavu.

„Což jestli Číňan pátrá po skryté jeskyni? Což jestli objeví naše stopy?“

Plameňák se probudil. Také se ulekl světla a vyletěl z jeskyně.

Karel se doplází zcela zvolna a opatrně kus vpřed, rozhlédne se a opět uskočí.

„Zcela malý parník, jistě ten Číňan, osvětluje reflektorem kolmý břeh.“

„Potom jsme ztraceni.“

„Nemáme varovati ženy?“

„Na to je dosti času. Jen klid! Chopíme se revolveru. Tak rychle to ostatně nepůjde.“

„Víš přece, že při odlivu je tady vysoký písečný nános. Zde nepřistane.“

Slyšíme výstřel a střela tlumeně dopadne kdesi na skálu.

„Snad myslí, že tam je nějaká jeskyně!“

„Ustup trochu. Posvítí-li si na nás, pozná nás dalekohledem. Také jistě zase vystřelí.“

Stoupneme si tak, abychom byli kryti skalami. Velké rozčilení způsobilo, že jsem zapomněl na svoji slabost. Vidíme, jak se rozjasní, reflektor pohybuje se těsně pod námi, zrcadlí se v moři, opět se vrací, klouzá nad námi podél skalní stěny, mizí, znovu se vrací, opět se drží příliš vysoko a loď pluje zvolna dále podél

pobřeží. Nestřílejí. Tajíme dech. Ještě dlouho neodvážíme se promluvit. Spatřili jsme přece zcela zřetelně Čínany a v popředí paluby viděli jsme v jasné záři vzrostlého muže v žlutém rouše mandarina a s pávím perem na klobouku.

Čekáme ve strašném napětí. Loď se nevrací. Vystoupíme na okraj jeskyně. Jindy tu byl ještě kus břehu a při odlivu musíme vždy sestoupiti dosti hluboko, chceme-li se dostat k moři. Dnes je příliv opravdu mnohem vyšší. Také jsou na moři větší vlny a stříkají až do jeskyně, narážejíce na břeh.

Pozorujeme loď.

Opět se stal zázrak. Loď se obrátila a vyjíždí na širé moře.

„Nespatřil i nás?“

„Jak je to možné?“

„Snad máme co děkovati silnějšímu přílivu. Pobřežní skály jsou černé a vchod do naší jeskyně je přirozeně také tmavý. Vlnobití je vyšší než jindy. Je snadno možné, že při pohledu s moře vlny dnes úplně zakrývají naši jeskyni. Kdyby byli počkali až do odlivu —“

Neodvážíme se domyslit, co by se bylo stalo.

Chopím Karla za ruku, opět mě jímá děs. Pravím šeptem, jako by to bylo strašné tajemství: „Viděl jsi to? Mandarin ve žlutém rouše a s pávím perem na klobouku!“

Také Karel se na chvilku zalekne.

„To je horečka. Z toho si nic nedělej. Často jsem četl o takových věcech. Ted' už je ti dobře?“

„Ano — ale dej mi ještě jednou chinin a potom — musím něco dělat, abych se rozptýlil. Jak to vypadá v jeskyni?“

„Doufám, že obě ženy spí. Namíchal jsem jim uspávacího prášku. Šel bych raději nahoru, musíme zjistiti, zdali všichni odpluli.“

„Půjdu s tebou.“

„Jsi dosti silen?“

„Doufám.“

„Tedy pojd'.“

Divím se, že mi není tak příliš zatěžko vystupovati po příčkách. Bylo to tedy přece jen přechodné zhroucení nervů.

Karel šplhal první. Teď stojíme nahoře, v rukou držíme připravené revolvéry. Postupujeme opatrně a bez hluku. Každou chvíli se zastavíme a nasloucháme.

Všude je ticho. Jsou-li Číňané na ostrově, nalézají se v jeskyni. Proč by nehovořili? Jsou příliš živí a kromě toho — bojí se tmy.

Jsme na vrcholku ostrova a máme dokonalý přehled. Nikde ani človíčka a jasně osvětlená loď je čím dále tím menší. Myslíme, že se jistě tak hned nevrátí.

Stanuli jsme před jeskyní.

Kamenná brána je zavřena.

Podivno. Tuto bránu lze těžko zevnitř otevřít. Kdybychom jen věděli, zda jsou tam lidé?

Pohlížíme jeden na druhého. Na východě počíná svítati.

Čteme své myšlenky: „Připrav si revolver, já otevru dveře.“

Karel má ještě v kapse silné dláto. Vzepře je do skuliny a dveře se s hlasitým skřípěním otevrou.

Odskočíme, očekávající, že Číňané vyběhnou. Ale nic se nestalo.

Teď dopadlo do předsíně trochu světla. Vidíme, že dřevěné dveře jsou zavřeny a vstoupíme dovnitř. Když jsme je posledně spatřili, byl v nich vyříznut velký otvor. To udělali oba Číňané, nežli vyrazili z jeskyně. Teď jsou dveře opět opraveny, opatřeny dvěma velkými skobami a silným visacím zámkem.

Díváme se na sebe a neodvažujeme se ani věřit v nečekaná štěstí.

„Jsou všichni pryč!“

„Jsme sami na ostrově!“

„Jak je to možné?“

„Snad to ani není nic divného. Možná, že Číňan nevěří svým vlastním lidem.“

„Nebo tu nechtěl nikdo zůstat sám?“

„Tomu nevěřím.“

„Jejich plán je zmařen. Jistě chtěli zapáliti hranici a přilákati sem novou loď. Ale dříví zmizelo.“

„Snad jsme tu loď zachránili.“

„Pravděpodobně jeli pro nové dříví.“

„Do Saigonu?“

„Přepadnou první džunku, kterou spatří.“

„Přece však máme trochu času na přípravy.“

Spěcháme zpět do jeskyně. Již jsem opravdu přemohl svou nemoc a nedbám svých pochroumaných údů.

Nastává odliv.

Jsmе tedy zatím na půl dne zajištění. Za odlivu nemůže ani tak malý parník, jaký mají Číňané, bez nebezpečí proplouti úskalím.

V jeskyni stojí Elvíra. Je svěží a hledí na nás plna očekávání.

„Všichni Číňané odpluli.“

„Bohudíky! Myslím, že i mamince se již lépe daří. Ještě spí.“

Po více než dvacetičtyřech hodinách zasedáme opět a hltavě jíme, zapomínajíce, že nám zbývají jen ještě dvě konzervy.

Radíme se. Bylo nám dopřáno času. Snad mnoho, snad málo. Jistě však šestnáct hodin, dokud se nevrátí příliv a neotevře lupičské lodi vstup do přístavu. Možná však, že to bude mnoho dní — týdnů, měsíců. Toho nevíme. Víme jen o těch šestnácti hodinách.

Zásoby jsou vyčerpány. Musíme zase zřídit turbinu. Musíme provádět práce kovářské a působiti hluk. To všechno spěchá.

„Musíme přinést konzervy a velkou lampu, jestliže tam ještě nějaká je.“

„Ale bude třeba otevřítí zámek.“

„To je snadné. Máme pilníky.“

„Ale to Číňané hned poznají! Nemůžeme si přece dlouho hrát se spravováním zámku.“

Karel se směje.

„Nejedná-li se o nic těžšího, máme jiný zámek. Byl na bedně, obsahující součástky turbiny.“

Vystoupíme na povrch. Je neobyčejné vedro, větší než jindy. Po nebi plují lehké bílé mraky, vzduch je nejasný, jako bývá za vedra. Spěcháme co nejvíce. Po lodi není ani památky, betonové dveře jsou otevřeny, neboť jsme jich ráno nezavřeli. Karel vytáhne pilník. Pot se z něho lije při práci, ačkoliv je v předsíni již trochu chráněn. Přepilovaný zámek padá k zemi. Zdvihnu jej a zahodím do moře.

Karel rozsvítil lampu. Jaké leknutí! Jeskyně je prázdná, koberce, zbraně na zdích, vše zmizelo. Vstoupíme do postranní jeskyně, kterou jsme nazvali zásobárnou. I ta je prázdná.

„Všechno vzali s sebou — nevrátí se již.“

Dobrá zpráva, avšak i špatná. Uspořili jsme si tím snad zápas, avšak také kořist je v rukou lupičů a doufali jsme přece —

„Haló, kde je sklep?“

Sklep je pokryt tlustými fošnami. Jsou to prkna, která dřív tvořila stěny mezi obývací jeskyní a zásobárnou.

„Nevzali to s sebou. Pouze vše uložili ve sklepě.“

„Tot' směšné. Kdo zná jeskyni, najde i sklep. Hned uvidíme!“

Skloním se, abych nadzdvihl jedno ze silných prken. V tom náhodou spatřím tenounký drát, který je napjat těsně nad prknem.

„Co to je?“

Zpozoroval jsem jej jen proto, že Karel drží v ruce benzinový reflektor a řídí jeho paprsek na podlahu. Karel se sklání.

„To je zvláštní. Tenhle tenký drát přece neslouží k upevnění? Ustupte!“

Přivázal na drát kus provázku, jakých tu všude bylo hojnost.

„ Pozor!“

Myslím, že mu rozumím. Vrátime se do obytné jeskyně a Karel zatáhne za provázek. Učiní tak jen zcela zlehka.. V tom již se ozve silná rána, prostorem proletí koule, narazí na zeď a opět skočí na své místo.

„To jsem si myslel. Věci jsou uloženy zde ve sklepě. Samostříl tu zřídili. Dobře, že jsi viděl ten drát.“

Ustoupíme zcela spokojeni, že kořist nezmizela. Nahlédneme do kuchyně. Tam je všechno téměř nezměněno. Je tam deset nebo dvanáct konzerv, pytel mouky, soudek másla a konev lihu. Kromě toho sušené ryby a mnoho jiných věcí.

„Rychle! Tohle odneseme. Postačí to na několik týdnů. Krabice jsou hodně veliké.“

Naložíme si konzervy a také Donna Elvíra nese, co může. Pospíšíme do své jeskyně, opět se vrátíme a odneseme zbytek.

„Teď ještě lampu a líh.“

„Ale potom to ihned poznají.“

„To je lhostejno. Nemáme času. Ať to poznají. Tomu se nevyhneme. Bylo by příliš odvážno otevřít sklep. Kdož ví, zda jsme zpozorovali celé nebezpečí.“

A tak jsme tedy úplně vyloupili kuchyni a odnesli také lampu i svíčku se sirkami.

„Dveře necháme prostě otevřeny.“

„Proč?“

„Zavřeme-li je jiným zámekem, ztratí čas a budou mít zlost!“

Jsme opět v jeskyni. Nové konzervy, každá o deseti librách, dodávají nám odvahy. Také opět máme trochu vína a hodně kávy.

„Na čem teď nejvíc záleží?“

„Na turbině?“

Karel vyskočí: „Nikoliv. Na anténě! Jak máme vysílati nebo přijímat zprávy bez antény? Až se Číňané vrátí, nemůžeme ji zřídit.“

Kroutím nad jeho řečí hlavou.

„To je vůbec nemožné. Jak můžeme tady postavit anténu, aby jí Číňané neviděli a hned nezničili? Také hned poznají, že jsme tady. Nebo myslíš, že jí použijeme ještě před jejich návratem?“

„Jistě že ne. Promyslíl jsem všechno. Nemůžeme ovšem anténu napnouti nahore. Musíme hledat jiné východisko. Snad není dobré, avšak ujde. Zatlučeme podél pobřeží těsně pod horním okrajem příčky a napneme na ně drát. Není pravděpodobno, že si toho povšimnou, zvláště když prohledali celé pobřeží a přesvědčili se, že tu není jiné jeskyně.“

„A postačí ta anténa?“

„Na menší vzdálenosti ano. Ostatně jiného nám nezbyvá.“

Opět nastala noc. Je neuvěřitelně, jak rychle hodiny ubíhají, když je nebezpečí v dohledu. Donna Elvíra stojí na vrcholku ostrova a dalekohledem hlídá moře. Zatím jsme do půl těla vykloněni nad okraj břehu, zarážíme železné příčky, jichž máme na štěstí velký balík, do skály, připevňujeme na ně porcelánové izolátory, které jsme sejmuli se stěžňů, a konečně napínáme měděný drát. Je dosti dlouhý, avšak příliš tenký.

Pracujeme po celou noc a teprve k ránu jsme hotovi. Dílo nás uspokojuje.

„Neskloní-li se přímo nad skálu, nemohou drát spatřiti.“

„Jen aby neselhal!“

Ani ve dne si nedopřejeme klidu. Jíme a pracujeme v jeskyni. Musíme těžkou hřídel turbíny odmontovati a opět spustiti svoji kovárnou. Dá nám mnoho práce, než se nám podaří na malém měchu rozžhavití prohnuté lopatky, a ještě déle trvá, než je zase srovnáme. Cítím, že jsem se dosud nezbavil následků zápasu s Číňanem. Jsem slabší a Elvíra musí pomáhati. Opět pod námi praskají dřevěné fošny, když vytahujeme turbinové kolo po šikmé ploše, z fošen sestavené, pomocí kdejakého pevného provazu.

Ještě před tím jsme výtok turbíny tak rozšířili, aby se nemohl ucpati.

Turbína opět pevně sedí. Pokusíme se jí otáčeti. Také kuličková ložiska jsme tentokráte pečlivěji upravili. Teď zazdíváme svrchní část. Vrstva zdíva je tentokráte mnohem silnější a nešetříme cementem.

„Ale teď počkáme pět dní, až cement důkladně zaschne.“

Pět plných dní! Je to těžká zkouška trpělivosti, avšak nelze jinak. Nemáme velkých zkušeností v zedničině a nesmíme ještě jednou svoji záchranu vydávati nebezpečí.

Máme také dosti práce, chceme-li zatím poškozené dynamo a vysílací přístroje opět opravit.

Kdybych nebyl začal jako radiotelegrafista ve světové válce, kde jsme tak často byli nuceni dokázati nemožnosti s nejméně vhodnými prostředky, ztratil bych odvahy.

Také pilně hlídáme. Po dva dny se loď neukáže. Cementová vrstva, pod níž je zapuštěna turbína, je pilně polévána vodou a je už pěkně bílá. Svědčí nás již prsty, abychom to opět zkusili. Ale opanujeme se.

Vykonali jsme ještě něco jiného. Všechny nádoby, které jsme vyprázdnili, naplnili jsme pečlivě vodou a kromě toho v koutě jeskyně jsme z přirozené prohlubně udělali cisternu, naplnivše ji sladkou vodou a přikryvše fošnami, kterých již nepotřebujeme na zakrytí propasti.

Až dosud jsme byli lehkomyšní, odebírajíce vždy jen potřebnou vodu z pramene u jeskyně Číňanů. Nejdůležitější přece je, abychom

měli vodu, kdybychom snad po delší čas byli odříznuti od povrchu ostrova.

I kdyby nebyla zcela čerstvá, můžeme si ji svařit.

Donna Isabella nám působí velké starosti. Od té doby, co byla zraněna, stále postonává. Nejvyšší čas, aby se něco stalo. Kdybychom už aspoň mohli použítí svého vysílacího přístroje. Nevrátí-li se Číňané delší dobu, zřídíme nahoře na ostrově pro všechny případy ještě druhou anténu. Můžeme ji přece sejmuti, až uvidíme blížící se loď.

Je večer třetího dne od chvíle, kdy jsme turbínu znovu zazdili. Ještě pořád zbývají dva dny čekání.

Pomohl jsem Karlovi v úpravě vysílací stanice. Loď měla docela prostý, zastaralý telefonní vysílač. Dvě vysílací rourky, které, jak doufáme, jsou ještě použitelné, transformátor, jehož cívky jsme znovu ovinuli měděným drátem, několik usměrňovačů, jednoduchý filtr a to je vlastně všechno.

Karel používal v poli podobných jednoduchých vysílačů.

„Na velkou dálku jistě nepůsobí, avšak snad přece tak daleko, aby přivolal nějaký parník.“

Přijímač je také zastaralá pětilampovka. Máme malý čtyřvoltový akumulátor, který ihned musíme nabít, ovšem pomocí usměrňovače, ježž Karel sám sestrojil. Anodovou baterii jsme přeměřili, je poškozena. Přece však je ještě dostatečné množství článků k potřebě.

Jsme připraveni a záleží jen na tom, abychom měli proud.

Dítě, které se spálí, bojí se ohně. Při prvním spuštění jsme byli plni nadějí, teď vždy znovu stojíme kolem turbíny a vyslovujeme obavy. Narovnali jsme zkřivené lopatky. Což jestliže některá praskne? Také kuličková ložiska jsou z příliš měkkého materiálu.

„Jen když vydrží jedinou hodinu, dokud aspoň jednou se neozveme a jedinou odpověď neobdržíme.“

„Haló!“

Zapotácím se mimoděk a tak tak že uskočím se silného prkna, které ještě jediné leží nad propastí, umožňujíc nám prohlídku turbíny. Padnu k zemi.

Lampa na stropě se kývá. Donna Isabella vykřikla a Karel se drží stěny. Ozve se náraz vody a úzkou chodbou, která vede z hořejší jeskyně, žene se vlna, vniká do našeho úkrytu, promáčí nás a mizí v hlubině pod turbinou.

Chvilku všichni mlčíme, očekávající s hrůzou, co bude dál. Potom praví Karel: „Zemětřesení.“

„To nám ještě scházelo!“

„Mnoho na tom nezáleží. V těchto končinách jsou drobná zemětřesení téměř denním zjevem.“

Donna Isabella, která ležela vysoko na poduškách a nebyla vodou zasažena, pláče.

„Myslíte, že se to bude opakovati?“

„Nikoliv, Seňoro, a kdyby přece, tato jeskyně pravděpodobně existuje již mnoho set let, a proč by právě nyní —“

Odmlčím se, směji se trochu nucené a následuji Karla, který právě chce vystoupiti do hořejší jeskyně.

Donna Isabella volá za námi: „Neopouštějte mě, Señorové!“

„Pošlu vám sem slečnu Elvíru.“

Elvíra již od večera je na vrcholku ostrova s naším dalekohledem.

Nalézáme se v horní jeskyni. Nastal již příliv a je v těchto dnech rozhodně vyšší nežli býval.

„Co to bylo, Karle?“

„Krátké zemětřesení, které uvedlo v pohyb také moře a způsobilo jeho zvlnění. Vidíš přece, že nejen jeskyně, nýbrž i celá stěna pobřeží je mokrá.“

Kroutím hlavou.

„Jeskyně přece uvnitř dosti ostře stoupá, šikmá chodba, která vede do našeho úkrytu, vyústí uje nahoře. Donna Elvíra ale tvrdila, že i při smršti vždy zůstala horní část přední jeskyně v suchu.“

Právě chceme stoupati na břeh a Karel obrátí řeč k něčemu jinému.

„Bylo to zemětřesení. Nemá však smyslu, abychom na to mysli. Může se opakovati v nejbližší vteřině, avšak může se tak státi také teprve za řadu let.“

Elvíra přichází nám vstříc.

„Číňané jsou zde.“

Běžíme na výšinu. Ve dne nebyl dobrý rozhled a také teď není zvlášť jasno. Tím se asi stalo, že Donna Elvíra spatřila loď teprve tehdy, když už byla blízko břehu.

Již téměř vjíždí do přístavu a za ní tančí po vlnách opět prázdná džunka.

„K d'asu, tihle čínští námořníci rozumějí svému řemeslu! Mají jistě na spěch a vyznají se v cestě.“

Vjíždějí mezi skaliska téměř plnou parou. Můžeme se jen schovati v jeskyni a poslouchati u stěny.

Elvíra mě zdrží.

„To bylo zemětřesení?“

„Ano.“

„Bůh nám buď milostiv!“

„To ještě nic neznamena.“

„Nevím, avšak něco je ve vzduchu. Není mlha a přece je něco tíživého nad námi i kolem nás. Necítíte, že je dusněji než jindy? Při západu slunce byla celá obloha sírově žlutá. Vypadá to skoro, jako když měla přijíti smršť, a přece jinak. Moře je zcela klidné, ale zdá se mi, že ostrov poklesl.“

„To ne. Příliv je větší než jindy. Snad opravdu přijde smršť.“

„To by Číňané věděli a nepřijeli by právě teď —“

„Nebo proto tak spěchají a snaží se dosáhnouti ostrova a své jeskyně?“

Elvíra je dnes jako vyměněna. Je v ní cosi vlajícího, cosi úzkostně rozčileného.

„Představte si, kdyby přišla smršť. Loď Číňanů by se jistě rozbila na skaliskách a my bychom s nimi zůstali sami na ostrově----
--“

„Nebojte se, to všechno jsou jen myšlenky. Pojd'te dolů do jeskyně. Na obloze není ani černá hradba mračen, ani se zemětřesení neopakovalo. Vždyť nevíme, zdali se v tomto ročním období nestávají noci dusnějšími? Půjdeme do jeskyně.“

Když se vracíme, zřizuje Karel v přední jeskyni stěnu z kamení. Materiálu ve všech velikostech má kolem dosti.

„Slečno Elvíro, uklidněte maminku. Není věru příčiny k úzkostem. A ty mi pomoz!“

Jakmile jsme sami, Karel zváží.

„Opět jsme byli velmi lehkomyšní. Člověk na všechno nemyslí. Když jsme viděli, jak osvětlovali pobřeží reflektorem, měli jsme hned celou tuto jeskyni až na nepatrný otvor zazdíti.“

„Myslíš?“

„Teď hned asi sotva budou znovu hledati. Ale viděl jsi, co dokáže malé zemětřesení. Kdyby bylo silnější, může na nás poslati takovou vlnu, že se zatopí celá spodní jeskyně. Viděl jsi, že při nárazu byla také voda v prohlubni, která jindy stojí asi o osm metrů níže, vytlačena téměř až k okraji?“

„Toho jsem neviděl.“

„Snad jsme to přece jen měli všechno udělati jinak: Obsaditi doupe lupičů a zabrániti jim v přistání. Teď je už pozdě.“

Po těchto slovech pomáhám Karlovi nakupiti kamennou hradbu a zříditi jakousi ochrannou stěnu před naším úkrytem.

Rozechvění, které naplňovalo Karla a Elvíru, také se mne již zmocnilo.

Znovu vystoupím nahoru. Plameňák, jenž jinak za klidných nocí spával nahoře, přebíhá rozčileně sem a tam a tlučé křídly. I to lze vysvětliti. Číňané právě přistávají a ostrov je přeplněn jejich křikem.

Myslím si však, že pták na to musí již býti zvyklý.

Sestoupím do dolejší jeskyně. Elvíra již poslouchá u stěny. Jdu k ní.

„Nejsou v jeskyni. Nic není slyšeti.“

Já také poslouchám. Jestliže zemětřesení zde nic nezměnilo a nepřerušilo cesty zvukových vln, není opravdu nikdo v jeskyni a vůbec tam ještě nikdo nevstoupil. Jinak by Číňané už jistě byli poznali, že jsme se tam opět vloupali a byli by zpozorovali falešný zámek.

„Prosím, dávejte pozor na všechno, co se tam stane.“

Vystoupím ke Karlovi.

Vzal jsem s sebou dva nabitě revolvery. Nevím proč, ale mám tušení, že ještě této noci dojde k boji s Číňany. Karel stojí těsně za východem z hořejší jeskyně, jsa kryt novou kamennou zdí. Moře je

stejně klidné jako prve, avšak na ostrově panuje divoký hluk. Odvážím se vystoupiti a nahlédnouti opatrně nad okraj břehu.

Číňané se rozhodně neobávají tajfunu, neboť budují v největším spěchu novou hranici. Slyšíme zřetelně, jak rozsekávají sekýrami džunku.

Vyvíjejí přímo horečný spěch.

Ta džunka byla jistě obsazena Číňany. Chvěji se při myšlence, co se asi s nimi stalo. Vráťím se opět ke Karlovi.

Připravují spěšně novou hranici. Myslím, že v této noci na něco čekají, asi na nějaký evropský parník, a my jsme bezmocní.

Odmlčíme se a napjatě posloucháme, co se děje nahoře. Asi za hodinu nastane ticho. Z chodby, vedoucí k dolní jeskyni, zaslechneme hlas Donny Elvíry.

„Půjdu dolů. Dávej tady pozor.“

Z chování Karlova vycítuji, že také tuší bezprostřední blízkost nějaké události. Počíná si opět velitelsky.

Osaměl jsem v přední jeskyni. Noc je velmi tmavá, pravděpodobně je nebe zataženo. Vlny jsou přímo hrůzně klidné, moře ani jako by nemělo vody, nýbrž lesknoucí se smolu.

Ostrov úplně ztichl, Číňané jsou pravděpodobně všichni v jeskyni a proto Elvíra volala. Opět vyhledám na smolně se lesknoucí moře.

Jaké podivné záblesky se to v něm odrážejí? Podivná zář vzrůstá a teď již nad celým obzorem zcela zřetelně spočívá červenavá záře. Nedovedu se déle ovládnouti. Vystoupím opět nahoru a bezděčně se skrčím. Hranice na ostrově hoří plným plamenem. Oheň při panujícím bezvětrí stoupá přímo do výše. Vidím také, jak Číňané se sbíhají a přinášejí nove dříví.

Jsa kryt temnotou, mohu vše zřetelně rozeznati. Jsou tam polonazí chlapi se špinavými, umouněnými obličejí, podobní vtěleným d'áblům. Dlouhými tyčemi přehrabávají oheň a házejí do něho nové klády.

Spěchám opět dolů, musím však napřed přivyknouti temnotě, neboť mé oči jsou oslepeny planoucí hranicí.

Sestoupím chodbou do spodní jeskyně. Vidím, jak tam všichni tři jsou téměř přilepeni ke stěně. Číňané jsou teď rozhodně v jeskyni. Elvíra mě spatří a volá na mě.

„Mají podezření, domnívají se, že jsou tu někde schováni lidé.

„Na tom nezáleží. Důležitější je, že zapálili hranici.“

Elvíra zapomene na všechnu opatrnost a zvolá hlasitě: „Tedy opět vlákají další lod’ do strašné pasti?“

„A nemůžeme pomoci!“

„Nešťastní lidé!“

Donna Isabella klečí a spíná sepjaté ruce: „Madre de Dios, Madre de Dios!“

Karel několikrát projde jeskyní a potom se zastaví.

„Musí to být.“

Je příliv. Voda se žene rourou do hlubiny. Karel praví krátce a ostře: „Pomoz mi!“

„Co chceš dělati?“

„Potřebujeme proud. Rychle.“

„Ale což cement?“

„Na tom teď nezáleží!“

Jen velmi těžko lze rouru, kterou protéká voda, otočiti a připevniti nad turbinu. Stojíme na houpajícím se prkně a každou chvíli hrozí nám nebezpečí, že uklouzneme a zřítíme se do hlubiny. Voda se na nás řítí takovou silou, že se sotva udržíme. Je to strašná váha. Ale musí to býti.

Roura se otáčí — je už nad turbinou, voda dopadá mezi lopatky, slyšíme pod sebou šumot a hukot. Kdyby cement opět praskl, roztrhalo by nás to na kusy.

Roury jsou do sebe zastrčeny, jsme úplně promočeni a přece záříme radostí. Odhazujeme mokré šatstvo.

Dynamo začne zpívatí svoji píseň, jeho tichý kovový hlas mísí se hukotem turbíny.

„Číňané nás slyší — a leknou se!“

„Nechat’, slečno Elvíro. Ted’ už je všechno jedno.“

Světlo vzplane. Nádherné elektrické světlo. Zapojíme akumulátor, před který zapneme usměřovač. Nemáme času nazbyt.

. . . Hranice na ostrově hoří plným plamenem. . . .

Musíme naslouchati a bude trvati aspoň hodinu, nežli akumulátor bude aspoň částečně nabit.

Jsem hrozně netrpěliv. Vyběhnu opět nahoru a dívám se přes okraj. Hranice plápolá beze změny do noci. Kolem stojí žlutí d'ábli a udržují oheň.

Plížím se odvážně trochu podél břehu. Mohu tak učiniti, neboť žádný z Číňanů si mne nevšímá, poněvadž nemají o mně ani tušení. A kromě toho valí se mezi mnou a ohněm mrak dýmu.

Čínská loď nenalézá se již mezi skalisky, nýbrž je dále od ostrova a spouští tam asi kotvy. Vidím ji zcela zřetelně pouhým okem a chvilku poté zmizí a je ta tam.

To není možno!

Snažím se proniknouti tmou. Nezmizela. Je tam dosud. Avšak shasla nebo zakryla všechna světla.

V temné noci leží jako úkladná šelma na číhané. Pravděpodobně už spustila všechny čluny. V nich se nacházejí malí, ozbrojení, šikmoocí Číňané s krvelačnými, ukrutnými očima a chvějí se divokou touhou po kořisti.

Jsem opět v dolní jeskyni. Karel pozoruje elektrický proud a já zatím vykládám, co jsem viděl.

„Vezmi si druhé sluchátko.“

Sedíme oba na bedně před přijímacím přístrojem. Na uších máme sluchátka. Pět lampiček vzplane, Karel otáčí páčkou. Vidím, jak se mu chvěje ruka. Jsem také neuvěřitelně rozčilen. Na nejbližších minutách závisí náš osud, osud lidí na nešťastné lodi, která právě je lákána do strašné pasti mezi skaliska.

Je ticho. Nic neslyšíme. Je ještě v něčem chyba? Je anténa na skále špatná? Uvolnilo se někde spojení?

Chci vyskočiti a znovu vyběhnouti nahoru, když mi Karel pokyne, abych byl tiše. Slyším zcela slabý tikot. Morseovy značky! Karel mě jim naučil. Ted' otáčí zesilovačem.

Zvuk sílí.

„Lod' v nebezpečí! Lod' v nebezpečí! Oheň na moři! Lod' v nebezpečí! Oheň na moři!“

Stále totéž.

Nepotřebujeme spolu hovořiti. Víme dobře, co to je. Ted' víme, proč Číňan odplul.

Má samozřejmě na lodi také vysílací stanici a dává falešný signál.

Posloucháme dále: „Lod' v nebezpečí! Lod' v nebezpečí! Oheň na moři!“

Jsme dosud klidni: Neslyšíme odpovědi, nýbrž stále jen totéž volání.

Tu se Karel dotkne mého kolena.

Slyšíme jiný hlas.

Také vysílá Morseovy značky, srozumitelné v každé řeči: „Zde parník Lincoln. Kde loď v nebezpečí?“

Odpověď zní: „Parník Washington, pět severní šířky, sto šest východní délky. Rychle! Rychle! Oheň na palubě!“

Další odpověď: „Přijdeme, jsme vzdáleni dvacet mil.“

Ti ďábli! Vyberou si americké jméno, aby Američana ještě jistěji přilákali. Kdyby byl odpověděl Holanďan, byli by zvolili holandský název.

Chvěji se na všech údech. Karel má tvář jako ze železa. Nemůžeme současně vysílati a přijímat. Na to náš přístroj nestačí. Karel vypne přijímač a zařadí vysílač. Jeho prsty rychle vyklepávají Morseovy značky.

„Žádný oheň! Pozor! Loď nehoří! Čínští lupiči na malém ostrově! Čínští lupiči na malém ostrově! Čínští lupiči! Pozor! Skaliska! Čtyři Evropané v největším nebezpečí !

Vždy znovu tvoří tatáž slova a volá je do noci. Vysílá naše varování, naše volání o pomoc. Vždy znovu a znovu.

Na chvilku přepne.

Opět slyšíme volání Číňanů. Zdá se nám však, že je nepravdivé, jako by se falešné značky mísily se správnými.

Nikdo neodpovídá, druhá loď mlčí.

Opět náš vysílač: „Čínští lupiči! Pomozte! Nejvyšší nebezpečí! Pozor! Skaliska! Oheň je léčkou!“

Vždy znovu a znovu vysílá Karel totéž do temné noci. Potom se náhle kolem nás setmí, elektrický proud vypoví službu. Jen lihová lampa ještě plane.

Karel vyskočí. Je na smrt bledý. Vzduch je naplněn zápachem spáleniny. Karel se sklání nad dynamem.

„Cívka je propálena. Drát byl chybný.“

„A teď?“

„Je po všem. Trvalo by to několik dní, kdybychom jej chtěli převinouti.“

Vstaneme mlčky. Potom praví Elvíra chvějícím se hlasem: „Teď vědí Číňané všechno. Jistě nás poslouchali. Prozradili jsme se sami.“

Kolem nás je ticho. Také v čínské jeskyni. Každý z nás je zaměstnán svými myšlenkami, takže nemluvíme. Vystoupím opět do horní jeskyně, stanu a naslouchám, odvážím se vylézt nahoru a dívati se přes okraj. Hranice stále ještě hoří a Číňané pořád přikládají nové dříví a vlekou na vrcholek plaňky. Před ostrovem ještě kotví loď. Máme dalekohled a mohu ji dobře viděti. Je to ovšem nerozvážené. Kdyby mě některý Číňan spatřil, snadno by mě překvapil, když mám sklo před okem. Také se musím vzdáliti od výstupu z naší jeskyně, chci-li viděti loď, takže bych se nemohl vrátiti, kdyby mě Číňané pronásledovali. Jak se zdá, nehrozí ještě nebezpečí, a Číňané na ostrově ještě o nás nevědí.

Tak uběhne hodně času. Cítím, že pobyt nahoře je skutečné šílenství, ale přece nemohu se odhodlati k sestupu.

Zdá se mi, že se na lodi něco děje.

Světla se rozsvěčují a opět mizí, poskakují po celé lodi, potom na několik okamžiků osvítlí se lodní okna a opět rychle ztemní. Potom rychle za sebou vypustí loď tři modré rakety.

Odskočím co nejrychleji až k místu sestupu. Tyto rakety jsou jistě znamením pro Číňany na ostrově. A opravdu: Slyším, jak muži hlasitě a divoce řvou. Ale i teď starají se jen o hranici, ovšem poněkud jinak.

Rozhazují hořící dříví, válejí planoucí trámy po zemi, posunují je po břehu a shazují ty, které nejvíce hoří, do moře. Přinášejí vodu v kožených vedrech a právě tak usilovně hranici hasí, snažíce se, aby zachránili co nejvíce dříví, jako ji před tím udržovali.

Sestoupím teď do jeskyně. Nemá smyslu, abych zůstal nahoře. Slyším Karlův hlas. Stojí nahoře před vchodem do chodby a Elvíra je u něho.

V přední jeskyni, kde jindy spával plamenák, jenž teď už vůbec nepřichází dolů, vytvořila se po zemětřesení kaluž vody.

Karel do ní nasypal cement a vidím, jak Elvíra horlivě tento cement míchá dlouhou tyčí.

„Dejte to sem, slečno Elvíro!“

Karel se ozve:

„Jen to nech a pomoz mi snášeti kamení!“

„Co zamýšlíš?“

„Musíme co nejrychleji chodbu uzavřítí hodně silnou zdí. Musíme Číňanům co nejvíce znesnadnit vstup.“

Počnu snášeti kamení.

Zatím vždy jasněji slyšíme pokřik Číňanů nad námi.

„Co jsi nahoře slyšel?“

„Lod' vypustila raketu a na to počali hasiti hranici.“

„Slyšeli tedy naše volání. Je pouze otázkou, zda je slyšel také parník.“

„Když slyšeli Číňané?“

„To ještě není důvodem, že náš slabý vysílač bude slyšen také na parníku.“

„Rozhodně musíme s tím počítati, že Číňané převrátí na ostrově každý kámen. Musí nás naléztí.“

„Proto potřebujeme honem tuto stěnu.“

Vchod do chodby je tak nízký, že stěna nemusí býti vyšší než metr. Odnesli jsme cement do chodby. Máme spoustu kamení. Po třech hodinách neustálé práce je vchod uzavřen dosti silnou vrstvou.

„Cement je ovšem docela čerstvý a Číňanům to nedá mnoho práce, aby zeď opět odstranili.“

„Jestli ovšem naleznou nahoře vchod do jeskyně.“

El víra se vzpřímí: „Mám lepší nápad!“

„Mluvte slečno!“

„Máme hodně prachu. Což kdybychom chodbu vyhodili do povětří?“

Karel se mrzutě usmívá:

„Potom sice nebudou moci Číňané dovnitř, avšak ani my se nedostaneme ven.“

Sestoupíme opět do dolní jeskyně. Ted', kdy nám opravdu hrozí nebezpečí, je Donna Isabella ku podivu pevná, ba zdá se, že je silnější než dosud.

„Této noci nám ještě nebezpečí nehrozí.“

Odvracíme se pokud možná od zvukové stěny a šeptáme.

„Proč nehrozí nebezpečí?“

„Poslouchala jsem Číňany. Ještě nikdy nebylo tak dobře rozumětí jako ted', snad proto, že v jeskyni bylo tak klidno. Myslím, že jsou ted' všichni v doupěti. Pokud jsem rozuměla, vzdali se

dnešního plánu. Myslím, že chtějí zítra po východu slunce ostrov důkladně prohledati.“

„Máme tedy ještě jednu noc času. Myslím, Donno Elvíro, že bude nejlépe, když se teď důkladně posilníme. Celý den jsme nic nejedli a nemáme důvodu, proč bychom měli šetřiti. Rozhodně nám jen prospěje, budeme-li co možná silni.“

U Číňanů nastal klid. Oddali se spánku nebo již začali s prohledáváním ostrova? Nemůžeme to zjistiti, poněvadž jsme chodbu zazdili.

Všichni jsme podivuhodně klidni.

Elvíra připravila nejlepší konzervy. Jíme a připijíme víno, které nám ještě zbylo. Elvíra má plné ruce práce, jako by ji k tomu pobádal nějaký vnitřní hlas, odnáší konzervy, obsahující ovoce a jiné věci, které lze požívat bez uvaření, ke své matce, která opět leží na nejvyšším místě jeskyně, ovšem těsně vedle zvukové stěny. Potom uvaří Elvíra množství silné kávy. Když vystydla, naplní jí prázdné láhve. Její starostlivost nás nakazí. Nastrkal jsem do kapes všechny svíčky i sirky. Karel nabil všechny zbraně.

Sedíme všichni pospolu, neboť nemůžeme již do horní jeskyně.

Elvíra hledí ke stropu a uchopí mě za ruku.

„Lampa!“

Lampa u stropu zvolna se kývá. Pojme nás mrazivý úděs. Není času na myšlení. Nový otřes, zcela krátký a ostrý, nás porazí. Číňané v jeskyni hlasitě řvou.

Hned na to přijde třetí, mnohem silnější náraz. Půda kolísá a zdá se, jako by se hluboko pod našima nohama tříštila nesmírná spousta skla nebo jako by pěst nějakého obra míchala kovovými součástkami.

Čtvrtý náraz a kolébáme se jako člun na moři. Objímáme se navzájem a kolem nás to praská a duní. Lampa se roztříští, spadne na zem, vybuchne, objeví se plamen, hned však je udušen dopadajícím kamením. To vše je dílem několika vteřin. Potom nastane opět úplný klid o ticho.

Jen z druhé jeskyně slyšíme řev a bědování Číňanů.

Jsme ztrnulí a oněmělí hrůzou. Jeskyně se jistě z největší části zřítíla. Jsme zajati — jsme za živa pochováni. A pravděpodobně též osud postihl také Čínany.

Kapitola sedmá.

Jarka, radiotelegrafista parníku Lincoln. Číňané vniknou do jeskyně.

Malý nákladní parník pluje temnou nocí. Je to americký parník Lincoln, který je na cestě ze San Franciska do Perského zálivu. Není to velká loď, ale má poměrně silnou posádku. Také nemá cestujících. V jediné kajutě, která je tentokrát obsazena, sídlí Mr. Wells, který si najal celý parník.

Je to energický, asi padesátiletý muž. Je členem velké americké společnosti, která chce navrtati v Persii petrolejové prameny.

Jedná se však o novou společnost, jež se má státi konkurentem všech ostatních již stávajících podniků a proto pracuje co možná tajně. Mr. Wells nezvolil tedy obvyklé cesty a neposlal peněz do Teheranu bankou, nýbrž ve skladišti parníku jsou uloženy velké bedny, obsahující ryzí zlato.

Kdož ví? Mr. Wells je chytrý muž, snad vůbec nemíří do Persie, snad v poslední chvíli vepluje do některého indického přístavu a bude čekati, zda nemůže své peníze ještě lépe uplatniti v čínských zmatcích...

Posádka parníku je čistě americká. V sousedních kajutách, které Mr. Wells dal uzavříti, jsou uloženy zbraně a střelivo.

Parník se zastavil v Saigonu, ale Mr. Wells odmítl, když větší počet — jak se zdá — vznešených Číňanů žádal kapitána, aby je dopravil do nejbližšího indického přístavu, poněvadž chtějí se vyhnouti nepokojům.

Parník pluje zvolna temnou nocí.

Setkal se s různými podezřelými džunkami a kapitán myslí, že bude lépe, když popluje trochu jižněji. Tam ovšem potká méně parníků, avšak doufá, že se mu snáze podaří uniknouti čínským lupičům, kteří denně žádají nových obětí.

Mr. Wells nespí, ačkoliv je už noc. Odpočívá raději ve dne a v noci je čilý. Noc je doba pro lupiče.

Prochází se dlouhými kroky po palubě a pokuřuje svoji krátkou dýmku. Tu spatří mladíka, jenž sedí na lavici a smutně hledí před sebe.

Je to první radiotelegrafista na lodi, Čech Jarka Rubeš. Američan se zajímá o tohoto mladého muže. Přistoupí k němu.

„Máte volno, pane Rubeši?“

„Ano, Mr. Wellsi, ještě půl hodiny.“

„Proč jste tak zamyšlen? Takový mladý člověk jako vy!“

„Mám velkou starost.“ „Mohu vám snad pomoci?“

Jarka Rubeš smutně se usmívá.

„Bohužel, nemohou mi pomoci ani všechny zásoby zlata, jež máte ve skladišti.“

„Co vás tedy tak tíží?“

„Nevím, zda mi porozumíte. Mám jediného bratra, bratra, jemuž vděčím za všechno, a teď se obávám, že tento bratr strašným způsobem přišel o život.“

„Z čeho tak soudíte?“

„Můj bratr je znamenitý sportovec.“

Zájem Američanův ihned vzroste.

„Podnikl ještě s jedním spolucestujícím rekordní let kolem světa.“

„Myslíte Karla Rubeše? Je to váš bratr?“

„Ano. Z Kahyry šťastně odletěli, avšak příštího přístavu Maskatu již nedosáhli.“

„Měli cestou poruchu na stroji.“

„Obávám se, že jsou ztraceni. Vždyť již uplynul víc než měsíc. Neštěstí se stalo asi nad Arábií. Bud' se zabili nebo padli do rukou ukrutných Vahabitů.“

Američan kývá souhlasně hlavou.

„Je to smutné, velmi smutné. Ale kdo se odvažuje, uvádí také svůj život v nebezpečí. To je osud sportovců, pane Rubeši.“

„Ovšem, Mr. Wellsi.“

Zazní zvonek, naznačující, že je po přestávce. Jarka Rubeš odchází do místnosti vysílací a Američan pokračuje mlčky v chůzi po palubě.

Je velmi temná noc. Z měsíce je viděti jen zcela malý srpek, hvězdy jsou zastřeny temnými mraky. Při tom je dusněji nežli jindy. Ubíhá hodina za hodinou. Američan se stále ještě pravidelně prochází a při tom svým ostrým zrakem vyhlíží na moře.

Z telegrafní budky vyběhne na palubu námořník a míří k velitelskému můstku. Wells jej osloví.

„Haló, co se děje?“

„Lod' v nebezpečí. Jdu pro kapitána.“

Na tvrdém obličejí Američana objeví se výraz mrzutosti. Připojí se ke kapitánovi, jenž rychlými kroky spěchá do vysílací budky. Může si to dovoliti, pro tuto plavbu je jaksi rejdařem parníku.

Kapitán Mac Brandon, vysoký, kostnatý Ir, vstoupí do vysílací místnosti.

„Co je?“

„Poslyšte sám, kapitáne. Už po pět minut nepřestávají signály: Lod' v nebezpečí! Lod' v nebezpečí! Oheň na moři!“

„Kde?“

„Pět stupňů severní šířky, sto šest stupňů východní délky.“

Kapitán kývá hlavou.

„Tedy asi pětadvacet mil jižněji.“

Američan k tomu podotkne: „Za žádných okolností tam nepoplujete!“

„Musím.“

„Zakazuji vám to! Já jsem lod' najal, já jsem majitelem!“

Prostorou zaznívají stále pravidelné Morseovy značky: „Lod' v nebezpečí! Rychle! Rychle! Oheň na palubě!“

Zdá se, že kapitán již se rozhodl, avšak Wells mu drží ruku:

„Zakazuji vám, abyste změnil směr!“

Kapitán jeho ruku odsune: „Americký námořník ještě nikdy neopustil kamaráda v nesnázi. Telegrafujte jim: Zde parník Lincoln. Která lod' v nebezpečí?“

Odpověď zní: „Parník Washington. Rychle, rychle! Oheň na palubě!“

Kapitán již nestrpí odporu.

Telegrafujte: „Přijdeme! Jsme vzdáleni dvacet mil!“

Přiběhne námořník: „Pane kapitáne, na jihu je ohnivá zář.“

„Nuže tedy rychle!“

Jarka Rubeš jej zadrží.

„Pane kapitáne, mísí se do toho jiný hlas a jiný signál: Žádný oheň! Pozor! Žádná loď nehoří! Čínští lupiči na malém ostrově! Čínští lupiči! Pozor! Skaliska! Čtyři Evropané v nejvyšším nebezpečí!“

Kapitán přistoupí sám k Morseovu přístroji, jemuž dobře rozumí. V divoké směsici ozývají se dvojí signály: Volání o pomoc a výstraha. Kapitán stojí a přemýšlí. Nedává ještě rozkazů. Uvažuje. Loď se dosud neobrátila k jihu, stále ještě pluje k západu. Wells chce něco říci, avšak kapitán energicky kroučí hlavou. Potom praví: „Je mi líto. Za těchto okolností — jak se zdá, je to opravdu čínská lupičská past — poplujeme dále k západu.“

Jarka Rubeš odváží se prositi.

Myslí na svého bratra, ne snad, že by věřil, že Karel-----

„Pane kapitáne, čtyři Evropané v nejvyšším nebezpečí — čtyři stateční muži, kteří nás varují a prosí o pomoc!“

Kapitán Mac Brandon odpovídá vážně: „Není možno. Hořící lodi bych samozřejmě přispěl na pomoc. Volání je zmateno. Nevidím do toho a i kdybych viděl — nemám práva, pro čtyři lidi dáti v sázku celou loď. Telegrafujte jim: Nemůžeme přijít.“

Mechanicky vysílá Jarka Rubeš třikrát toto odřeknutí do temné noci.

Kapitán odešel. Američanova tvář vyjadřuje spokojenost. Parník pluje dále k západu a lesklá záře na jihu vybledne.

Jarka Rubeš je pln neklidu. Sám sobě nerozumí. Ví, že je zcela nemožno, aby se jeho bratr Karel nacházel mezi těmi čtyřmi Evropany.

Jak by se byl Karel dostal do jihočínské moře? A přece se mu zdá, jako by slyšel tichý a zoufalstvím naplněný hlas svého bratra z velké dálky: „Pomoz nám přece, Jarko, zachraň nás!“

Je sám ve vysílací místnosti. Jeho prsty klouzají po klávesách Morseovy abecedy.

„Kdo jsou ti čtyři Evropané? Jména! Jména!“

Nedostane odpovědi. Ani volání o pomoc, ani výstraha. Na jihu všechno umlklo a ve vzduchu je lehká taneční hudba, která sem

zalétá z některého pevninského vysílače. Všude je ticho — oheň na jihu zmizel. Parník pluje nocí-----

(Z poznámek Rudolfa Rubeše.)

Hledám v kapse sirky. Ruce se mi třesou z velkého údesu, který ve mně vyvolalo zemětřesení.

Držím krabičku v ruce a přece se neodvážuji zapáliti sirku. Kolem mě je úplné ticho. Jedině slyším přidušené zvuky z čínské jeskyně. Vzpamatuji se, rozškrtnu sirku a rozsvítím svíčku, kterou jsem vzal k sobě.

Vedle mne sedí Donna Elvíra. Žije, je při vědomí a její oči jsou hrůzou ztrnulé.

Donna Isabella má oči zavřeny a opírá se o zeď. Nevím, zda žije nebo je mrtva.

Karla nevidím. Zdvihnu svíčku do výše, abych si lépe posvítíl. Jeskyně se zcela změnila.

Tam, kde dříve vedla chodba k horní jeskyni, zřítíla se velká část stropu. Kamení rozbilo a zasypalo naše vysílací aparáty i dynamo. Zmizela i roura, kterou jsme sváděli vodu, a i tato stěna, jak se zdá, se změnila.

Otvor v zemi se značně zvětšil. Kdežto dříve bylo viděti vodu jen na jeho dně, je tento velký otvor nyní naplněn až téměř k okraji.

To ovšem ještě nic neznamená, snad se jeho dno zvýšilo. Možná, že kamení, které do něho napadalo, vytlačilo vodu do výše.

Po levé straně se jeskyně rozšířila a také úplně změnila. Zřítíla se tam spousta kamení, které nyní tvoří šikmou plochu, a nahoře se objevila temná díra.

Je to asi nějaká nová vedlejší jeskyně. Ale poněvadž je ten otvor tmavý, není to asi nový východ.

Sedíme na poměrně malé prostoře. Bylo snad štěstím, že jsme si zvolili tuto vyvýšenou plochu, neboť nebyla zasypána. Ale máme již jen několik drobností, několik konserv, které Elvíra postavila vedle lůžka své matky.

Zmocní se mne úděs.

Zatím co jsem s hrůzou tohle všechno pozoroval, zapomněl jsem chvilku na Karla. Kde je Karel? Byl také rozdrcen skalami?

„Karle! Karle!“

Hned vedle Donny Isabelly uslyším lehké zasténání. Ted' i Donna Elvíra se vzpamatovala a rychle vyskočí.

„Tam! Tam!“

Učiním ještě několik kroků. Elvíra zatím přiložila ucho na srdce matčino. Donna Isabella žije, jistě není raněna, omdlela však. Prozatím jí nekřísíme. „Však má ještě dost času k tomu, aby s námi zažila celou tu hrůzu!“

Ted' spatříme Karla. Také omdlel. Jeho tělo je částečně zavaleno kameny. Opatrně je odstraníme.

„Je raněn.“

Donna Elvíra je energická a odvážná.

„Přenechte mi tu práci! Vyznám se v tom. Mám jednorroční ošetřovatelský kurs.“

Vytáhl jsem nůž z kapsy. Rozřezáváme nohavice a uvolňujeme lýtko. Hlasitě sténá. Má asi velkou bolest.

„Noha je zlomena.“

„To není tak zlé. To se vyléčí.“

Vím, že mluvím nesmysly — konečně, vnáší situaci na tom téměř nezáleží.

Odstraníme kameny s jeho prsou a rozepneme mu košili. Pozorujeme pečlivě jeho dech.

„Snad má také zlomeno některé žebro. Plíce, jak se zdá, nejsou poraněny. Dýchá zcela rovnoměrně. Také z úst neteče mu krev.“

Upravíme z latě jakousi dřevěnou desku. Roztrháme kabát a obvážeme jím nohu. Usteleme mu měkkí lůžko a na prsa mu dáme studený obklad. Vody máme více než dosti, bohužel však jen slané vody mořské, kterou nemůžeme pít.

Zatím co jsme zaměstnáni nemocným, nemyslíme na svoji strašnou situaci.

Donna Isabella procitne a usmívá se na nás. Nemá asi zdání o tom, co se stalo.

„Vyspím se ještě trochu.“

Opět zavře oči.

My dva, kteří jsme přežili zemětřesení, sedíme mlčky. Donna Elvíra ošetřuje Karla. Já sedím nečinně, s očima před sebe upřenýma; rád bych dospěl k nějakému rozhodnutí, avšak mám pouze jedinou myšlenku: Nebylo by bývalo lépe, kdyby nás jeskyně všechny čtyři rozdrtila ve svých troskách? — Jsme přece stejně ztraceni v tomto skalním vězení! Ven se už nedostaneme. Jsme bezmocní a jediní lidé, kteří jsou nám na blízku a snad mohou naše hlasy slyšet, kterým by snad bylo možno proniknouti k nám, jsou naši největší nepřátelé a ukrutně by nás zavraždili, kdyby se na nás dostali.

Můj zrak tkví na nově vzniklém černém otvoru tam vlevo nahoře.

Již několik minut se zdá, že tam shora proniká tenký a jemný paprsek. Nezmiňuji se o tom Elvíře, neboť nechci v ní buditi zbytečnou naději. A přece tento jediný paprsek znamená nový život. Skloním se ještě jednou nad Karlem. Pohled na něho mi rozdírá srdce. Nevím, zda je to bezvědomí nebo spánek následkem vyčerpání. Tiše sténá a má jistě veliké bolesti. Jeho tvář, kterou Donna Elvíra právě omyla, ovšem jen mořskou vodou, je bledá a propadlá. Ted' něco šeptá. Skloním se nad ním, abych mu rozuměl.

„Vodu! Pít!“

Nemáme vody ani vína. Jsem bezradný. Elvíra však uchopí jednu ze zbylých konzerv.

„Máme ovoce.“

Rychle otevru nožem krabici a trochu Karla nadzdvihnu. Opět sténá. Třesoucíma se rukama přiloží mu Elvíra krabici ke rtům — vždyť již nemáme jiné nádoby!

Karel ssaje ovocnou šťávu. Jsem šťasten. Jeho plíce jsou v pořádku. Potom opět sklesne.

Je to strašný pohled. Ted' se také Isabella probudila a její dcera se nad ní sklání-----

„Prohlédnu si hořejší jeskyni.“

Jediný světelný paprsek je tam dosud, avšak nezvětšil se. Elvíra asi sotva slyšela má slova. Drží ted' svoji hlasitě naříkající matku v náručí a domlouvá jí. Postavím svíčku mezi kamení, vezmu si jinou a sirky a potom zvolna vystupuji po kamení k hořejší jeskyni.

Zdá se opravdu, že tento ostrov je plný jeskyň. Postačilo proražení poměrně velmi tenké stěny, aby tyto obě jeskyně měly spojení. Musím léztí opatrně, neboť nakupené kamení pode mnou povoluje. Dostanu se ku vchodu. Svítím si na cestu, neboť nade mnou visí uvolněné trosky skal, které hrozí sesutím. Ohmatávám je a lehkým dotykem způsobím, aby některé z kamenů spadly. Potom vstoupím do horní jeskyně. Není ve spojení s vnějším světem, jak jsem doufal. Je malá, nízká, ale suchá. Zdá se mi, že sestává z pevné skály a — vychází z ní velmi úzká chodba, na jejíž konci je viděti světlo. Denní světlo.

Vtlačím se do chodby. Mohu však postupovati jen krátkou dobu vpřed. Chodba je velmi úzká. Má podobu roury, která zvolna stoupá. S nesmírnou námahou snažím se odstraniti uvolněné kameny, musím každý kámen stisknout oběma rukama, léztí s ním zpět, odložití jej, opět se posunouti vpřed a odnésti nový kámen. Celé hodiny tak pracuji. Ale nepotřebuji světla, dýchám čerstvý vzduch a vidím slunce.

Kamení je odklizeno. Postoupil jsem asi o dva metry. Ted' se chodba změní v úzkou štěrbinu v pevné skále. Nemohu dále, nemohu již odklízeti kamení. Dál už je jen tvrdá skála a zbývají mi aspoň ještě dva metry do kraje.

Přes to jsem šťasten. Chodba, mohu-li tak tu štěrbinu nazývati, jde přímo. Vidím moře. Právě přede mnou je v moři skalisko a na něm sedí černá obrovská ještěrka. Myslím, že je to táž, která se mi tehdy zjevila na vrcholku ostrova. Je zalita, slunečním jasem. Dívá se přímo na mě. Myslím, že mě vidí.

Vše se zdá opět tak neskutečným. Je to snad d'ábel? Sedí bez pohnutí, sedí tam jako nezměnitelný osud — tvrdá, studená — hrozná.

Plazím se zpět. Svíčka skoro dohořela, byl jsem tedy nahoře opravdu několik hodin. Uleknu se a činím si výčitky. Co se zatím stalo s ostatními?

Slyším tiché sténání a sestoupím. Karel neklidně leží, hází sebou, sténá, protože každý pohyb ho bolí a jeho obličej je rozpálen. Má horečku. Donna Isabella je vzhůru a sedí s tupým pohledem. Její

rty pohybují se tiše a mechanicky. Modlí se, ale je tak uděšena, že asi sama neví, co se modlí.

Donna Elvíra pláče, ale stále pilně se zaměstnává. Jakmile mne spatří, vzdychne.

„Díky Bohu!“

„Čeho si přejete, slečno Elvíro?“

„Myslela jsem, že i vy jste ztracen.“

Divím se její odvaze a povšimnu si jí blíže. Její tvář se změnila. Je v ní jakýsi tvrdý rys.

„Proč nás ty skály nerozdrtily?“

„Musíme doufati.“

„Na co? Na záchranu? Z které strany? A musela by rychle přijíti. Obávám se, že moje maminka už přišla o rozum. Poslyšte její podivné řeči. Váš přítel je zachvácen horečkou. Snad jsou oba šťastnější nežli my. My musíme zahynouti se zdravými údy a jasným zrakem. Kdybych byla sama — já —“

„Avšak —“

„Máte přece revolver.“

Cítím, že má pravdu. Avšak, jak má přijíti záchrana?

„Nalezl jsem nahoře druhou jeskyni. Je ve spojení s vnějším světem. Musíme jen prorazit asi dva metry skály.“

„A čím? Prsty? Veškeré nářadí je zasypáno kamením.“

„Budu je hledati.“

Máme celkem ještě dvě svíčky. Obě ostatní zatím dohořely. Musím obětovati ještě jednu. Sestoupím níže. Kraj, jenž mě dělí od propasti, je velmi úzký — užší, jak se zdá, než předtím. Pozoruji vodu. Zdá se, že se lehce houpá, jako by mořské vlny pronikaly až do této podzemní louže.

Počínám si velmi opatrně. Brzy jsem na konci. Je jasno, že nemůžeme pro sebe nic zachrániti. Balvany jsou velké a těžké. Pryč je všechno: Nářadí, konzervy, vaříč, víno. Všechno, co jsme měli, a přece ne všechno: U mých nohou se něco leskne v záři svíčky.

Jsou to drahokamy, které byly v sáčku. Počínám si směšně: pozoruji protržený sáček, vložím do něho opět klenoty a schovám je.

Mám v kapse celé jmění, avšak je to pouhá přítěž. Jediný, bochník chleba, jediný soudek sladké vody by byl lepší. Vracím se

zpět. Voda již zase stoupá. Velmi málo sice, avšak lze to pozorovati. Vidím, že stopa mé nohy, když jsem před tím vstoupil na rozdrcené měkké kamení, je teď vlhká.

Vracím se k Elvíře.

„Nuže?“

„Posud nic. Nesmím ztrácet čas. Je tu těžký a špatný vzduch. Myslím, abychom Donnu Isabellu a Karla přenesli do hořejší jeskyně. Spatří-li tam denní světlo —“

Dovedeme Donnu Isabellu nahoru. Je velmi slabá. Nemluví. Je jí vše jedno a dá s sebou vše dělati. Ale když nahoře spatří světlo a sluneční paprsky, které k nám vnikají, počne se smát a potom pláče.

Vynesli jsme také Karla do hořejší jeskyně. Bylo to velmi obtížné. Elvíra tomu odporovala, neboť se bojí, že mu ublížíme.

Má pravdu, každý pohyb zvyšuje jeho bolesti. Neví však, co jsem viděl: Voda dole stoupá a kolem prohlubně už není volné prostory. Nechci jí to říci. Nevím také, zda to pro nás znamená nebezpečí. Pravděpodobně je venku příliv. Otvor tedy souvisí s mořem. Voda bude s přílivem stoupat. Nevím ovšem, jak vysoko. Zda vyplní celou naši jeskyni čili nic. Rozhodnu se, že musíme učiniti opatření.

Položili jsme Karla opatrně na plášť Donny Isabelly a vytáhneme jej nahoru po šikmé ploše, kterou jsme co možná nejvíce urovnali. Nemůžeme jej prostě přenést. Donna Elvíra je příliš slabá a chtěl jsem ho odnésti sám. Bylo by to však pro něho ještě horší a kromě toho cesta je příliš úzká.

Při dopravě hlasitě nařiká a otevírá oči: „Vrazi! Odejďte! Chci-- ----Kde je můj revolver-----“

Křičí, volá mě, dívá se na nás a nepoznává nás. Má vysokou horečku. Chce se vztyčiti, avšak zhroutl se, jistě tím ublíží své nedostatečně obvázané noze — konečně však je nahoře. Položili jsme jej na polštáře a kožišiny. Sedí vzpřímen, rozhlíží se zmateně a nesouvisle mluví. Násilím jej donutím, aby požil trochu chininu. Žádostivě zhltně zbytek ovocné šťávy. Donna Isabella sedí u něho, mluví s ním, pláče, modlí se a směje. Také ona již není zcela při vědomí.

Já s Donnou Elvírou sedíme vedle ní a máme oba tutéž myšlenku.

„Kdyby raněný i stará dáma raději byli mrtvi!“

Donna Elvíra si také prohlédla úzkou skulinu a chodbu.

„Musíme se odvážit poslední pokusu.“ Unaveně se usmívám: „Jakého pokusu?“

„Máme tu ještě krabici prachu. Jestliže k tomu přidáme všechny patrony a zastrčíme-li celý náboj co možná daleko do otvoru — zápalnou šňůru si již zrobíme — snad skála tolik nedrží —“

„A což, když to všechno na nás spadne?“

„Nebylo by to nejlepší?“

Jedinou ovocnou konzervu, kterou ještě máme . . .

Přemýšlím a neodpovídám hned. Když se opět rozhlédnu, leží také Donna Elvíra bez vědomí na zemi. Sám cítím, že jsem úplně vyčerpán. „Slečno Elvíro! Slečno Elvíro!“ Vzpamatuje se. „Nic platno, musíme jít!“

„Nechci, vždyť to vše nemá účelu.“

„Musíme, musíme se udržovati aspoň tak dlouho, dokud nás tihle dva potřebují.“

Přemohla svoji slabost.

„Máte pravdu.“

Otevřeme předposlední krabici a použijeme také posledního balíku lodních sucharů. Donna Isabela dá se krmit a my teprve teď pocítujeme svůj hlad a především žízeň. Máme tu dost vody, avšak

je to nečistá voda mořská. Víme, že to, co teď pojídáme, je pravděpodobně naše poslední jídlo.

Jedinou ovocnou konzervu, kterou ještě máme, musíme přenechat Karlovi a Donně Isabelle.

Chceme si teď odpočinouti. Chceme očekávat zázrak, jenž nepřichází. Zítra vyhodíme skálu do povětří.

Jsme oba úplně klidni. Obdivuji se Donně Elvíře. Hovoříme oba tvrdá slova, neboť nechceme změkknouti.

„Vrátím se teď do dolejší jeskyně. Zůstanete zatím u nemocných?“

Je mi to jen vhod. Jenom mám strach z očí té mladé Španělky.

Usadí se mezi nemocnými. Karel se trochu uklidnil po chininové dávce. Spí a také Donna Isabella zavřela oči. Naplnil jsem obě prázdné plechovky od konzerv mořskou vodou, aby bylo kde chladit obklady. Potom jsem sestoupil do jeskyně.

Setmělo se, avšak měsíc jistě jasně svítí. Vždyť uplynul již skoro týden od novoluní, kdy se vrátili Číňané, měsíc je tedy zase v první čtvrti. Otvorem v jeskyni proudí studený noční vzduch. Sestoupím do dolní jeskyně a teď cítím, jak špatný je tam vzduch. Svítím si ještě jednou kolem. Voda stoupala a stojí asi metr pode mnou. Bude ještě dále stoupati? Naplní celou jeskyni?

Nestaral jsem se o Číňany. Ted', když jsem sám, slyším opět jejich hlasy. Slyším však také ještě něco jiného: Pravidelné rány jako dláty a kladivy. Přes to jim závidím. Je jich mnoho, jsou zdraví a mají dosti potravin, mají pramen se sladkou vodou a mají nástroje. Dostanou se ven a otevrou bránu.

Proklínám osud. Lupiči opět se dostanou na svobodu a co my?

Neodvažuji se domysliť. Napřed zemře Karel, potom Donna Isabella a potom budeme sedět vedle mrtvých — Donna Elvíra a já. Vedle jejich zkáze propadajících těl budeme hynouti žízní a hladem — dny, dlouhé dny-----

Trhnu sebou. Spal jsem. Pevně jsem spal. Nevím, jak dlouho. Již předtím jsem zhasil světlo a seděl ve tmě. Je to směšné. Zdálo se mi, že někdo klepal na mé dveře vždy znovu a znovu a že jsem volal „vstupte“. To jsem volal opravdu a zcela hlasitě a tím jsem se probudil.

Naslouchám, ale kolem je ticho. Přitisknu ucho ke stěně a dávám pozor. Nežli jsem usnul, zcela jasně jsem slyšel, jak Číňané pracovali dláty a kladivy, a když jsem procitl, měl jsem dojem, že jsou zcela blízko vedle mne. Teď je úplný klid.

Jsou opravdu těsně u stěny? Zaslechli mé volání a ulekli se? Jaká to strašná nová myšlenka!

Číňané těsně vedle nás! Což jestliže sem vniknou a chytí nás! Znáš ty d'ábly. Neznají smilování a nemůžeme se jim postavit na odpor.

Skloním se a opět ulehnu.

Voda vystoupila těsně k místu, kde odpočívám. Zatím co jsem spal, stoupla o celý metr.

Přemýšlím. Karel svého času zjistil přesně polohu jeskyně. Jestliže voda dostoupila až sem, je již výše nežli moře za přílivu.

Pokleknu a ochutnám vodu. Není to mořská voda, avšak má ostrou a nepříjemnou chuť. Jistě obsahuje mnoho síry a jiných nerostných součástí. Není požitelná. Ale je to pramenitá voda, která bude stále stoupati.

Mráz běží mi po zádech.

Dvojí strašné nebezpečí:

Tam Číňané, zde voda!

Bude dále stoupati, bude pomalu postupovati šikmou chodbou a naplní i naši hořejší jeskyni. Napřed jí padne Karel za oběť, potom my.

Tisknu ruce na spánky. Snad jednou později připluje loď k ostrovu a spatří, jak z malého otvoru, jímž nyní k nám prosvítá slunce, rozlévá se do moře vodní paprsek, a nebude mít ani tušení, že tento vodní paprsek vyplnil jeskyni, v níž čtyři lidé bídne zahynuli.

Vystoupím opět do hořejší jeskyně. Elvíra je velmi sklíčena.

Zatím již vyšlo slunce a v jeskyni je trochu jasněji.

„Dala jsem oběma nemocným poslední ovoce. Horečka stoupá a chininu již nemáme. Maminka je zcela lhostejná.“

„Snad je oběma lépe než nám.“

Obličej Elvířin nabyl tvrdého výrazu.

„Musíme se pokusit o odstřel.“

Pokývnu hlavou.

„Ano, slečno Elvíro, musíme! Zdá se, že Číňané se pokoušejí tudy proniknouti.“

Pojímá ji hrůza.

„Jen to ne! Jen to ne!“

„Kromě toho voda stoupá. Není to moře, nýbrž podzemní pramen. Za několik hodin naplní dolejší jeskyni.“

„Musíme odstřeliti skály.“

„Je to těžké rozhodnutí. Praděpodobně nebudeme moci uniknouti, nýbrž odstřelem zničíme svoji jeskyni a budeme jejími troskami rozdrceni.“

„Zbývá nám ještě nějaká naděje? Není rychlá smrt lepší než dlouhé utrpení?“

„Ale přesto: Jsme oba při smyslech. Nevím, zdali máme před věčným řádem světa právo se usmrtiti. Máme však právo rozhodovati o životě těchto obou nemocných?“

Elvíra poklekne vedle Donny Isabelly.

„Moje ubohá maminka!“

Potom opět vstane.

„Myslím, že můžeme vzít na sebe tu zodpovědnost. Così mi říká, že je naší povinností, abychom je uchránili před utrpením.“

Neodpovídám, neboť moje duše tone v pochybách. Sestoupím ještě jednou dolů. Ted' slyším zcela zřetelně a těsně u zdi poklepy Číňanů. Slyším dokonce i hlasy. Moje noha je mokrá. Voda již opět vystoupila a zaplavuje i místo, kde jsem spal. Snažím se, abych rukou změřil výšku vody. Stoupá ted' mnohem rychleji. Pocítím ránu v zádech. Kolem mne rachotí kamení. Zavravorám, spatřím světlo, ve stěně, kde jsme vždycky poslouchali, je otvor.

Hledí na mne divoký obličej Číňana. V jejich jeskyni je jasněji. Lupiči se tísní za prvním Číňanem. Zaslechnu nadávku a ruce se po mně vztáhnou. Srazím chlapa zpět a vypotácím se do hořejší jeskyně.

„Číňané už prorazili skálu!“

„Rychle! Rychle!“

Donna Elvíra je energičtější než já. Zatím již vložila veškerý prach, který máme, co nejdále do skalní skuliny — zapálila poslední svíci — vyprázdnila revolver a všechny patrony hodila na prach.

„Rychle provedeme odstřel.“

Nemyslím již na nic. Vidím před sebou strašné obličejy Číňanů a slyším jejich hlasy.

Elvíra utrhla kus šatu a podává mi jej. Zapaluji jej svíčkou a zastrkávám hořící cáry laťkou, kterou našla Elvíra, k prachu. Nemyslím ani na to, co se může státi — —

Průvan zachytí hořící látku, která jasně vzplane.

Prach je však vlhký — nechytá. Látka na něm dohoří a vítr roznese její popel. Ani to se nám nezdařilo.

Stojíme bez pohnutí a zdá se nám po chvíli, že Číňané jsou vedle nás. Přiblížím se až k chodbě. Všude je ticho. Jenom slyším bublání vody. Odvážím se několik kroků níže. Světlo v jeskyni Číňanů zhaslo. Slyším jejich rozhovor, avšak z mnohem větší vzdálenosti. Počínám chápati. Pro tuto chvíli nám Číňané proti své vůli zachránili život. Snad na několik hodin, snad na několik dní. Voda vniká otvorem do ostatních velmi rozsáhlých jeskyní. Zastaví se teprve tehdy, až tyto jeskyně budou naplněny. Číňané se utopí dříve než my.

Je opět noc. Nezapálíme zbytek svíčky. Skulinou vniká trochu měsíčního světla.

Donna Isabella je čilejší. Kupodivu, všechno viděla, co se dalo, a my jsme mysleli, že je v bezvědomí.

„Bůh zabránil tvému hříchu, milé dítě. Modli se, neboť jedině Bůh nás může zachránit. Důvěřuj mu a skloň se před jeho vůlí.“

Slyšíme, jak se tiše a vroucně modlí. Také Elvíra se modlí.

Opět se probudím. Je již zase noc.

Zdá se mi, že jsem slyšel výstřel. Ale všude je ticho.

Karel se převaluje v horečce. — Ženy spí.

Jak dlouho jsem spal? Hodiny? Dny? Jsem velmi slab — vždyť jsme již několik dní nejedli.

A ta žízeň! Mám oteklý jazyk a v hrdle mne pálí. Kdy skončí toto utrpení?

Kapitola osmá.

Don Esteban začíná jednat. Jarka Rubeš nastoupí novou cestu.

Don Esteban Almiro přechází energickými kroky kanceláří Anglické paroplavební společnosti, která zprostředkuje místní dopravu mezi Singaporem a Saigonom.

Jeho obličej je zrudlý hněvem, jeho hlas je silný a pánovitý.

„Tedy nemáte o Rangoonu zpráv?“

„Bohužel nikoliv.“

„Je ta loď tedy ztracena?“

„Bude tomu asi tak.“

Don Esteban uchopí vyzáblého Angličana za rameno.

„Pane, to mi říkáte tak lhostejně? Loď je ztracena? Víte, co to pro mě znamená?“

„My přece máme největší ztrátu.! Tentokrát byl náklad obzvlášť cenný a jen částečně byl pojištěn!“

„Co je mi do vašeho nákladu! Loď je ztracena! Kde jsou cestující? Kde je moje paní a dítě?“

„Lituji a rozumím vám.“

„Jak došlo ke ztrátě lodi?“

„Pravděpodobně strašný tajfun.“

„To je nesmysl! Když nastal tajfun, měla loď již dávno býti v Saigonu. Stala se prostě obětí lupičů, čínských námořních lupičů! To je směšné! Domníváte se, že ovládáte celý svět, a zatím vaše válečné lodi nedovedou ani očistiti moře od loupežníků!“

„Teprve včera vrátila se jedna anglická válečná loď. Jakmile se někde taková loď ukáže, zmizí ti ničemové jako blechy v písku.“

„To čert ví —“

Španěl, který opět chodil po místnosti sem a tam, se prudce obrátil:

„To tedy znamená, že moje paní i dcera upadly do rukou námořních lupičů a že jsou mrtvy. Náramně jednoduché! Že ano? Pane, jak jste mohl vůbec připustiti, aby obě dámy nastoupily cestu na vaší bídné pobřežní kocábce? Což zde není velkých parníků?“

„Rangoon měla býti o dva dny dříve v Saigonu a dámy velmi spěchaly.“

„Co vědí dámy o čínských námořních lupičích? Tedy zkrátka a dobře loď je ztracena!“

„Bohužel!“

„A mas ver.“

Španěl hřmotně za sebou přirazí dveře, zavolá rikšu, vstoupí, řekne kulimu několik slov a rychle ujíždí pobřežní třídou.

O tři dny později.

Sedozeleně natřená velká jachta Španělova kotví dosud před Singaporem. Natěrači provedli právě tento nenápadný nátěr přes její dosavadní skvěle bílou barvu. Don Esteban Almiro nelenil.

Jachta, která dosud sloužila k přepychovým cestám, podobá se téměř malé válečné lodi.

Don Esteban najal dobrovolníky, vojíny, pro něž si vyprosil dovolenou, vyzbrojil je, dokonce i několik malých děl a strojních pušek je na palubě. Sám je v místnosti anglického velitele.

„Bojím se, Done Estebane, že budete míti právě tak málo štěstí jako my. Ti ničemové se objevují a mizí, jako by to byli opravdoví d'áblové. Je to velká hanba. Ale musíme přiznati, že od té doby, kdy světová válka rozvázala všechny pásy, kdy Čína jde znovu od vzpoury ku vzpourě, přiházejí se takové případy stále. Stalo se a je to bolestné. Ale čeho chcete docílit? Vždyť již uplynul více než měsíc!“

„Byl jsem ve vnitrozemí.“

„Teď již opravdu není naděje. I kdyby dámy byly zajaty, jak se již často stalo, aby za ně bylo vynuceno výkupné, — i k tomu bylo by již pozdě.“

Don Esteban se na něho dívá.

„To je jedno. Víím, že jsem snad pošetilec. Mé štěstí je úplně zničeno. A jak je zničeno! Kdyby to aspoň byl býval tajfun. A kdybych někde našel aspoň jediné prkno ze ztroskotavšího parníku, kdybych měl jistotu, kdyby se mi podařilo vypátrati takové lupičské hnízdo — byl bych klidnější. Musím to učinit, pane veliteli, jinak bych nemohl žít.“

Uplynuly opět tři dny.

Je noc. Jachta pluje se zhasnutými světly, míří opatrně k jihu, pátrá po každé čínské džunce, její antény zachycují každý zvuk mlčící noci. Don Esteban jedná podobně jako Američan, jenž se též noci prochází na palubě svého parníku, aby hlídal své zlaté zásoby.

Blíží se námořník z vysílací místnosti. Don Esteban jej spatří a přistoupí k němu.

„Co se děje?“

„Lod' v nebezpečí!“

„Zavolejte kapitána!“

Don Esteban sedí sám u přístroje a naslouchá Morseovým značkám, které přilétají vzduchem.

„Lod' v nebezpečí! Lod' v nebezpečí! Oheň na palubě! Rychle! Rychle!“

„Kde?“

„Pět stupňů severní šířky, sto šest stupňů východní délky!“

„Zde parník Lincoln.“

Celá rozmluva mezi neznámou hořící lodí a americkým parníkem, který je ochoten poskytnouti pomoci, jasně se ozývá v jeho uchu, potom se míchají jiné zvuky, mnohem slabší, kterým lze jen nepravidelně rozumět.

„Žádný oheň! Pozor! Žádná hořící lod'! Čínští lupiči na malém ostrově! Pozor! Skaliska! Čtyři Evropané v největším nebezpečí!“

Slyší ještě, jak Američan odmítá pomoci. A potom je ticho.

Také kapitán zatím přišel a tázavě se dívá na Dona Estebana. Jeho obličej je tvrdý a odhodlaný výraz.

„Neodpovídejte! Zamíříte ihned k ostrovu, slyšel jste? Pět stupňů severní šířky a sto šest stupňů východní délky. Jak je tam daleko?“

„Jsme asi o sto mil na sever.“

„Tedy k jihu!“

Uplynulo několik hodin. Jachta je zdánlivě ponořena v hluboký spánek. Avšak za zakrytými světly sedí v kabinách ozbrojení muži.

Na palubě stojí Don Esteban. I on má revolver za pasem.

Zdáli se blíží světla parníku. Radiotelegrafista na jachtě se ho táže: „Kdo tam?“

„Parník Lincoln, směr Singapore.“

„Jachta Sevilla, směr Saigon. Slyšeli jste také volání o pomoc z hořící lodi?“

„Již tři hodiny nevolají. Pravděpodobně námořní lupiči.“

Nastane ráno. Plně obsazená čínská džunka propluje kolem jachty.

„Spatřili jste hořící loď?“

„Evropský parník v nebezpečí.“

Don Esteban přemýšlí, zda by měl džunku hned výstřelem z děla potopiti. Jistě jsou na ní lupiči. Ale zatím co ještě uvažuje, jachta již projela kolem džunky.

Jarka Rubeš sedí ve vysílací kabině parníku Lincoln. Nikdy po celé trvání této jednotvárné cesty se mu nezdály hodiny tak strašně dlouhými jako této noci. Zprávy, které vyměnil s jachtou Sevilla, znovu roznítily jeho nervy. Sám sobě nerozumí. Je přece střízlivý muž, který se vždy drží skutečnosti. Nikdy ve svém životě nevěřil v nadsmyslné věci a teď se nemůže zbaviti myšlenky, že vždy znovu slyší volání o pomoc. Skoro se mu zdá, že vidí svého bratra, že ho vidí s rozbitými údý ležeti na skále, jak lomí rukama a volá po něm, po svém bratru.

Šílenství! Předivo podrážděné obrazotvornosti. Je to naprostá nemožnost. Ta loď, která pravděpodobně shořela nebo kterou přepadli čínští námořní lupiči, je daleko dole v jihočínském moři, kdežto Karel?

Ulekne se. Morseův aparát počne opět pracovati. Jarkovi je to milé.

„Je tam parník Lincoln?“

„Zde parník Lincoln.“

„Zaznamenejte si pečlivě: Šifrovaný telegram pro pana Wellse.“

Přijde dlouhá řada písmen, která zdánlivě bez vnitřního smyslu jsou kladena k sobě, jen tu a tam objeví se slůvko „stop“, které je mezi ně vloženo proto, aby označilo počátek nové věty v šifrované řeči.

Jarka je na takové telegramy zvyklý. Docházejí často, jenže dosud žádný z nich nebyl tak dlouhý. Napíše to pečlivě a potom značky opakuje.

„All right, stop.“

Stiskne elektrický knoflík, poněvadž nesmí vysílací místnost opustiti. Přijde námořník.

„Tento telegram odnese ihned mistru Wellsovi.“

Opět uplyne půl hodina. Jarku vystřídá jeho druh, jemuž předá službu. Jarka vystoupí na palubu. Bude už jít. Směl by teď spát, ví však, že nemůže. Je nevýslovně smuten. Má takovou náladu, jako by v této noci jeho bratr teprve zemřel a jako by jej byl opustil v nejvyšší tísní.

Ponenáhu zrůžoví obloha, slunce vyjde a počíná den. Jarka si mimovolně oddychne. Nikoliv, nemůže spát. Cítí však také, že s východem slunce se jeho myšlenky uklidňují.

„Pane Rubeši!“

Pan Wells stojí před ním.

„Jste unaven? Chcete spát?“

„Nikoliv, pane Wellsi.“

„Rád bych s vámi o něčem mluvil.“

„Prosím, pane Wellsi.“

„Jste přece bratrem rekordního letce Karla Rubeše, který bohužel asi zahynul?“

„Ano.“

Skoro jej blaží, že také Američan myslí na jeho bratra. Musí však brzy nahlédnouti svůj omyl, domnívá-li se, že Mr. Wells se táže z účastenství.“

„Létáte také?“

„Ano. Doprovázel jsem svého bratra na mnohých letech a také jsem v posledním roce války sloužil jako letec.“

„Dovedete dobře řídit?“

„Ovšem.“

Neví, kam Američan míří. Neboť tento opět přemýšlí.

„Chtěl byste z mého příkazu letět do San Franciska?“

„Nerozumím vám — nemáme přece na palubě letadla.“

„Obdržel jsem právě velmi důležitý telegram. Sám jste jej přijímal. Musím ihned poslati do Friska neobyčejně významný dopis. Lodi trvá to příliš dlouho. V Kalkutě je připraveno úplně nové letadlo. Náhodou je sestrojeno v téže továrně jako letadlo, v němž vašeho bratra potkalo neštěstí. Je určeno pro jednoho z mých přátel v Indii. Jsou tam ovšem také velmi dobří angličtí letci, avšak — mám své důvody. Důvěřuji vám. Doletěl byste z mého příkazu co nejrychleji do Friska? Vzal byste s sebou v Kalkutě jistého Američana, jenž je můj spolupracovník. Jemu předal byste jeden z obou dopisů, které vám dám. Druhý dopis ponechal byste u sebe a čestným slovem byste se zavázal, že ho za žádných okolností nebudete čísti. Jsem ochoten velmi dobře vám zaplatiti.“

Jarka horečně přemýšlí. Zůstane-li na tomto parníku, bude cesta ještě velmi dlouho trvati, nežli dostihnou přístavu Karachi, odkud má býti dopraven náklad lodi po řece Indu přes Lahore a Pešavar do Kabulu, hlavního města Afghánistánu. Dostane-li se nyní do Bombaye, snad tam již budou více věděti o jeho bratru, Bombay je jednou ze stanic velkého rekordního letu.

„Přejete-li si, pane Wellsi, jsem připraven.“

„Urychlíme jízdu parníku. Zamíříme co možná nejrychleji do Madrasu, odkud máte spojení rychlíkem do Kalkuty. Budeme ihned telegrafovati. Nejlépe bude, když vám připraví v Madrasu zvláštní vlak. Velmi to spěchá. Jak dlouho, podle vašeho mínění, poletíte z Kalkuty do Friska?“

„To záleží přirozeně na okolnostech. Můj ubohý bratr doufal, že tuto vzdálenost, která obnáší asi patnáct tisíc kilometrů, překoná asi za sto leteckých hodin. Záleží ovšem na tom, zdali můj spolucestující mě může vystřídati. Neboť sto hodin —“

„Nemůže žádný člověk letěti — děkuji — budeme telegrafovati.“

Jdou spolu do vysílací místnosti a Mr. Wells odešle opět dlouhý šifrovaný telegram do San Franciska a podobný do Kalkuty.

Parník Lincoln je v přístavu Madraském. Rychle vycvičili inteligentního námořníka na výpomoc v radiotelegrafii. Jarka je vlastně trochu hrdý na důvěru Američanovu, který raději chce

postrádati vlastního radiotelegrafistu, jen aby tento dopravil letadlem dopis do San Franciska.

Nemá času, aby si prohlédl Madras. Vrhne krátký pohled na hrdý hrad, pevnost svatého Jiří a něco domorodců. Ale Mr. Wells, který jej provází, spěchá na nádraží. Je všechno uspořádáno: Zvláštní vlak, skládající se z lokomotivy a jediného vozu, je připraven. Wells tlačí Jarku do vozu, přednosta dá znamení k odjezdu, malý vlak se žene šílenou rychlostí indickou nocí.

Kalkuta. Vlak jede přes veliký most. Je to řeka nebo moře? Žlutavé a líné jsou proudy posvátné řeky Hugli, která z rovin Hindustánských, s úpatí Himaláje jako odnož Gangu unáší bahno až do moře. Její břehy jsou vroubeny hlubokými džunglemi, z jejichž bažin vystupují výpary plné horeček a v nichž se to hemží krokodýly a jedovatými plazy. Ale na širokých bažinách řeky plují těsně za sebou velké i malé parníky, staré plachetky, indické pobřežní lodi a bílé vznešené jachty.

Kalkuta. Drobný vlak zastaví ve velkém nádherném nádraží. Jarka, jeho jediný cestující, vystoupí. Je na okamžik jako zaslepen. Po dlouhé plavbě na Lincolnu obklopuje jej volání a pokřik hbitých Indů, spěchající vlaky, velkoměstský život.

„Hallo, old boy, how do you do?“

Jarka se rozhlíží. Spatří Američana v bílém obleku s tropovou helmou na hlavě a do hněda opáleným obličejem. Zdá se mu, že zná ten obličej, opět o tom pochybuje. Američan se usměje: „Nepoznáváte mne?“

„Pan John Kovařík?“

„Ano, takový je život! Ve Fochově třídě v Praze se loučíme a na nádraží v Kalkutě se opět spatříme. Shake hands, starý kamaráde!“

Jarka je opravdu rád, že se setkal se známou tváří. Avšak Američan nedopřeje mu času k odpovědi.

„Rychle, rychle! Auto čeká. Máme na spěch!“

Opustí nádraží. Před nimi leží město. Bílé město, obývané bílými lidmi. Anglické milionové město, s širokými ulicemi, vysokými domy, nádhernými obchody. Ale nad ním leží tropické vedro. Pestrá směsice v jeho ulicích skýtá přehled všech národů

země. Jsou tu Angličané, Francouzi, Němci, Holanďané v širokých kalhotách a s kulatými obličejí. Všichni mají bílé šaty. Bílý mušelín zahluje téměř žensky jemné údy domorodců, s jejich měkce pohlížejícíma mandlovýma očima, kteří pospíchají ulicemi a nejsou ospalí, nýbrž čilí a hbití. Auta se ženou v dlouhé řadě, mezi tím vznešené ekvipáže, opět rychlí běhouni se svými malými dvoukolými vozíky, v nichž sedí bíle oděné dámy se slunečníky.

Příboj života v tomto městě věčného slunce, mramorových paláců prastaré krásy na břehu Gangu, mramorových stupňů, kde se tísní sta poutníků, kteří chtějí se vykoupati ve svatém proudu.

Modlitebny a evropské chrámy všech náboženství. Úchvatný pohled. Jarka se dívá a přece je naplněn bázní. Vnitřní bázní. Má otázku na rtech a neodvážá se jí vyslovit.

Vstoupili do kanceláře. Je to nevhledná, avšak klenutá místnost. U psacího stolu sedí Američan. Na bosých nohou má trepky. Sedí tu s vyhrnutými rukávy košile a v plátěných kalhotách a pracuje. Nad ním je puncha, mohutný vějíř, jímž stále sem a tam pohybuje ruka Hindova. Před ním stojí ledem chlazená sodová voda a nezbytná whisky. Vzhledne, když oba vstupují.

„Právě přijel pan Rubeš.“

„All right. Kdy odletíte?“

„Myslím, že v šest hodin, až nebude tak horko.“

„All right.“

Američan pracuje dále. Opět odejdou, sednou do auta a projíždějí městem. Jarka je zalit potem.

Město trochu osamělo. Bude poledne a v poledních hodinách odpočívá každá práce. Jen nazí, spocení muži přecházejí ulicemi a z kožených pytlů vylévají vodu, aby se tolik neprášilo.

Jsou nyní za městem. Tam je velký hangár, kde je uloženo jejich letadlo. Jarka pozná českou práci i značku. Pociťuje radost i smutek zároveň. Je to kus vlasti, ten hrdý letoun, který tu před ním rozkládá své peruti, avšak — je to také letadlo, se kterým Karel-----

Dodá si odvahy.

„Dovolte mi otázku, pane Kovaříku. Víte něco o mém bratrovi?“

Kovařík kývne.

„Vím. Křivdil jsem mu. Byl „smart“.“

„To byl. Víte něco bližšího? Je to vsutku pravda?“

„Bohužel ano. Byl to dokonalý sportovec. Rád bych zaplatil půl milionu, o který jsme se vsadili, kdybych mu mohl vrátit život.“

„Víte, jak se to stalo?“

„Potkalo ho neštěstí v arabské poušti.“

„Je to jisto?“

„Zcela jisto. Odletěl z Kahýry zcela zdrav a pln nadějí a nebyl spatřen ani v Maskatu ani v jiném arabském přístavu. Je jisto, že ho ve vnitru Arábie stihla porucha. Dej Bůh, aby byl býval hned mrtev!“

„Jinak ?“

„Vahabité jsou nesmiřitelní nepřátelé bělochů. Nic nebylo opomenuto. Když se příštího dne ukázalo, že nedoletěl do Maskatu, odletěli čtyři nejlepší angličtí letci, aby ho hledali. Bylo to úplně marné. Co se stalo v nitru Arábie, ovšem nikdo neví. Také ve všech městech, v Mekce, Medině, v každém přístavu, byla vyhláška, že anglická vláda vypisuje velkou odměnu pro toho, kdo najde ztracené muže. Doufali, že snad lupiči budou žádati výkupné. Všechno bylo mamó. Je jisto, že zahynuli v arabské poušti. Podejte mi ruku, pane Rubeši, chápu vaši bolest!“

Jarka stojí jako ve snu.

„Můj ubohý bratr, můj malý bratranec!“

„Zemřeli smrtí hrdinů. Je to osud letců. Kdož ví, zda my oba-----

--“

„Poletíte se mnou?“

„Pan Wells si toho přeje.“

„Dovedete řídit letadlo ?“

„Nejsem letcem. Spoléhám se zcela na vás.“

„Vždyť mě sotva znáte.“

„Jste Čech a Čech nepodnikne, čemu nerozumí.“

Praví to s klidnou samozřejmostí a tato chvála Jarku potěšila. Potom Kovařík pokračuje: „Domnívají se také, že znají příčinu neštěstí.“

„Znají?“

„Byla to neopatrnost vašeho bratra.“

„Karel byl přece tak rozvážný!“

„Bylo pozorováno něco zvláštního. Letadlo bylo neobyčejně dobré. Anglický ředitel tamní stanice je obdivoval. Proletělo velkou vzdálenost z Prahy do Kahýry bez přistání a přesně ve stanoveném čase. Bylo nepochopitelné, že mohla je stihnouti porucha na poměrně krátkém letu z Kahýry do Maskatu. Také benzínu bylo na palubě více než dost. Ale je nápadno, že ráno po odletu beze stopy zmizel felašský mechanik, který vašemu bratrovi pomáhal při jeho práci. Byl to spolehlivý muž, jenž dobře vydělával. Od té doby již se neobjevil, ačkoliv ho policie hledala.“

„Co měl ten Felah s mým bratrem společného?“

„Váš bratr ho den před odjezdem udeřil bičem.“

„Můj bratr?“

„Bylo to asi nedorozumění. Chtěl potrestati kluka, který zle zacházel se svým oslem, a zasáhl Felaha. Ta sebranka je velmi mstivá. Bylo pozorováno, jak ten chlap poplival a odhodil peníz, který mu váš bratr dal. Potom byl zdánlivě klidný a hlídal sám stroj až do odletu. Dokonce varoval vašeho bratrance několika slovy. Potom zmizel a už ho nenašli. Domnívali se, že tento ničema ze msty něco na letadle poškodil, aby utrpělo poruchu.“

Jarka je zadumán. Teď má jistotu. Jistotu, že jsou oba mrtvi. A přece je mu ku podivu lehčeji u srdce! Teď ví, že to nebyl Karel, jenž tehdy v noci volal o pomoc. Aspoň ho v nouzi neopustil-----

Zkoušejí letadlo. Nemohou ani provést zkušební let, neboť polední vedro je příliš veliké. Vracejí se opět do hotelu. Jsou unaveni a koupají se. Potom se musí najísti.

„Ještě otázku: Byl jste sám v Kahýře?“

„Odjel jsem po naší rozmluvě do Kalkuty. Zastupuji zde továrnu svého otce. Dověděl jsem se to z egyptských časopisů. Nemyslete na to, nelze to změnit!“

„Mate pravdu. Avšak — teď jsem zcela opuštěn ve světě.“

Je šest hodin večer. Opět stojí na letišti. Letadlo bylo vytaženo z hangáru. Oba usedají, dají se přivázati, a zatím co obrovské město opět ožívuje, zatím co se vlna bíle oděných lidí rozlévá jeho širokými ulicemi, počíná pracovati motor a letadlo, řízené jistou rukou Jarkovou, stoupá do výše, opisujíc široké kruhy. Vedle Jarky sedí Mr. Kovařík, má před sebou mapu a kompas a udává směr letu.

Zakrátko je pod nimi žlutá řeka Hugli, žluté moře, které zbarvuje Ganges, a rychle míří bíle svítící aeroplán k východu, nad moře.

Jarkova ruka drží volant. Ví, že vlastně jedná lehkomyslně. Odvažuje se tak obrovské cesty bez zkušebního letu, když už téměř rok nelétal. Avšak musí bezděčně obdivovati Američana po svém boku, který mu svěřuje svůj život, aniž jej vlastně zná.

Je opět noc. Měsíc jasně svítí. Jachta Dona Estebana pluje velmi opatrně. Zjistili měřidlem úskalí a zdejší vody jsou kapitánovi neznámé. Don Esteban stojí po jeho boku na velitelském můstku.

„Done Estebane, asi za hodinu budeme tam, kde má býti hořící loď nebo ostrov.“

Kapitán prohlíží obzor dalekohledem.

„Hola, co to je?“

Španěl se chopí dalekohledu: „To je podivné! Vypadá to jako loď, avšak loď, která je bez vůdce zmítána vlnami. Snad je to loď bez kormidla, snad opět je to oběť lupičů. Zamíříme k ní!“

Se zakrytými světly, přizpůsobujíc se moři svou šedivou barvou, stále zkoumajíc hloubku dna, zamíří jachta k podivné lodi. Teď lze ji už zřetelně viděti. Je to malý, nepatrný parník a v kabinách má světla. Loď bez kormidla, která jako hříčka vln je zmítána sem a tam, avšak pluje plnou parou.

Loď je už v doslechu.

„He, hola!“

Žádná odpověď. Kapitán se dívá dalekohledem.

„Nikdo není na velitelském můstku, jak se zdá, také nikdo není na palubě, a přece je všechno osvětleno!“

„Je to lupičská loď, která na nás číhá? Která úmyslně předstírá, že nemá kormidla?“

Opět marně volají. Paluba jachty je teď obsazena vojskem. Krátký rozkaz a dělová koule přelétne loď.

Žádná odpověď.

„Loď je zcela opuštěna.“

„Pluje nocí jako loď strašidel.“

Jachta se otočila a pluje po boku druhé lodi.

„Musíme se tam podívat, abychom tu hádanku rozluštili. Kdo se hlásí dobrovolně?“

S paluby je spuštěna malá lodice, naplněná dobrovolníky, kteří jsou až po zuby ozbrojeni, a Esteban je mezi nimi.

Přirážejí k podivnému parníku. Visí s něho provazové žebříky, jako by mužstvo před nedávném vystoupilo. Ani teď není slyšeti jediné hlásky.

První vystoupí Esteban, máje dýku mezi zuby a v ruce připravený revolver, nahlédne přes zábradlí, očekává útok lupičů, — ale všechno zůstává tiše.

Stojí na palubě bez dechu a v napjatém očekávání. Vše na palubě je prázdné. Kajuta je prázdná. Loď je opuštěna a přece se nalézá v plné jízdě!

Naslouchají.

„Co to je? Hlasité volání o pomoc v čínské řeči? Nedoléhá sem ze strojovny?“

Sestupují třímající revolvery v rukou. Před kotly stojí čtyři muži, nazí, pošpinění uhelným prachem, upocení; v rukou mají lopaty, jimiž právě prohrabovali žároviště. Teď je odhodí a padnou na kolena.

„Milost, pomoc!“

Zatím se jeden z lodních důstojníků chopil ve velitelské budce kormidla a jiný zastavil stroj.

Don Esteban se táže čínsky: „Kdo jste? Jaká je to podivná loď?“

Jeden z Číňanů praví: „Jsme dobří lidé, upadli jsme do rukou lupičů.“

Teprve teď pozoruje Don Esteban, že ti čtyři mužové jsou na nohou spoutáni řetězy, které jdou až k trámovi, tvořícímu zeď.

„Proč jste spoutáni?“

Naříkají: „To lupiči.“

Zachránci je zbaví pout a dovedou na palubu. Musí býti napojeni a nasyceni. Potom si je Don Esteban prohlédne.

Všichni jsou Číňané, čtvrtý je o něco větší, štíhlý, a jeho tvář prozrazuje Araba.

„Kdo jste?“

„My tři jsme Číňané.“

„A tento zde?“

„To sami nevíme. Je to muž ze Západu a jmenuje se Abdul Ker.“

Don Esteban pokyvuje hlavou.

„To je egyptské jméno.“

Byl dlouhou dobu v Egyptě, zná však jen několik slov.

„Jak jsi se dostal na loď?“

Muž odpovídá mnoha slovy. Avšak Don Esteban rozumí pouze dvěma. Jedno z nich je „chaddam“ a znamená „sluha“. Při druhém slově se Don Esteban zachvěje. Je to jméno Donny Elvíry.

„Ty jsi sluhou Donny Elvíry?“

Muž pokyvuje hlavou.

„Kde je Donna Elvíra?“

Muž hovoří a krčí rameny. Don Esteban vycitňuje, že toho neví. Jak by to měl vědět, když byl přikován v nitru lodi?

Další otázky nemají účelu. Nerozumějí si navzájem. Ani Číňané nedovedou se s ním dohodnout. Don Esteban nařídí, aby muže ošetřovali. Je rozechvřen.

Konečně našel člověka, který by mnohé dovedl vysvětlit, jenž mnohé zažil, jenž byl svědkem celého zločinu. Avšak mluví jinou řečí, nemůže mu říci, a přece — Don Esteban má ho skoro rád, toho muže, který se označuje za sluhu jeho dítěte. Vždyť nemůže být pochyby o její smrti!

Chod strojů je zastaven a obě lodi se kolébají, paluba vedle paluby, na úplně klidné hladině moře. Podivná loď byla důkladně prohledána a její světla jsou zhasnuta. Kromě čtyř spoutaných lidí nikdo nebyl na palubě.

„Byli jsme na své džunce, na cestě do jiného přístavu. Přepadla nás lupičská loď, které velel mandarin. Naházeli nás téměř všechny do moře. Jen my tři s Arabem byli jsme přikováni ke kotlům a donuceni v nich topiti. Včera v noci jsme zastavili. Byl to asi nějaký ostrov. Spustili kotvy. Neviděli jsme nic. Slyšeli jsme jen slábnoucí hlasy a podle toho jsme soudili, že lupiči opustili loď. Byl to tedy nějaký ostrov nebo přístav. Předložili nám mizerné jídlo. Seděli jsme před vyhaslými kotly. V noci nastalo strašné zemětřesení, takže jsme mysleli, že loď bude rozdrčena. Potom jsme cítili, že se přetrhly

kotevní řetězy a že loď tančí po vlnách. Nemohli jsme se osvoboditi, ani uvolniti řetězy. Zatopili jsme pod kotly, nařídili páky strojů — jen abychom lupičům unikli. Je lépe státi se hříčkou vln, roztříštiti se na skalínách — jen raději dále od těch ďáblů. Snad dobří bohové způsobí, že nás některá loď spatří. Stalo se tak. Zachraňte nás!“

Výpověď nešťastníků je jistě pravdivá. Je to poprvé po dlouhých dnech, že spokojený úsměv přelétne Španělovu tvář.

„Budeme tedy hledati ten ostrov. Aspoň máme lupiče ve své moci, neboť máme jejich loď.“

Všichni čtyři muži, kteří jsou hladem, žízní a vedrem úplně vyčerpáni a jimž jen zoufalství dodávalo posledních sil, jsou ošetřováni a krmeni. Několik námořníků je posláno na lupičský parník, tento je vzat do vleku. Loď opět zamíří k tajemnému ostrovu. Půlnoc již minula, avšak je velmi jasno.

„Před námi jsou skaliska.“

Tak volá stožární hlídka. V dálce před lodí se objeví bílý příboj: Pěna vln, narážející na skaliska, leskne se v měsíčním světle.

„To je ten ostrov.“

V moři se zdvihá malý ostrůvek. V té chvíli je právě největší příliv.

Opět se ozve hlídka: „Před námi jsou lodní vraky.“

Na obou stranách lodi stojí teď dva námořníci, kteří stále spouštějí měřidlo do moře a opět je vytahují. Jachta pluje poloviční silou a zcela pomalu se blíží.

Rozbité lodní těleso ční zádí do vzduchu. Jachta projíždí těsně kolem něho. Don Esteban upřeně pohlíží na tento železný trup — čte za jasného měsíčního světla napolo zašlý nápis a hlasitě vzkřikne:

„To je Rangoon!“

Teď určitě ví, že zde ztroskotala loď, na které jeho paní i dcera podnikly plavbu smrti!

Kapitola devátá.

Jarkův let kolem světa. Poslední marná naděje v jeskyni.

Letadlo, v němž se ženou Jarka a Mr. Kovařík přes velký oceán, provedlo zázračný výkon. Motor pracoval plných šedesát hodin. Po celých šedesát hodin byly pod nimi vlny oceánu. Sestup nebo nouzové přistání byly by bývaly nemožný. Příznivý osud jim poslal lehký západní vítr. Jen zřídka spatřili pod sebou kouř parníku. Strašný let z Formosy na Honolulu se podařil.

Za šedesát hodin!

Jarka seděl u kormidla tak dlouho, až se mu oči zavřely. Potom se kormidla uchopil John Kovařík.

„Probud'te mne — kdyby-----“

Američan sice nikdy neřídil letadlo, avšak hodně často automobil. A když se nic zvláštního nestane, tedy je obojí vlastně stejné.

Jarka spal jen hodinu. Potom uchopí se opět kormidla, až mu zase z ruky vypadne.

Dokázali to!

Honolulu!

Letadlo snáší se k zemi. Lidé je obklopují. Oba letci neslyší, co jim povídají, visí vyčerpaní a v polospánku v řemenech, jimiž jsou k letadlu připevněni. Jarkova nezměrná síla vůle vydržela až do chvíle přistání. Teď vezou je čilí přátelé, přátelé, o nichž nikdy před tím nevěděli a kteří se o ně starají jako bratři, do hotelu — vynesou je do pokoje, položí na lůžka, podají jim hovězí polévku a vajíčka, která oba letci spolykají ve spánku, automaticky. Konečně je opustili. Avšak město jásá. Nikdo neví, proč ti dva lidé let podnikli, ale je to skvělý sportovní výkon. Za šedesát hodin nepřetržitého letu přes oceán! Za šedesát hodin urazili dráhu, kterou vykonal dosud nejrychlejší parník za plných dvanáct dní!

Světový rekord!

Telegraf, jenž hlásil, kdy letadlo opustilo Formosu, hlásí teď do San Franciska a odtamtud do Evropy: „Za šedesát hodin z Asie až na Honolulu.“

Den se chýlí ke konci. Po osmnácti plných hodinách oba opět procitnou. Jedí, zvědavě si prohlížejí všechny ty veselé tváře, přijímají blahopřání a vlastně vůbec dobře nevědí, co ti lidé chtějí. Aspoň Jarka toho neví. Avšak tvář Kovaříkova nabyla pojednou jiného výrazu. Připadl na něco.

„Kdy myslíte, že můžeme letěti dále?“

„Kdy budete chtít.“

„Jste dost silen, nebo si chcete ještě den odpočinouti?“

„Proč? Mám síly dost a slíbil jsem panu Wellsovi, že Poletím co nejrychleji do Friska.“

Jedí, odmítají pozvání, jež se jim nabízejí.

Přesně ve čtyřiaadvaceti hodinách po přiletu vznáší se jejich letadlo opět do vzduchu. Američané je zatím prohlédli, naplnili benzinem, každý šroub důkladně prozkoumali a-----žárlí na tuto krásnou evropskou práci. Žárlí a přece se zcela otevřeně podivují. Je to sport a Američan má vždy pro sport porozumění.

Jarka jen nerozumí, proč Kovařík má tak veselou náladu, mnohem veselejší než jindy. Také nechápe, proč mu tolik na tom záleží, aby doba odjezdu byla z Honolulu telegrafována do San Franciska.

Uplynul opět den. Po dalších čtyřiaadvaceti hodinách objeví se před nimi pobřeží. A ku podivu: Jsou méně unaveni než před tím. Ovšem, cesta byla kratší. Avšak v Honolulu také odpočívali jen krátkou dobu!

Přistanou. Opět je zjištěna doba: Dvacet čtyři hodiny.

Auto je doveze před velký dům. Nad vchodem do něho je kovová deska s prostým a hrdým nápisem: „Palác Wells a Kovařík.“

Pan Kovařík je v kanceláři. Vítá oba vstupující s touž lhostejností, jako by snad právě přijeli vlakem z Nového Yorku nebo Chicaga, nikoliv však jako dva muže, kteří ve třech dnech přelétli oceán.

„How do you do, John?“

Se stejnou lhostejností stiskne ruku svému synovi. Ve svém nitru však není lhostejný. Jeho zrak to prozrazuje. Ale takový je americký mrav.

Když odvážný Stanley podnikl kdysi dlouhou výpravu do vnitra Afriky, které tehdy bylo zcela neznámé, aby tam hledal pohřešovaného badatele Livingstona, a když jej konečně našel, prostě sejmul klobouk a řekl: „How do you do, Mr. Livingston?“

Jako by se byl setkal s dobrým přítelem na hlavní ulici Nového Yorku!

Pan Frank Kovařík převezme oba dopisy, které mu předává Jarka i jeho syn, potom si Jarku dlouze a důkladně prohlíží.

„Jste povoláním letec?“

„Nikoliv.“

„All right, vždyť jste radiotelegrafistou v našich službách.“

„Jsem mechanik a inženýr.“

„Jste smart, pane!“

Usmívá se a Jarka cítí, že mu vzdal největší chválu, jaké je Američan schopen.

„Well — tady máte — dávám vám měsíc dovolené, samozřejmě při plném platu. Hlaste se za měsíc ve stejný čas v mé kanceláři.“

Jarka cítí, že je rozmluva u konce. Vyjde ven a John Kovařík za ním volá: „Prosím, počkejte ještě chvílku, rád bych vám něco řekl.“

Jarka se podívá na bankovku, kterou mu dal Kovařík. Je to pět tisíc dolarů. Zvláštní odměna! Jarka se usmívá. Musil to tedy býti důležitý dopis, který přinesl.

Pocit'uje únavu, když teď stojí venku a je ovíván vlažným jarním větérkem. Následky cestovní námahy se ukazují. Chtěl by odejít do hotelu a vyspat se. V tom se blíží John Kovařík.

„Nuže?“

„Jsem velmi unaven.“

„Co si počnete o dovolené?“

„Především budu spát. Myslím, že prospím osm dní. Potom si prohlédnu zemi.“

„To je škoda!“

„Co bych měl jiného dělati?“

„Nechtěl byste zítra ráno odletět se mnou do Nového Yorku?“

„Vy se rouháte!“

„Snad by každý z nás na tom vydělal půl milionu!“

„To zas poneseme nějaký dopis?“

Kovařík se směje.

„Tentokrát nikoliv. Byl by to let na vlastní nebezpečí.“

„Nerozumím vám.“

„Opravdu nerozumíte? Což nevíte, člověče, co jsme vlastně dokázali?“

„Přivezli jsme dopis z Kalkuty do San Franciska.“

„To bylo vedlejší.“

„A co jiného?“

Ted' se probudí Jarkova zvědavost.

„Vykonali jsme nesnadnější polovinu rekordního letu!“

„Rekordního letu?“

„Ano. A už jsme docílili světového rekordu. Vykonali jsme let přes Tichý oceán za šedesát hodin. Nikde jsme nezůstali déle než čtyřadvacet hodin. Ani v Honolulu. Můžeme to dokázat, neboť doba našeho odjezdu i příjezdu byla pokaždé telegrafována do Friska. Záleží jen na nás, abychom provedli celý rekordní let. Kromě vašeho bratra se toho nikdo neodvážil. Stěžují si do zvoleného směru. Chtějí letět přes Tichý oceán jen ve směru řetězů ostrovních, který se táhne od Filipín a ostrovů Maršálových k ostrovům Havajským. Vše ostatní je považováno za neproveditelné a my jsme to přece dokázali! Je zcela lhostejno, zda se nám to podařilo následkem příznivého počasí.

Po tom, co jsme už dokázali, je let přes americkou pevninu pravou hračkou. Potom je třeba ještě přeletět Atlantický oceán. Je to šest tisíc šest set kilometrů. Lindbergh jej přeletěl již ve třiatřiceti hodinách. Potom se letí nad zemí do Kahíry, potom je cesta z Kahíry do Maskatu, z Maskatu do Bombaye a z Bombaye do Kalkuty. Můj otec je s tím srozuměn.

Náš let bude dodatečně přihlášen. Vždyť věru to všechno nic není až na let přes Atlantik! Bylo by věčná škoda, kdybychom se toho vzdali!“

Jarka přemýšlí a stojí nerozhodně.

„Nebo jste příliš unaven?“

Jarka se vztýčí. Něco mu napadá. Může lépe uctít památku svého bratra, než když provede to, co bratr chtěl provést?

„Jsem srozuměn.“

„Potom musíme ovšem za osmnáct hodin opět odletět. Jak víte, podmínky rekordního letu nedovolují delší pobyt než dvacetčtyři hodiny.“

„To úplně stačí. Dvanáct hodin ke spánku, zbytek na jídlo a prohlídku stroje.“

„To obstarají naši inženýři. Ted' tedy do hotelu!“

„Napřed na poštu.“

„Chcete telegrafovat?“

„Chci odeslat peníze.“

Kovařík se usmívá.

„Do některé české spořitelny?“

„Nikoliv. Matce mého mladšího bratrance, který bohužel našel smrt s Karlem. Žije ve skromných poměrech a já peněz nepotřebuji. Podaří-li se let, budu mít více, nepodaří-li se — nač potřebuji peněz, utopím-li se někde v oceánu?“

„Jste dobrý hoch, pane!“

Jedou na poštu a Jarka pošle pět tisíc dolarů staré paní. Ví sice, že ty peníze nesmíří matku se ztrátou jediného dítěte, avšak přece aspoň ji zachrání před nouzí.

Ted' přijedou do hotelu. Jarka je zase příliš znaven, než aby si povšiml jeho jména. Přes to se diví.

„Což nejste ve Frisku doma?“

„Ovšem.“

„A přece bydlíte v hotelu?“

Kovařík směje se trochu podivně. Není v této chvíli docela nic smart nýbrž spíše sentimentální: „Mám totiž také maminku a nechtěl bych jí způsobit úzkost. Můj otec má jinou povahu.“

Jedí, jedí mnoho a dobře; teprve při jídle pozorují, jaký mají hlad. Potom rychle ulehnou.

Je temná noc, když se probudí. Kovařík se vzbudí první a dívá se na hodiny.

„Haló, pane, vstávat! Jsou čtyři hodiny a v šest musíme odletět!“

Jarka vyskočí z lůžka, umyje se a rychle se oblékne. Americký způsob je nakažlivý. Teď je sám pln horlivosti.

Rychle pospíchají. Mimo předepsanou dobu nelze v amerických hotelích nic dostat. Avšak pro sportovce jsou výjimky. Pro ty je dokonce ve čtyři hodiny ráno připraveno teplé jídlo.

Odjedou na letiště a Jarka praví: „Zdá se, že je mým osudem, abych ze San Franciska nic nespátl. Teď jsem zde již po druhé a celý den jsem prostě zaspal.“

„Teď máte lepší zaměstnání, než je prohlídka San Franciska.“

Jsou na letišti. Je tam mnoho Američanů. Mluvílo se již o jejich podniku. Jarka se musí bránit, aby ho nenosili na ramenou po letišti.

Ředitel rekordního letu stojí vedle letadla, máje v ruce startovací hodinky.

„Time, Gentlemen!“

Přesně dvacetčtyři hodiny po příjezdu stoupá letadlo opět do výše, zatím co první sluneční paprsky ozařují přístav. Pevnou rukou zamíří Jarka k východu a proti pohoří Rocky Mountains.

Jachta Dona Estebana spustila kotvy. Venku vedle vraku. Neodvažuje se postoupiti těsně až k pobřeží ostrova. Kapitán kroučí povážlivě hlavou: „Teď je příliv. Při odlivu, který v těchto místech je silný, by jachta narazila na dno.“

Spouštějí lodici. Vše se děje s největší opatrností. Je to jistě ostrov, který hledají, ale všechno je zde tak kupodivu klidné. Kde jsou lupiči? Nemohli zmizeti, neboť jejich loď je přece v moci Španělově! Velmi podivné!

A přece — tam jsou živé bytosti — jedna — více — celé skupiny. Jací podivní a maskovaní lidé tam sedí?

Nejsou to lidé — jsou to pouze obrovské mořské ještěrky, které teď, když se člun s ozbrojeným mužstvem přiblížil ku břehu, náhle ožívují a skákalí do moře.

Na tomto ostrově je vše záhadné — zvláštní — tajemné.

Vystoupili na břeh. Nikde ani Človíčka a přece se jim zdá, že slyší nějaké zvuky. Ty zvuky jsou pravidelné — temné — a také strašidelné.

Na písečném pobřeží leží roztráštěný člun. Vedle je polozetlelá mrtvola Číňana. Kapitán praví tiše: „Je teprve jeden nebo dva dny mrtev. Jinak by tropický žár působil ještě silněji.“

Jdou dále. Stoupají do vrchu. Jsou stále připraveni k výstřelu a stále očekávají, že znenadání budou přepadeni.

Spoutaní Číňané mluvili o zemětřesení. Spatřili hromady kamení, které se teprve nedávno sesulo.

Jaká však je to tamhle velká, teď ovšem zřícení deska ze železobetonu, opatřená zahýbanými veřejemi? Nevypadá to jako dveře? Vystoupili na vrcholek ostrova. Ani človíčka nikde, avšak všude leží ohořelé dříví. Jsou tam prkna a klády z roztráštěných lodí, jež byly asi sneseny na jedno místo a zapáleny!

„Pozor, někdo přichází!“

„Nestřílejte, je to jen plameňák.“

Prohlízejí celý ostrov. Don Esteban stojí na okraji pobřežního srázu. Je to právě nad jeskyní, v níž jeho paní a dcera hledí vstříc jisté smrti. Vzdychá a obrátí se:

„Není tu živé bytosti.“

V tom zakopne o cosi a upadne.

„Co to je?“

Nahmatá u své nohy kus drátu.

„Měděný drát! To je přece zvláštní?“

Hledají dále. Zjistí, že drát je natažen podél břehu. Nemohou však vědět, že tento drát vede do jeskyně. Neboť drát se přetrhl a španěl se zapletl do jeho uvolněného konce.

Znovu projdou celý ostrov, prohlízejí spáleniště, nic však nenajdou a kapitán praví vážně: „Na ostrově nic není. Osud nás předběhl, Done Estebane. Teď máme strašnou jistotu, že Donna Isabella i Donna Elvíra zde ztroskotaly. Loď Rangoon pravděpodobně narazila zde na skaliska, byvši přilákána falešným voláním o pomoc. Rangoon byla mnohem větší loď, nežli je naše jachta, a musela tu naraziti. Ten drát na skále vypadá jako anténa. Lupiči měli pravděpodobně na tomto ostrově vysílací stanici, kterou ukradli z některé lodi. Hranice, jejíž stopy tu nacházíme, lákala lodi svým plamenem.“

„To je smutná pravda. Stejně však také je pravda, že lupiči došli odplaty.“

„Byli zde. Vždyť jsme našli jejich prázdnou loď, která je sem dovezla. Totéž zemětřesení, které lupičský parník neroztříšilo, nýbrž odhodilo jej na širé moře, jistě zničilo lupiče.“

Don Esteban vážně kývá hlavou.

„Máte pravdu, teď je to jisté.“

Usedne, zahalí si tvář rukama a ve hlubokém smutku vzpomíná na mrtvé, jež tolik miloval.

Nemá ani tušení, že obě ženy několik metrů pod ním dýchají a hledí smrti vstříc.

Don Esteban vstane.

„Nuže, kapitáne, vrátíme se do Saigonu. Pokusím se koupiti tento ostrov. Teď aspoň mohu hrob svého životního štěstí ozdobiti pomníkem.“

Kapitán naléhá: „Musíme si pospíšiti. Za hodinu vyjde slunce a současně nastane odliv. Jachta musí již před tím opustiti skaliska.“

Vstoupí opět do lodice a vracejí se k jachtě.

Už má býti lodice vytažena na palubu, když kapitánovi napadne něco jiného:

„Done Estebane, nejlépe by bylo, kdyby obě lodi vypluly na moře. Já bych se zatím ještě jednou podíval v lodici kolem ostrova.“

„A proč?“

„Zdá se, že tento ostrov není zanesen na žádné mapě. Považuji za svoji povinnost, abych přesně vyzkoušel, jaká je hloubka vody kolem něho a abych lodi, které sem později připlují, varoval před nebezpečím.“

Don Esteban souhlasí:

„Dobrá, doprovodím vás.“

Kormidelník obdrží rozkazy. Jachta odpluje trochu do moře, vlekcouc stále malý lupičský parník, a zastaví.

Lodice pluje těsně kolem ostrova. Na lodi nejsou zhasnuta světla, poněvadž nehrozí nebezpečí ani přepadení. S lodice osvětlují pobřeží reflektorem.

Don Esteban Almiro sedí stranou. Nemá již velkých plánů. Je velmi smuten a když pohlíží k ostrovu, zdá se mu, že je to jediný velký hrob.

Plují teď podél kolmého břehu.

„Kapitáne, zastavíme chvilku. Vezměte si dalekohled. Nezdá se vám, že tamhle to jsou železné skoby?“

„Opravdu, jsou to železné příčky, zaražené lidmi. Haló, vidíte to?“

Vyrušen světlem a hlukem, vylétne plameňák z dolní jeskyně, mávaje rychle křídly.

Don Esteban uchopí kapitána za rameno: „Tam — viděl jste přece plameňáka — tam musí býti jeskyně.“

„Podíváme se na to. Avšak lodice nemůže tak těsně ku břehu.“

Odliv se projevuje vždy silněji. Je už viděti písečný břeh. Don Esteban skočí do vody, která mu sahá až po kolena, a brodí se na břeh. „Kapitáne, přineste světlo!“

Námořníci střílejí do vody. Don Esteban úplně zapomněl na žraloky. Ale pro tyto rybí šelmy je tu už málo vody. Kapitán a Esteban stojí na břehu.

„Tamhle je opravdu jeskyně.“

„Pravděpodobně jen útočiště plameňákov.“

„Podíváme se na to.“

Vstoupí do přední jeskyně, v níž Donna Isabella a Donna Elvíra strávily strašný čas své opuštěnosti. V přední polovině je plno ptačího trusu. Don Esteban vystoupí do hořejší části.

„Potřebuji světlo, kapitáne!“

Kapitán rozsvítí kapesní žárovku.

„Zde bydlili lidé — jsou zde rozbité láhve — zbytky lampy — krabice od konzerv — tady, kapitáne, jsou ženské šaty. Náležely mé paní? Mé nešťastné dceři?“

Byly to pouhé cáry, kusy roztrhaného šátku.

„Kapitáne, pohled'te sem.“

Don Esteban nedovede již opanovati své pohnutí. Hlasitě vzlyká a zdvihne zlatý řetízek, na němž visí malý křížek.

„Tento křížek jsem sám pověsil své dceři kolem krku, když byla před osmi roky ve velechrámu sevillském biřmována.“

I kapitán je dojat a Španěl pokračuje: „Tady trpěli moji miláčkové, sem snad se utekli před strašnými lupiči. Možná, že jim ukázal cestu týž pták, jenž i nás upozornil na tuto jeskyni.“

„Vzmužte se, Done Estebane. Budeme dále hledati.“

„Ano, budeme dále hledati. Snad najdeme nějaký zápis. Vždyť tato jeskyně obsahuje svaté vzpomínky pro mne!“

Znovu je vše prohledáno. Dostanou se až k místu, kde počínala štola, vedoucí k velké jeskyni.

Ale je tam hromada kamení, po vchodu není ani památky. Hledají dále.

„To je zvláštní. Nezdá se vám, že tu někdo míchal cement?“

„Och, tohle je ostrov záhad! Vidíme stopy a nikdy nenalezneme jejich vysvětlení!“

Kapitán po několik chvil zapomněl na všechno. Ted' se ulekne:

„Musíme odplouti, odliv-----“

Vystoupí z jeskyně. Malá lodice leží na boku, zapadlá do měkkého písku a kapitán proklíná: „K d'asu, ted' jsme sami chyceni! Ted' tu musíme počkati dvanáct hodin, až příliv opět loď uvolní!“

Don Esteban se smutně usmívá.

„Je to tak zlé, kapitáne? Vždyť já bych nebyl ani odtud odešel! Zanechte mě tu samotného. Jděte si ke člunu, chci zde klidně v této jeskyni vzpomínati na své drahé. Jaká asi utrpení musely snést! Jak strašná smrt je asi vysvobodila z útrap!“

Kapitán mu rozumí. Brodí se zpět k lodici, jež leží v měkkém písku a již nehrozí nebezpečí.

Je unaven a jeho čtyři námořníci, kteří lodici obsluhují, také. Ani jim nevyčiní za to, že ho nevarovali. Vezme ze skříně láhev vína a několik chladných pokrmů a pošle je do jeskyně. Don Esteban sedí zamyšlen a ani si nepovšimne, když mu námořník tyto věci předloží. Potom se námořník vrátí do lodice. Kapitán ulehl ke spánku a námořníci to učiní po něm. Zde není třeba stavěti stráž.

Don Esteban sedí v jeskyni. Je zcela zabrán do svých myšlenek.

Nastal den. Slunce praží do opuštěného ostrova, avšak osamělý muž o tom nic neví. Myslí na svoji ženu i dítě a před jeho očima se táhne celý jeho dosavadní život.

V tom sebou trhne a rozhlíží se. Ačkoliv venku slunce jasně září, v jeskyni je tma. Tiskne si čelo.

Což právě nezaslechl hlasy divoce řvoucích Číňanů? Neslyšel, že jeho dcera volá o pomoc?

Všude je ticho. Mrtvé ticho. Vystoupí před jeskyni. Tam je zakotvena jachta, v dáli lehce šumí vlny, langusty a po vodě lapající ryby zmítají se v mokřém písku.

Opět vstoupí do jeskyně, rozsvítí lampičku a znovu hledá. Vidí, že nesnese této samoty.

Jakmile je znovu v jeskyni, má dojem, že je obklopen neskutečnými bytostmi a že slyší fantastické hlasy. Klepá na stěny: Kámen, skála a kámen.

Opět ho to žene ven na slunce. Nutí se ke klidu. Nemá přece účelu, aby trýznil svůj rozum a nervy! Ví, že ty hlasy nejsou nic jiného než jeho podrážděné nervy.

Brodí se k lodici. Vstoupí do malé kajuty. Kapitán leží na jedné straně divanu, který se táhne kolem stěn. Don Esteban vypije několik sklenic vína a natáhne se na druhou lavici. Je také unaven, nesmírně unaven. V jeskyni bylo chladno, na lodi je vedro, přesto však by se nechtěl vrátit do jeskyně. Vždyť přece má rozum! Konečně také usne.

Nastal večer. Don Esteban se probudí a spěchá na palubu. Nastal příliv a lodice je opět uvolněna. Kapitán obrací se na Španěla.

„Teď rychle ještě dokončíme cestu kolem ostrova. Na jachtě budou mít již obavy.“

Don Esteban souhlasí. Reflektor opět vzplane a osvětluje příkrý břeh. Motor lodice pracuje zcela pomalu. Ozve se výbuch a zelená raketa vylétne do vzduchu . . .

„K čemu to kapitáne?“

„Je to znamení pro jachtu, že jsme v bezpečí a že ještě mají čekat.“

(Z poznámek Rudolfa Rubeše.)

Probudím se. Chci se vzpřímiti a narazím hlavou na skálu. Je neuvěřitelné, že člověk takto může spát.

V hlavě mi víří, jsem velmi slabý a jazyk se mi lepí na patro. Cítím, že mi někdo třese ramenem. Úzkou skulinou vniká zvenčí jasné světlo. Vedle mne klečí Donna Elvíra. V jeskyni je dosti jasno a mohu ji poznati. Křičí, křičela asi už před tím a vzbudila mne. Avšak její hlas je zastřen.

„Podívejte se tamhle!“

„Což už zase nastal den?“

„Je tam světlo. Reflektor. Lod’!“

„Bože na nebesích!“

Ted’ slyším výstřel.

„Lidé! Lod’!“

„Snad zachránci!“

„Co máme dělat? Jak nás mají zpozorovat?“

„Rychle sem dejte zbytek svíčky, než odplují dále!“

„Musíme ji vsunouti co nejdále do skuliny. Snad uvidí její světlo.“

„Jaká škoda, že prach je vlhký a že revolver selhává! Slyšeli by i viděli výstřel!“

S chvěním tápeme po jeskyni, hledající svíčku a sirky. Avšak sirky se lámou v našich prstech, chvějících se slabostí a rozčilením. Přilepili jsme svíčku na tyč, kterou jsme před tím vtlačili prach do skuliny. Svíčka plápolá v úzkém otvoru. Plápolá, ačkoliv je venku úplně bezvětrí. Neboť skulina je zároveň komínem. Prožijeme strašné minuty. Křičíme, křičíme ze všech sil. Naši nemocní se stanou neklidnými. Donna Isabella počne hlasitě naříkati, Karel mluví v horečce a myslí, že je zase v letadle.

Pojednou reflektor zhasne. Donna Elvíra uchopí mě za ruku. Potácí se. Oba cítíme, že ted’ nastalo rozhodnutí. Buďto se lod’ obrátí a vzdá se dalšího hledání — nebo — neodvážíme se na to ani mysliti — nebo — spatří naše drobně plápolající světélko.

Jak nekonečné jsou to minuty! Všude je úplné ticho.

Přilepili jsme svíčku na tyč . . .

Minuta za minutou utíká. Vypínáme se co nejvíce, abychom viděli ven, avšak přirozeně můžeme spatřit jen moře daleko před ostrovem.

Odvrátíme se. Nemluvíme, cítíme, že mizí poslední naše síly. Nic se neděje, žádný zvuk, žádné znamení. Všude je ticho. Parník nespátřil naší svíčky a tato zhasíná, plápolajíc ještě několikrát čoudivým plamenem a konečně se zhroutí, padne do vlhkého prachu, který tam ještě leží — zhasne.

Kapitola desátá.

Záchrana.

Don Esteban s kapitánem stojí na palubě lodice, reflektor osvětluje stěnu, námořníci měří hloubku vody. Don Esteban je unaven a otupělý. Teď je přece již po všem! Jaký to má pro něho zájem, zda je zde voda o nějaký metr hlubší nebo mělčí?

Na okamžik reflektor zhasne. Náhodou se právě Španěl dívá na stěnu.

„Kapitáne, co to tam je? Nezdá se vám, že z oné drobné skuliny vychází slabé světlo?“

Právě v té chvíli náhodou také měsíc je zastíněn mrakem, takže noc je temnější.

„K d'asu — skoro to tak vypadá! Prozatím nezapínejte reflektor.“ Chopí se dalekohledu, lodice přiblíží se k ostrovu a může ve vysokém přílivu stanouti až u skal.

„Je to světélko!“

„Z jeskyně?“

„Snad je to útočiště lupičů?“

„Možná — přece však — vypadá to skoro jako znamení — zde v té skulině.“

„Snad je to znamení lupičů, kteří zemětřesením byli zasypáni v jeskyni.“

Don Esteban tiskne kapitánovo rámě.

„Nebo — nebo-----“

„Teď to zmizelo. Už není nic vidět-----Tedy snad to byl přece klam?“

„Nebo to zhaslo. Rozhodně musíme to prozkoumati.“

Reflektor opět osvětluje stěnu.

„Tamhle je skulina!“

„Jak se tam dostati?“

Lodice přece jen nemůže až přímo ke břehu. Námořníci vstoupí do vody, druzí dávají pozor na žraloky, kteří však, jak se zdá, na štěstí odpluli do moře. Ze žebříků zbudují jakési lešení, které sahá až ke skulině.

(Z poznámek Rudolfa Rubeše.)

Ztrávíme strastiplnou půlhodinu . . . Donna Elvíra sklesla k zemi podle své matky a já se snažím přemýšleti. Nemyslím již na tuto poslední marnou naději. Překvapím se při jiné myšlence: Jak bych tomu udělal konec? Jak bych nás všechny mohl rychle zbaviti toho utrpení?

Co to je? Nepadl právě stín do našeho prostoru? Nyní opět!

„Donno Elvíro, tam venku — před skulinou?“

Opět jsme vstali, tísníme se ke skulině — vpředu se objeví hlava — lidská hlava. Nemůžeme rozeznati obličej, neboť je přirozeně ve stínu — slyšíme hlas, jenž k nám zaznívá dutě, jako by vycházel z hlásné trouby:

„Haló! Jsou tam lidé?“

Jsou to španělská slova — Donna Elvíra hlasitě vykřikne, klesne k zemi a omdlí poprvé v těchto dnech utrpení. Vykřiknu: „Si, Señor, čtyři zasypaní Evropané!“

„Jsou s vámi ženy?“

„Dvě ženy a dva muži.“

Zvenku zaznívá volání: „Isabella Almiro?“

„Isabella a Elvíra Almiro.“

Zvenku se ozve radostný výkřik.

„Jsem Esteban Almiro. Přicházíme, přicházíme!“

Sotva se držím na nohou. Slabost, zoufalství a teď najednou náhlá naděje! Křečovitě se tisknu ke skále. Zvenčí dorážejí prudké otázky:

„Což jeskyně neměla vchodu?“

„Je zcela zasypaná. Jsme zde sami. Je tu více jeskyní. Tam, kde leží lodi, je pravděpodobně zasypaný vchod do velké jeskyně. V té je mnoho čínských lupičů, kteří jsou taktéž zajati, tamtudy můžete asi snadněji vstoupiti a lupičů se zmocniti. Obě jeskyně jsou ve vzájemné spojitosti a odděluje je pouze stále stoupající voda.“

Z venčí zazní otázka: „Máte co jíst?“

„Tři dni již nemáme. Také je můj přítel a Donna Isabella nemocná. Jedněte rychle.“

„Okamžik — podáme vám skulinou potraviny.“ Obličej zmizí. Donna Elvíra klečí na zemi, křečovitě pláče a snaží se ovládnouti.

Donna Isabella otevřela oči, usmívá se nechápajíc dobře a šeptá jméno svého manžela. Jen Karel blouzní ještě silněji.

Naslouchám, co se děje uvnitř jeskyně. Voda už zase dosahuje k Čínanům a stále ještě stoupá.

Za několik hodin dosáhne již i do horní jeskyně.

Před otvorem objeví se znovu stín.

„Hola!“

Ted' je Elvíra u skuliny.

„Otče, otče!“

„Přijdeme. Buďte jen trpělivy!“

Vsunou nám do jeskyně potraviny na dlouhých tyčích. Studené maso, ovoce, víno, ledem chlazenou vodu.

Nemůžeme přemýšleti. Vzlykáme jen proti své vůli.

Elvíra poklekne vedle své matky a nalévá jí do úst víno. Karel pije žádostivými doušky ledovou vodu.

Jsem opět nahoře.

„Máte zbraně?“

„Nemáme. Všechny jsou zničeny.“

Podají nám otvorem dva revolvery a pušku.

„Mějte ještě trochu trpělivosti. Máme tu jen malou lodici. Musíme zavolatí moji jachtu, která kotví na moři. Pokusíme se druhou jeskyni vyhoditi do povětří. Buďte jen trpěliví ještě aspoň několik hodin.“

Je to zvláštní, avšak celá jeskyně zdá se nám pojednou změněna. Ten zázrak vykonalo víno. Donna Isabella sedí vzpřímena a má otevřené oči. Jisté asi dobře neví, kde se nalézá, avšak plna štěstí se usmívá, když její dcera vždy znovu jí praví: „Otec je tady! Otec nás osvobodí!“

Karel se trochu uklidnil od chvíle, kdy se napil ledové vody a kdy jsem mu počal ochlazovati čelo a prsa.

My zdraví jsme pojedli a nasýtíli se chlebem, masem a ovocem, věcmi to, o nichž jsme se domnívali, že už jich nikdy neokusíme. Byla to jídla, která nám z hladu a žízně kouzlila naše fantasie, jako fatamorgana ukazuje žízní zmírajícímu poutníkovi v poušti vždy znovu pramen vody.

Hodiny ubíhají. Opět nastane den. Slunce proniká úzkým otvorem a zdá se nám dnes býti jasnější než jindy. Čekáme-----

Lupiči přemoženi Istí.

Lodice rychle ujíždí. Motor pracuje ze všech sil. Rozrývá moře rychle se otáčejícím šroubem, vlny divoce se pění a stříkající voda zalévá malou lodici, jako by to byl závodní člun. Kapitán již vidí jachtu. Tam už zatím vypouštějí červené rakety na znamení, že jachta nám přijede vstříc.

Jachta po celou tu dobu topila pod kotly a teď se nám blíží.

Don Esteban s kapitánem stojí na palubě, lodice pluje podle jachty a ježto příliv dovoluje, aby loď vnikla mezi skaliska, dává kapitán rozkazy. Čtyři zachránění jsou vyvedeni ven. Číňané zatím obšírně líčili, jak lupičský mandarin přepadl jejich džunku, jak jim sebral všechen majetek a jejich příbuzné povraždil.

„Chcete se pomstít?“

„Kéž bychom mohli!“

„Lupiči jsou ještě na živu. Jsou zasypáni v jeskyni.“

Na jejich tváři objeví se rys zvířecí divokosti.

„Ať zhynou, ať bídne zhynou!“

„Předáme je evropskému soudu.“

„I to je dobré!“

„Chcete nám pomoci?“

„Co máme činit?“

„Chytneme je za živa. Pokusíme se otevřít jeskyni. Nesmějí nás spatřit. Mají vidět pouze vás. Mají věřit, že přicházíte, abyste je osvobodili. Potom je spoutáme a vydáme spravedlnosti.“

Číňané i Arab pochopí tento záměr a jsou ochotni pomáhati.

Lodice dopraví celou posádku jachty na ostrov. Dopraví tam také prach v sudech. Na pobřeží jsou postaveny pyramidy z pušek. Vojíni jsou zaměstnání odklizením sesuté skály.

Hodiny ubíhají. Don Esteban chce se vyhnouti odstřelování. V denním žaru se těžko pracuje. Vždy znovu je rozdáváno víno a chlazená voda. Všichni touží po tom, aby chytili lupiče.

„Tamhle je ta jeskyně.“

Je viděti otvor, v němž byly zasazeny betonové dveře. Z vnitřku sice nebylo možno odstraniti zřícené kamení, avšak z vnějšku je to snadnější.

Je slyšeti hlasy, chraplavé, plné zoufalství, hlasy Číňanů.

„Pomoc! Pomoc!“

Vojíni ustoupí, Číňané přelezou hromady kamení.

„Buďte klidni, neztrácejte odvahy. Přicházíme, abychom vás zachránili!“

Lupiči nepřemýšlejí o tom, jak je to pravděpodobné, aby oloupení zachraňovali své vlastní učitele.

Ti čtyři mužové pracují za deset. Odstraňují poslední úlomky skal ze zřícené předsíně mezi betonovými a dřevěnými dveřmi.

„Opřete se o dveře — prolomte je!“

Číňané se vypotácejí ven. Jsou bledí. Na jejich tvářích se obráží hrůza, jsou promočeni a voda z nich kape a potom — když dveře povolí — první z nich se protlačili nahoře otvorem — rozlije se divoký proud, mocná vodní vlna z jeskyně uvolní si cestu a odtéká do moře.

Za několik okamžiků voda vyteče. Potom se vypotácí z jeskyně ještě více než třicet zcela promočených lupičů, kteří jsou oslepeni slunečním světlem a uvítání vojskem. Za několik minut jsou všichni spoutáni a s roubíky v ústech položeni na zem.

(Z poznámek Rudolfa Rubeše.)

Hodina za hodinou míjí. Jak se nám to zdá být dlouhé! Snažíme se navzájem těšiti.

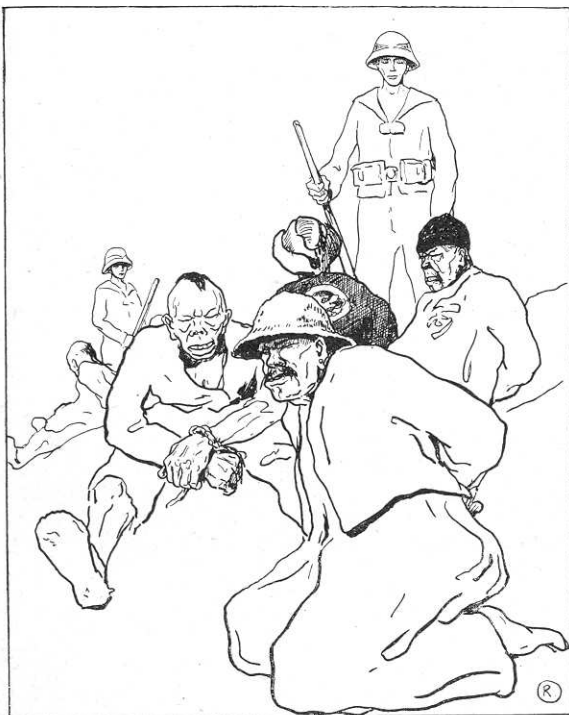
„Kdož ví, kde jachta kotví!“

„Musí nejprve přistáti mezi skalisky. Musí najíti vchod do jeskyně.“

„Bude to velká práce, než odstraní zřítivší se skály.“

„Jen aby lupiči neměli převahu!“

„Ti budou také vyčerpáni.“

Za několik minut jsou všichni spoutáni . . .

Pojednou zaslechneme za svými zády šumot a bublání. Seběhnu šikmou cestou k dolejší jeskyni.

„Voda mizí. Zdá se, že odtéká do druhé jeskyně.“

„Je tedy jeskyně otevřena.“

Elvíra radostně vzkřikne. Tu již dole spatřím postavy.

„Rychle, zbraně sem! Číňané-----“

„Vidím, jak se protlačují skulinou mezi oběma jeskyněmi muži divokých a šílených tváří. Pojednou je kolem nás jasno. Zdá se, že světlo přichází z dolní jeskyně. Elvíra nazdařbůh vystřelí z revolveru. Jeden z chlapíků se na mne vrhne. Padneme k zemi a zápasíme. Je to směšný zápas dvou lidí, kteří jsou zcela vysílení. A přece je to zápas na život a na smrt. V tom je slyšeti jiné hlasy — anglické a španělské. Volám do naší jeskyně: „Už nestřílejte, už se záchrana blíží!“

Pocítím tlak na hrdle. Nemohu dýchat, svalím se na zem.

Nastal večer. Otevřu oči a sedím na břehu před jeskyní lupičů.

Dva muži mě vynesli ven a smějí se mi do tváře.

„How do you do, Sir?“

„Thank you, very good.“

Cítím, jak je to směšné a smějí se právě tak hlasitě a vesele jako moji zachránci. Mé nervy jsou otřeseny. Byl bych mohl právě tak plakati, jako se teď směji.

Přede mnou stojí muž vysoké postavy se šedým zvlněným vlasem. Svírá Donnu Elvíru v náruči. Ti dva opravdu vzlykají. — Je to otec s dcerou.

Vyskočím.

„Kde je Karel?“

Tu přistoupí starý Španěl ke mně a stiskne mi ruku.

„Zachránil jste život mé paní a mému dítěti.“

„Nikoliv já — snad můj přítel Karel, jestliže jste slyšel volání o pomoc.“

„Slyšeli jsme, avšak o tom později.“

„Kde je Karel?“

„Váš bratr je už na palubě jachty a lékař se o něho stará.“

„Kde je Donna Isabella?“

„Také na lodi. Myslím, že se brzy vzpamatuje.“

Přede mnou stojí Donna Elvíra. Dívám se na ni a uleknu se. Podle ní mohu souditi, jak všichni vypadáme. Její tvář je vyhublá a protkaná hlubokými vráskami, vlas je divoce rozčuchán, a zdá se, že zešedivěl. Avšak její otec, jenž se na ni dívá šťastnými očima, toho všeho nevidí. V jeho očích je krásnější nežli kdy jindy — neboť je naživu!

Nalézáme se na palubě lodi. Stydím se, že musím přijmouti kapitánovu pomoc, když vstupuji do lodice. Jsem tak sláb.

Karel obdržel pevný obvaz na nohu. Avšak v kabinách je příliš horko. Proto námořníci postavili na palubě stan a Karla tam donesli. Za několik dnů má býti opět dopraven na zem. Vždyť ještě zde musíme nějaký čas zůstat.

Karel je sláb, avšak necítí bolesti. Také jeho rámě je čerstvě obvázáno. Trochu jedl a usmívá se. Jsem tak šťasten, že smím u něho seděti a dívati se naň. Byl mi zachován.

Námořníci zatím dopravili zajaté lupiče v těžkých okovech na druhou loď. Musí teď ležeti spoutáni v témž plavidle, v němž chtěli ukrýti svoji kořist.

Don Esteban po chvíli nám vykládá, jak našel čtyři spoutané lidi na lodi bez kormidla.

„Byli to tři Číňané a jeden Arab. Je opravdu zvláštní, jak osud dovede lidi promíchati.“

Právě přistane malý člun, do něhož vstoupí všichni čtyři mužové. Číňané nechtěli býti s lupiči na jedné lodi a ještě teď se před nimi třesou. Když je námořníci vedou kolem nás, Don Esteban jim pokyne:

„Dobře jste provedli svůj úkol. Nebude to vaše škoda!“

Jeden z mužů se zastaví. Nemohu rozeznati jeho tváře, neboť stojí v temnotě, zatím co zář elektrické lampy spočívá na nás.

„Alláh il Alláh!“

Muž — je to ovšem Arab, o němž mluvil Don Esteban — vykřikne a padne na kolena. Vztahuje k nám ruce, jako by se něčemu bránil.

Karel bezděčně se vzpřímí.

Přistoupím blíže. Nedovedeme si vysvětliti jeho jednání. Pohlédnu mu do tváře a teď také sám bezděčně zvolám: „Abdul Ker?“

Muž se k nám po kolenou plazí.

„Jsem Abdul Ker a-----“

Kývám hlavou.

„My jsme oba letci z Kahýry.“

„Alláh il Alláh — Alláh il Alláh.“

Jiného nedovede ten muž ze sebe vypraviti. Je to Felah, který zničil naše letadlo.

„Jak je to možné? Jak je to možné?“

„Tys Abdul Ker — tys uvolnil šrouby našeho letadla?“

„Alláh je velký — ruka Alláhova bdí nad věřícími.“

Je těsně u nás a pozdvihuje ruce. „Tady jsem! Učiňte se mnou, co vám libo! Jsem v rukou všemocného Alláha a jeho soud je spravedlivý!“

Karel mi dá znamení. Uklidňuji ho. Nemyslíme na potrestání. Jak bychom mohli na něco takového myslit, když jsme sami tak zázračným způsobem byli zachráněni? Říkám mu to. Táži se, vysvětluji mu krátkými slovy. Abdul Ker koktá a nemůže mluvit. Zapomněl tu trochu své angličtiny. Donna Elvíra musí jeho slova překládati. Nedivíme se už ničemu, ani ne tomu, že Donna Elvíra s ním dovede hovořit. Vysvětluje nám, co ví. Karel nabízí mu ruku k smíru. Abdul Ker počíná chápati. Odchází jako ve snu, slyšíme ještě dlouho, jak hlasitě propěvuje své modlitby ke chvále Alláhově . . .

Přál bych si, aby dobrý plameňák z našeho ostrova mohl mluvit. Je přece na světě hodně lidí, kteří věří ve stěhování duší, a jsou také ještě pohádky, v nichž lidé jsou začarováni v podobu zvířat. Když opět spatřím plameňáka, jenž se tak dlouho ukrýval a nikdy nám nic zlého neučinil, jak opět zcela důvěřivě stojí u vodní louže a hledá nějaká ta drobná zvířátka a jak si nás prohlíží, když jdeme zcela blízko kolem něho, představuji si, že to je přece nějaký dobrý duch, jenž na sebe vzal postavu ptáka. Zachránil nám opravdu život, ukázal oběma ženám cestu do jeskyně.

Nebo je to přece jen pták, jenž snad jednou zažil nějaké dobrodiní od bílých lidí a jenž nenávidí Číňany? Kdo ví, jaké tragédie se odehrály v rodině plameňákově, než zůstal zcela opuštěn!

Je to však rozhodně dobrý plameňák. Máme ho všichni rádi a když nemáme nic jiného na práci, chytáme ryby a předhazujeme mu je.

Teď to vypadá na ostrově zcela jinak. Ještě jsme neodpluli a prozatím na to nemyslíme. Postavili jsme několik velikých a pohodlných stanů, které Don Esteban přivezl na své jachtě. Stojí v těch místech, kde Číňané zapálili velký oheň, a mají dlouhé vlajky ve španělských barvách. Jsou zařízeny pro tropické krajiny a mezi dvojí vrstvou plátna je izolační vložka, takže v nich není ani příliš horko. Ve velkém stanu, který je mezistěnou rozdělen ve dvě místnosti, bydlí Don Esteban se svou rodinou. Ve druhém jsem já s Karlem. Karel totiž byl opět přenesen z lodi na břeh, když se Don Esteban rozhodl zůstat zde ještě nějaký čas, aby ostrov důkladně prozkoumal, převezl poklady lupičů na svoji loď a tak se postaral o jejich vrácení původním majitelům. Chce znemožnit lupičům další

pobyt na ostrově tím, že úplně zničí jeskyni, která jim poskytovala útulek.

Kromě toho byly postaveny další stany, v nichž bydlí kapitán a lodní lékař, vojenská hlídka, a konečně jeden stan pro kuchyni.

Jsou vesměs veselí lidé na Karlově ostrově! Ano!

Ostrov pravděpodobně neměl dosud jména, poněvadž ho ani kapitán neznal a nebyl na žádné námořní mapě zanesen. Teď jej kapitán přesně zkoumá a Don Esteban chce vynaložiti vŕŕechen svůj vliv, aby ostrov byl pojmenován ostrovem Karlovým.

Jsme tu na ostrově všichni veselí: Rodina Dona Estebana, která přímo rozkvétá, Karel a já, kteří jsme jisti, že po vŕŕech dobrodružstvích budeme konečně zachráněni, a Číňané i Abdul Ker, kteří padli do rukou lupičů.

Don Esteban slíbil jim odměnu, která jim bohatě nahradí škodu, jestliže teď budou pro nás pracovati. A opravdu jsou nám neobyčejně prospěšní. Jsou zvyklí práci v slunečním žáru tropů a — Číňané jsou vlastně lovci perel. I to je dobré, neboť velká jeskyně je z poloviny naplněna vodou. Zdá se, že pramen nevysychá, a když chceme vyloviti ze sklepa vŕŕechno, co tam lupiči ze svého lupu uložili, musí se Číňané pro to ponořiti do vody.

Avšak nevěříme jim. Na štěstí je mezi našimi námořníky dosti mužů, kteří se vody nebojí. Jinak by se mohlo státi, že ti chlapíci, kteří nám dnes slouží, avšak mají také šibeniční tváře, ponechají nejlepší věci ve vodě, aby si je později odnesli.

Na ostrově to vypadá jako v opravdovém skladišti. Co se tu vŕŕechno objeví: Hory konserv, celé balíky látek, které teď leží na slunci, aby opět vyschly, bedny se stroji, s porcelánem, kuchyňským nádobím, jízdní kola, zbraně a ovŕŕem také vodou zničené střelivo. A potom ŕŕatstvo, kožišiny a přikrývky.

Sami jsme tam ještě jednou vstoupili. Lodní inženýr s mojí pomocí zavedl tam elektrické světlo. Na jachtě mají samozřejmě dynama a teď vede dlouhý kabel na ostrov.

Námořníci se ještě jednou potopili. Vŕŕechno je vyneseno a místnosti jsou prázdné.

Don Esteban zamítl jen jednu moji prosbu. Má sice na palubě bezdrátovou telegrafii, avšak nerozeslal vůbec žádného hlášení.

„Nemyslím na to. Mají snad teď, když jsme sami vše našli, přijít Angličané a lov nám opět odebrati?“

A byl bych tak rád aspoň své matce poslat zprávu!

Když nepomáhám někde venku, sedím teď stále u Karlova lůžka. Doktor je spokojen. Karlova povaha je tak silná! Horečka již dávno přestala, nohu má v sádrovém obvazu a jeho vyčerpání denně více mizí. Když jsem zaměstnán, ošetřuje ho Donna Elvira s dojemnou péčí. . .

Vlastně jsme spolu velmi málo mluvili od chvíle, kdy jsme byli zachráněni. Avšak cítím, jak Karel vždy znovu se na mne dívá. Když konečně jsme téměř úplně hotovi s vyprazdňováním jeskyně, uchopí mě Karel jednou večer za ruku.

„Nevíš, chlapče, jaké výčitky si dělám pro tebe!“

„Výčitky, a pro mne?“

„Svedl jsem tě k této lehkomyšlné jízdě.“

„Myslíš jsi to se mnou vždy dobře!“

„Nu dobře, avšak přece jsme jednali lehkomyšlně. Uzavřel jsem sázku, kterou jsem nyní ztratil. Příliš jsem důvěřoval sobě a náhodě. Zapomněl jsem na českou důkladnost. Možná, že musím zaplatiti Američanovi půl milionu korun, jehož nemám.“

„Myslíš, že on jej vydělal?“

„Kdo ví?“

To je tedy důvod, proč Karel přes pocit štěstí, jenž ho naplňuje, když vidí, jak se jeho zdraví vrací, občas je ustrašen a hledí před sebe zadumán.

Nemohu jej ovšem utěšiti, avšak mám své vlastní názory. Nejsou jen tak vzaty ze vzduchu. Don Esteban je bohat a konečně jsme zachránili jeho paní i dceru.

Již několik dní je na ostrově změna. Za přílivu stále se pohybují čluny mezi ostrovem a oběma parníky. Čínští lupiči jsou stále ještě na své vlastní lodi, ovšem v těžkých okovech a hlídání ve dne i v noci našimi vojíny. Skladiště naší jachty nepostačuje. Musíme využití i prostoru lupičské lodi, a když konečně jsme všechno naložili, jsou obě lodi značně ponořeny. Zítra má býti učiněno poslední opatření a potom odplujeme.

Na ostrov bylo dovezeno veliké množství třaskavin, téměř všechen prach, jež jsme měli, a námořníci vyvrtali do klenutí jeskyně řadu děr.

Potom opustíme jeskyni, doutnáky jsou zapáleny a zakrátko se ozve silná rána. Naši lidé dobře pracovali, jeskyně se úplně zřítíla. Vznikl trychtýř, v němž se shromažďuje pramenitá voda, vytváří malé jezírko a odtéká k moři.

Voda z pramene je teď lepší. Je to sladká voda a zřítivší se půda slouží tu jako síto. Teď by se dokonce dala pít.

Ještě naposled jsme připluli k ostrovu. Kapitán, Don Esteban, Elvíra a já. Chceme ještě také navštívit druhou jeskyni. Mám určitou obavu. Nebyl zabit náš plameňák, když jsme vyhodili jeskyni do povětří?

Naposledy kráčíme přes ostrov. Nemohu ani uvěřiti svým očím. Plameňák je tam ještě stále, avšak není sám. Je tam ještě jeden plameňák. Je mnohem menší a když vzhlednu do výše, spatřím, že na obloze mizí celý houf těchto ptáků. Zdá se, že nový příchozí kulhá. Pociťuje asi bolest, když pozdvihne nohu. A náš starý přítel poskakuje podivnými a žertovnými skoky kolem příchozího . . .

Don Esteban se směje.

„Nu tedy! Je to rozhodně samička, která za letu přes moře zeslábla a snad se poranila na noze. Šťastná náhoda! Teď už tento statečný stařík nebude sám. Podívejte se jen, pánové, jak se koří své nové paní ladnými krůčky! Až zase jednou přijdou lidé na Karlův ostrov, možná, že už zde bude velký počet mladých plameňáků. Je to dosti zvláštní, že starý odtud neuletěl. Je to znamení, že našel potravu, a nový pramen jistě přispěje k tomu, aby jim zpříjemnil zdejší pobyt.

Vstoupíme ještě jednou do druhé jeskyně. Je teď příliš malá, než aby mohla poskytnouti útulek lidem, — avšak pro ptáky dostačí!

Odpluli jsme. Zůstali jsme samozřejmě až do přílivu a zcela pomalu jsme se vyvinuli ze skalisek.

Tvrdím, že plameňák stál na břehu a svým zobcem zaklapal nám na rozloučenou.

Plujeme směrem na Singapore a těsně za námi následuje čínská lupičská loď, na níž jsou téměř všichni naši vojíní.

Když jsme dorazili do Singaporu, způsobili jsme ovšem mimořádnou sensaci. Již proto, že jsme vlekli jiný parník, který v posledních hodinách pro poškození nemohl sám plouti. Když přístavní úředníci vystoupili na palubu z malého policejního parníku, podal jim Don Esteban zprávu a když jsme vstoupili na zem, černal se břeh lidmi, které přivábila překvapující zpráva o nás. Také se dostavila silná policejní četa, která ihned převzala spoutané čínské lupiče a odvedla je do vězení. Lid by byl ničemy lynčoval, kdyby nebylo bývalo policie.

Rozčilení v celém Singapore. Na policejním ředitelství je celá výstava. Vypadá to tam jako v obchodním domě. Všichni, kteří utrpěli ztráty v poslední době nebo i před lety, majitelé ztracených lodí, byli o tom zpraveni.

Je přímo neuvěřitelné, z kolika lodí naše zboží pochází. Zvláště vysokou cenu má pytlík klenotů, který jsem zachránil.

Jsme hrdiny dne ... Ve všech časopisech jsou naše obrázky: „Zachránění rekordní letci.“

„Bez kormidla tajfunem přes oceán.“

„Ostrov lupičů.“

„Osud dvou španělských dam.“

Bůhví, redaktoři mohou tentokrát snadno vymýšleti poutavé nadpisy pro své články.

Karel leží teď v anglickém sanatoriu a tamní lékař potvrzuje, co prohlásil lékař naší lodi. Bude trochu kulhati a má již po sportovní kariéře. To ho trochu mrzí. Vůbec, čím více pozoruje návrat svého zdraví, tím více jej tíží myšlenka na budoucnost.

Leží na rozkošné verandě a čte časopis. Časopis! Pro nás něco nezvyklého! Již po dlouhé měsíce jsme nic nečetli. Karel hlasitě vzkřikne — spěchám k němu.

„Co je?“

Ukáže mi jeden z časopisů. Pohlédnu do něho a potom na Karla. V jeho očích je skoro šílený výraz. Nahlížím opět do listu.

„Což jsem se zbláznil? Čteš to také? Nezdá se nám to?“

Ztrnule hledím na časopis a nechápu. Je to telegram z Bombaye s tučným nápisem: „Rubešův gigantický let kolem světa se zdařil. Rubeš se svým průvodcem přistáli v Kalkutě přesně po dvaceti devíti

dnech! Nadšené uvítání odvážných letců. Ačkoliv přihlašovací lhůta nebyla dosud uzavřena, poukázali Wells a Kovařík telegraficky na indickou banku padesát tisíc dolarů!“

„Chápeš to? Chápeš to? To je přece nesmysl! Jsem z toho všecek zmaten. Jak jsme mohli zvítěziti v rekordním letu? Jsme přece zde. Nejsme přece vůbec v Kalkutě!“

Sáhnu si na čelo a potom hlasitě zvolám: „Jarka to vyhrál!“

„Jarka? Jarka?“

Čtu dále, čtu se zářícíma očima. Tady to stojí: „Pan Jarka Rubeš-----“

„Tedy — Jarka-----“

„Jak je to možné — vždyť byl radiotelegrafistou —“

„Nevím. Na tom nezáleží. Hlavní věc, že tomu tak je. Karle, Jarka zvítězil a dosáhl rekordu. Jarka získal sázku!“

Karel stále ještě kroutí hlavou.

„Vždyť téměř celý rok nelátal. — Ovšem-----“

Karlovy nervy jsou ještě hodně zeslabeny. Vzlyká. Zavolám lékaře a ten mu dá utišující prostředek.

Jarka získal rekord letu kolem světa!

Spěchám k Donu Estebanovi. Musím to někomu říci. Hotelový sluha jde mi vstříc a přináší mi telegram. Držím jej mezi prsty. Vím, od koho je — chvěji se a otevírám jej.

„Bohu díky! Tvoje šťastná matka!“

Matka! Moje matka! Odpověď na radiový telegram, jež jsem včera odeslal. Moje milá, dobrá matka! Žije, je zdravá, šťastna, že já jsem na živu. Co asi vytrpěla! Co všechno mi říká těch několik slov! Jsem šťasten, nekonečně šťasten. Ted' musím pospíšiti ven do parku a tam se schovati mezi květinami. Mám oči plny slz.

Co se stalo v Kalkutě.

Letadlo, které dopravilo Jarku Rubeše a Johna Kovaříka z Bombaye do Kalkuty, přistává na velkém letišti ..

Je silně poškozeno. V posledních chvílích byl let pravým zázrakem. Motor pracuje nepravidelně, avšak cíle bylo dosaženo. Tisícíhlavý zástup vítá letce.

„Three cheers pro Rubeše a Kovaříka! Hip hip, hurá!“

Jsou pozdviženi se svých míst a nesení v triumfu přes letiště k autu. Jsou oba polomrtví, zcela vyčerpaní, mají propadlé tváře a chvějí se na všech údech. Jen kynou odmítavě rukou — chtějí jen spáti. Spáti a odpočívati. Převracejí se na lůžku, myslí na strašný let přes Atlantik, na to, jak motor uprostřed nad oceánem počal selhávati, když byl před tím vybojoval zápas s protivnými větry.

Byl to skutečný zázrak. Hltavě vypijí utišující nápoj s uspávacím prostředkem, který jim lékař podává.

Uplynuly dva dny. Sedí na terase velkého hotelu. Jejich zrak je opět jasný, i když je údy dosud bolí a ačkoliv jsou ještě slabí.

V ruce drží telegram, jímž jim vedení rekordních letů potvrzuje, že jim cena byla přidělena. Padesát tisíc dolarů

Kovařík se usmívá.

„Teď jsme vyhráli sázku, teď máte půl milionu korun, o nichž jsme tvrdili, že je do roka vyděláme!“

Jarka je smuten.

„Kdyby to byl zažil Karel! Jak by mi bylo mnohem milejší, kdyby Karel byl cenu dostal! Měli jsme neobyčejné štěstí, on však---
----“

„Řídil jste letadlo mistrně! — Kdyby váš ubohý bratr —“

Nemůže již větu dokonati, neboť přichází sluha a přináší telegram.

„Pan Jarka Rubeš?“

„All right.“

Jarka roztrhne obálku a zbledne na smrt. Zmocní se ho slabost. „Čtete to, Kovaříku — je to možné?“

„Srdečné blahopřání! Tvůj zachráněný bratr Karel a bratranec Rudolf.“

Jarka vyskočí.

„Jak je to možné? Je to pošetilý žert, je to ničemný kousek-----“

Tu přiběhne jakýsi Američan a mává prudce časopisem.

„Haló, pan Rubeš? Časopis ze Singaporu. Víte již, že váš bratr je zachráněn?“

„Je to pravda? Je to pravda?“

Jarka uchopí časopis. „Čtěte, Kovaříku, já nemohu.“

Američan předčítá, čte o neuvěřitelném zachránění a o lupičském ostrově.

„Karel žije? Můj mladý bratranec žije? Pane na nebi!“

Tu dokonce Američanům vlhnou oči. Mimoděk jako k modlitbě sejmou klobouky.

Jarka se vzpamatoval. Přechází sem a tam.

„Kovaříku, vydrží letadlo ještě cestu do Singaporu?“

„To je nemožné, avšak, pane Hutchinsone, chcete-li nám prokázati nějakou laskavost, obstarajte panu Rubešovi letadlo.“

Jarka tiskne mu ruku, zatím co mladý Američan rychle odkvapí.

Po dvou hodinách vrací se Hutchinson.

„Můj otec má velké kabinové letadlo. Samozřejmě vám je dává k dispozici. Přejete-li si, budu je řídit. Jen prosím vás, dnes je slavnostní večere k vaší počtě. V noci můžeme odletět.“

(Z poznámek Rudolfa Rubeše.)

Karel, jehož zpráva o vítězství jeho bratra velmi osvěžila, sedí s Donem Estebanem ve vážném rozhovoru. Také já jsem při tom.

„Prokázali jste mi nesmírnou službu. Zachránili jste život mé paní i dcery!“

Karel se brání: „Byla to pouhá shoda okolností.“

„Ovšem, ale byla to také vaše odvaha, byla to okolnost, že jste dovedli vyslati do světa radiovou zprávu, kterou jsem zachytil. Jsem vám povinován nekonečným díkem.“

„Nikoliv, Done Estebane, já sám jsem šťasten!“

„Promluvíme si vážně! Ztratil jste letadlo. Snad vám to bude mnoho let trvati, než zase můžete létat!“

Karel vrtí hlavou.

„Vím dobře, že již nemohu létat. Lopatka, kterou jsem si již poškodil při pádu na ostrov, zůstane trochu ztrnulou a tím je moje ruka ochromena.“

„Musíte si tedy nalézt nové povolání?“

„Ano.“

„Už jste si snad něco vybral?“

„Ještě jsem byl příliš slab, abych o tom přemýšlel.“

„Dovolte tedy, abych vám učinil návrh. Chci se nejbližším Lloydovým parníkem vrátit do Španělska a věnovat se napříště jen těžbě ze svých velkých rtuťových dolů. Je to rozsáhlý podnik. Ale mnohé tam ještě není v pořádku. Vím, že jste nejen letec, nýbrž v první řadě inženýr. Již dávno bylo mým úmyslem najít si českého inženýra pro svůj podnik. Chcete přijmouti toto místo?“

Karlova tvář má šťastný výraz.

„Upřímně rád, jestliže mi to postavení svěříte. Ale musil bych si klásti jednu podmínku; Jsem zavázán starati se o svého bratrance, který se v době nebezpečí osvědčil jako celý muž. Chtěl bych se s ním vrátit domů a potom —“

Don Esteban jej přerušil.

„Samozřejmě, že se můžete podívat ještě do Čech. Ale s vaším mladým bratrancem mám jiné úmysly. Také jeho jsem poznal a jsem přesvědčen, že by se nerad a těžko s vámi loučil. Což kdyby vstoupil do mých služeb jako váš pomocník?“

Při tom naznačí Karlovi i mně platy, které způsobí, že jsem pln pýchy a uchopím jeho ruku: „Done Estebane!“

Usmívá se a mluví dále: „Ale mám také ještě podmínku!“

„Prosím!“

„Jsme všichni smrtelní a já nerad zůstávám dlužníkem. Vím sice, že službu, kterou jste mi prokázali, nelze vyjádřit číslicemi, avšak — číslice jsou přece to, co nám konec konců zbývá, abychom zaplatili svůj dluh v opravdové hodnotě. Musíte přijmouti tuto obálku. Není to mnoho, neboť jsem bohatý muž.“

Nežli Karel může odpovědět, položí obálku na lůžko.

„Kdybyste ji odmítl, považoval bych to za nedostatek přátelství a důvěry!“

Rychle odejde a Karel otevře obálku. Leží v ní šek na pět tisíc liber šterlinků.

Usmívám se.

„Tady máme ten půl milionu korun!“

Karel přemýšlí a potom pokyne hlavou: „Vím, že je velmi bohat a — pro nás je to celé jmění.“

Obdržel jsem předvolání od námořního soudu. Myslím, že se jedná opět o nějaký výslech, a jdu tam zcela lhostejně. Bylo takových výslechů v poslední době mnoho a protože Karel nemůže jít, musím to obstarat za něho.

Soudce se tváří přátelsky.

„Prosím, pane, posad'te se! Musím vám něco sdělit. Tím, že jste našel a odevzdal klenoty, uchránil jste firmu Bratří Braunové v Birminghamu škody padesáti tisíc liber šterlinků, v jejichž vrácení firma již vůbec nevěřila. Mám příkaz, abych vám jakožto poctivému nálezci odevzdal deset procent z tohoto obnosu, tedy pět tisíc liber šterlinků proti potvrzení. Prosím, račte podepsat. Zde máte šek na indickou banku.“

Sotva mu rozumím. Nikde a nikdy jsem se tak nepořádně nepodepsal. Soudce se na mě přívětivě usmívá.

„Co počnete s těmi penězi?“

„Pošlu to ihned mamince.“

„Velmi dobře, milý příteli. A řekněte, prosím, svému panu bratranci: Máte samozřejmě nárok na značnou odměnu společně s Donem Estebanem za ostatní zachráněné zboží. To bude vyřízeno v nejbližších týdnech.“

Spěchám ke Karlovu lůžku a mávám v ruce šekem: „Karle, teď i já mám půl milionu!“

Obdržel jsem dopis od maminky. Došel leteckou poštou přes Sibiř a Mandžursko, potom přes Indii. Je šťastna, touží po mně. Sotva se můžeme dočkat odjezdu. Jen jednomu však nerozumím. Jak mohl bratranec Jarka poslati mamince stopadesát tisíc korun?

„Nazdar, kamarádi!“

Jarka stojí ve dveřích, roztáhne ruce a přiskočí k židli, na níž Karel sedí dnes poprvé. Dlouhou chvíli setrvávají v tomto němém

objetí, nežli opět mohou mluvit. A když mne potom Jarka obejmě, vidím, že jeho oči jsou vlhké.

Sedíme pospolu. Máme si tolik co vyprávěti a přece nenalézáme slov. Jsme v nádherné zahradě sanatoria, kde je Karel ošetřován. Nad námi šumí palmy, kolem nás kvetou květiny. Je to vše nádherné. Avšak nám se zdá, jako by to byla Rajská zahrada.

A teď počneme vyprávěti. O letu, o Egyptu, o záhadném ostrovu a jeho hrůzách.

Jarka vzkřikne:

„Tedy mé srdce mělo pravdu! Víš, že jsme spolu mluvili? Že jsem zachytil tvoje volání a že jsem ti odpověděl?“

„Ty? Ty?“

„Byl jsem přece radiotelegrafistou parníku Lincoln a v oné noci, kdy jsme nemohli volání o pomoc vyhověti, když jsi sám nás varoval, nemohl jsem spáti a vždy znovu se mí zdálo, jako bych slyšel tvůj hlas, jenž mě úpěnlivě prosil o pomoc.“

Karel přemýšlí.

„Podivno! Také jsem v té noci na tebe myslel. Bylo to zcela přirozené. Koho mám na světě kromě tebe, svého jediného bratra? Oné noci jsem se s tebou v myšlenkách loučil.“

Jarka se nuceně směje.

„A teď tu sedíme, jsme šťastni a zdraví.“

„A nechceme už tak lehkomyšlně dávat v sázku svůj život. Jak jen jsi se mohl odvážiti rekordního letu?“

„Což ty jsi se neodvážil?“

„Byl jsem lépe vycvičen a —“

„Máš pravdu, avšak — myslel jsem, že jsi mrtev.“

„Teď však už nebudeme pokoušeti osud!“

Oba si znovu tisknou ruce. — Don Esteban potichu k nám přistoupí.

„Ne vyrušuji vás?“

„Jak byste nás mohl vyrušovati!“

Usmívá se.

„Trochu jsem poslouchal váš rozhovor. My dva jsme vlastně již spolu hovořili. Vypτάval jsem se vás oné noci na hořící loď.“

Jarka podává mu obě ruce.

„Zachránil jste mého bratra!“

Don Esteban vrtí hlavou.

„Snad jsem jej zachránil — avšak zachránil moji paní a dítě. Vyslal signál, postavil turbínu-----“

Karel jej přeruší.

„Přestaňte již!“

Don Esteban se usmívá.

„Bud'me poctiví: Vedla nás vyšší moc, ať už ji jmenujeme osud nebo Kismet nebo Bůh. My však jsme drželi hlavu vzhůru a vykonali, co jsme mohli vykonat. Odvážnému pomáhá Bůh. To je to pravé slovo!“

„Avšak co počnete vy, Done Jarko? Budete se nadále zabývat leteckým sportem po boku svého bratra?“

„Karel i já jsme inženýři. Jen z výdělečných důvodů věnovali jsme se tomuto povolání. U mne to byla pouhá náhoda. Víte přece, že jsem byl radiotelegrafistou na palubě Lincolnu.“

„A co si teď počnete?“

„Až co mi osud přinese. Nejraději bych ovšem pokračoval ve studiu a dostal se do dolů jako inženýr.“

„To je váš obor?“

„Ano, to jsem studoval, kdežto Karel je vlastně konstruktérem strojů pro velké elektrárny.“

Don Esteban se usmívá.

„Snad bych věděl o místě pro vás?“

„Vy, Done Estebane?“

„Mám velké doly a potřebuji zdatné muže.“

Jarka hledí s pochybou na Karla, který se usmívá, a Don Esteban pokračuje: „Nebo jste dosud vázán u pana Wellse?“

„To záleží na mně.“

„Nevím ovšem, zda byste se shodl s mým vrchním inženýrem. Je to také Čech.“

Teď se všichni usmíváme a Jarka upadne trochu do rozpaků.

„Nerozumím —“

„Můj vrchní inženýr, který by tedy byl také vaším představeným, jmenuje se Karel Rubeš.“

Nemohu se udržeti a vyskočím: „A já jsem jeho pomocník!“

„To — to — to chcete učiniti ?“

Don Esteban zváží.

„Vlastně vás všechny tři ani neznám a přece vás znám a myslím, že i vy mě znáte. Kdo se osvědčí v dobách nebezpečných —“

„Done Estebane, chcete-li, aby —“

„Ruku na to, Done Jarko!“

Karel nám podává obě ruce.

„Budeme tedy opět pohromadě.“

Jsem rozpustilý. Poprvé se opět cítím skoro chlapcem.

„A já vám zase budu vařit a vésti domácnost!“

Tomu ovšem opět nerozumí Don Esteban. Ztrávíme krásný večer. Donna Isabella i Donna Elvíra jsou s námi a zdá se nám, jako bychom byli staří přátelé, kteří se již dlouhá léta znají.

Karel poprvé jde ven. Opírá se o hůl a kráčí mezi Jarkou a mnou. Teď teprve se opravdu těšíme z celé té krásy kolem.

Musili jsme ještě jednou k námořnímu soudu. Nutí nás, abychom přijali ještě odměnu za záchranu zboží. Rádi bychom ji odmítli, avšak ty lidi by to mrzelo. Jsme vůbec hrdiny dne. Kráčíme zvolna přístavní promenádou a Karel praví: „Štěstí nám spadlo do klína. Kdybych měl aspoň někoho, koho bych mohl udělati šťastným!“

V tom spatříme muže, který hluboce zadumán sedí na jednom ze železných kolu, sloužících k zachycení lodních lan.

Abdul Ker.

Oslovím jej. Za těch několik měsíců naučil se anglicky. Vzchopí se. Hledí na nás opět bázlivým pohledem, jenž stále ještě očekává trest. Karel se ho táže: „Co si teď počneš, Abdul Kere?“

„Co bude chtít Alláh!“

„Jsi smuten?“

„Toužím po své vlasti.“

„Vrať se tedy domů. Chceš-li, potvrdím ti, že jsem naživu, že jsi mě neusmrtil a že to byla pouhá náhoda.“

„Nebyla to náhoda, neboť jsem šrouby opravdu uvolnil.“

Karel se usmívá.

„Allah ti odpustil, neboť já jsem naživu. Vrať se domů. Nic se ti nestane, jestliže budu za tebe prositi. A tohle si vezmi.“

Karel se na nás podíval. Pokývl jsem hlavou. Oba bychom rádi učinili někoho šťastným — a konečně Abdul Ker založil naše štěstí, i když to nebylo jeho úmyslem.

Karel vloží obnos, který jsme právě obdrželi a o němž se domníváme, že jsme si ho nezasloužili, do ruky Egypt'anovy. Tento se podívá na peníze a potom na nás.

„Sidi, co to má znamenati?“

„To ti darujeme. Já a můj bratranec.“

„Vy — vy? Vždyť jsem vás chtěl zavraždit?“

„Darujeme ti to, abys se mohl vrátiti domů a stal se dobrým člověkem.“

„Vy, vy — nevěřící — takto jednáte?“

Karel se usmívá.

„Pamatuj si, že člověk je vždy člověkem. A setkáš-li se jednou s křesťanem, jemuž říkáš nevěřící, pomáhej mu a buď jeho přítelem.“

Abdul Ker chce před námi padnouti na zem. Jen mírným násilím tomu zabráníme. Líbá okraj našich rouch a je dobře, že právě kolem jede auto, které nás zbaví jeho projevů vděčnosti.

Opět uplynulo osm dní. Lloydův parník zdvihá kotvy. Don Esteban trval na tom, že musí pro Karla i pro mne opatřiti kabinu první třídy.

Naše srdce jsou plna touhy. Pohlížíme k šumícím palmám, vidíme nádhernou krásu tropů, avšak před našima očima vyvstává něco jiného: Český les — české lípy, a mně se zdá, jako by mě zdálky vítala milá, ustaraná tvář mojí drahé maminky.

Tvoříme šťastnou společnost. Don Esteban se svými dámami a my. Jsme jako velká rodina a zatím co dámy odpočívají na lehátkách a jejich duše zapomínají pomalu hrůz, kterých zažily, sedíme v kuřáckém salonu nad plány a mapami. Jsme zdrávi, toužíme po činnosti a Don Esteban před námi rozvinuje velkolepá zařízení dolů, které mu ve Španělsku patří. Všem nám rozzáří se oči při pomýšlení na to, co nás očekává. Ani nepozorujeme, že Don Esteban nás zkouší. Potom však na něm vidíme, že jsme ve zkoušce obstáli.

Zdrželi jsme se několik dní v Kolonu a spatřili jsme náheru cejlonskou. Propluli jsme Červeným mořem a teď kotvíme před přístavem suezským. Také Abdul Ker je na lodi. Jede třetí třídou a

nesmí vstoupiti na naši palubu, avšak vidíme, že často se k nám nahoru dívá . . .

Karel sešel dolů. Může už opět choditi bez hole. Sami jsme Abdula Kera přivedli anglickým úřadům. Nebude potrestán. Téhož dne odejel dále do Kahýry.

„Co si počneš? Vstoupíš opět do služby na letišti?“

Vrtí hlavou a tváří se velmi vážně.

„Mám peníze. Vystavím ve své domovské obci mešitu. Chci sloužiti Alláhovi. Alláh je velký a já mám důvod, abych velebil jeho dobrotu. To bude mým životem a-----“

„Nuže?“

„Teď vím, že i vy jste dobří a — Alláh je Alláh — a jeho požehnání budiž s vámi!“

To praví téměř slavnostně. Potom však se odvrátí a brzy zmizí našim zrakům.

Opět uplynuly tři týdny. Rozloučili jsme se v Malaze s Donem Estebanem i dámami. Dal nám dvouměsíční dovolenou. Jsme v Praze. Nalézám se v hotelu. Je to holý, cizí hotelový pokoj, avšak pro mě je to ráj. Klečím před maminkou. Objala mi hlavu oběma rukama, tiskne mne k sobě a slyším, jak vzlyká.

„Můj hochu, můj milý, můj jediný hochu!“ Nemůže dlouho nic jiného říci, než stále táž slova.

Sedíme pospolu, moje maminka, Karel, Jarka a já. Jsme šťastni. I já jsem teď úplně šťasten. I poslední smutná myšlenka je zažehnána. Moje maminka půjde s námi do Španělska. Už se nikdy nerozloučíme.

Sedíme ve svém pokoji v Grandhotelu a napjatě vyčkáváme. Dnes je třicátého dubna, tedy den, kdy má býti rozhodnuto o naší sázce. Přejde Mr. Kovařík?

Odbije osmá hodina a ozve se klepání na dveře.

„Good evening, gentlemen!“

John Kovařík stojí ve dveřích a potřásáme mu rukou. Neslyšeli jsme o něm už od chvíle, kdy ho Jarka v Kalkutě tak rychle opustil, aby letěl za námi.

„How do you do? Myslím, že jsem vyhrál sázku!“

Položí na stůl bankovní dobropis.

„Učinil jsem vynález, jsem společníkem svého otce a mám půl milionu korun.“

Jarka se usmívá.

„Také já jsem sázku vyhrál. Mám odměnu za rekordní let. Víte to přece! Padesát tisíc dolarů.“

Karel pokyvuje hlavou.

„Tady mám pět tisíc liber šterlinků.“

Vyskočím a směji se hlasitě.

„Mám je taky — je to odměna za nalezené drahokamy.“

Kovařík nám potřásá rukama.

„Vyhráli jsme tedy všichni.“

Karel praví vážně: „Chcete ještě stále tvrditi, že Američané jsou zdatnější?“

„Myslím, že jsme všichni dobrými přáteli.“

Moje maminka, která byla němým svědkem tohoto rozhovoru, praví tiše: „A nesmíme zapomenouti, že požehnání nebes obrátilo milostivě v dobro to, čeho se opovážila lehkovážnost vašeho mládí!“

Sedíme spolu mlčky. Pociťujeme, jak Kovařík je stejného názoru s námi, že totiž slova naší maminky byla správná, a vzpomínáme, děkující v duchu svému osudu, na přestálá nebezpečí, na budoucnost před námi ležící a — na tajemství i hrůzy záhadného ostrova.

Konec.